

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 99
5 de març de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 50, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació al Govern sobre la creació d'estructures d'estat (tram. 300-00284/10) p. 3	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00255/10) p. 49
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de funció pública (tram. 300-00281/10) p. 7	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inserció laboral de persones amb dificultats (tram. 302-00256/10) p. 57
Proposició de llei d'igualtat efectiva entre dones i homes (tram. 202-00052/10) (debat de totalitat) p. 10	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del canal Segarra-Garrigues (tram. 302-00253/10) p. 64
Interpel·lació al Govern sobre el sistema per a l'autonomia personal i l'atenció a la dependència (tram. 300-00279/10) p. 24	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels bombers voluntaris (tram. 302-00254/10) p. 72
Interpel·lació al Govern sobre la línia 9 del metro (tram. 300-00283/10) p. 29	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials (tram. 302-00257/10) p. 80
Interpel·lació al Govern sobre el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre (tram. 300-00282/10) p. 34	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 302-00258/10) p. 81
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les propostes per al Pla d'inversions per a Europa (tram. 302-00252/10) p. 40	Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures d'urgència social (tram. 302-00259/10) p. 83
Declaració del Parlament de Catalunya sobre la igualtat salarial entre dones i homes (tram. 401-00028/10) p. 48	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 50.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió plenària amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpe·llació al Govern sobre la creació d'estructures d'estat.

Interpe·llació

al Govern sobre la creació d'estructures d'estat (tram. 300-00284/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores..., senyora i senyors diputats..., bon dia, honorable conseller, fem aquesta interpe·llació perquè, com ja hem dit en d'altres ocasions, aquest és el Govern dels eufemismes, és el Govern jo crec que dels enganys, també, i intentaré exposar-ho en aquesta interpe·llació.

Creiem, i per això fem aquesta interpe·llació avui, que en els darrers quinze dies hi han hagut uns esdeveniments que d'alguna manera són clarificadors, no? En primer lloc, fa quinze dies, setze, el mateix Govern nomenava dos comissionats, el comissionat de la transparència i el comissionat de la transició nacional, que vam interpretar, i creiem que no ens equivoquem massa, que de fet un comissionat, paradoxalment, és per tapar l'altre. És a dir, el comissionat de la transparència és precisament per ocultar l'altre comissionat, que és el de la transició nacional, no?

Però dilluns passat, en una data certament significativa, el 23-F, es fa públic, a través d'una filtració, el contingut del calendari del Govern de les estructures d'estat. I certament que el contingut no té «desperdic». Tot seguit hi tornaré, després de relatar altres fets de la mateixa setmana passada.

Un altre per nosaltres rellevant és que una entitat catalana, Societat Civil Catalana, va rebre el Premi Ciutadà Europeu 2014. I com ens consta que el Govern no s'ha dignat a felicitar aquesta entitat per haver assolit aquesta menció del Parlament Europeu em permetran, com a mínim, que ho faci en nom del nostre grup parlamentari des d'aquest faristol. Felicitar l'en-

titat Societat Civil Catalana per aquest premi que ha rebut del Parlament Europeu.

El mateix dia també apareixia la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de consultes i sobre el Decret de convocatòria de la consulta. Jo no sé si vostès es van sorprendre. Nosaltres no. Perquè una cosa és que intentin enganyar els catalans i l'altra és que s'autoenganyin vostès mateixos. Vostès sabien perfectament que amb la Llei de consultes catalana no es podia fer un referèndum d'autodeterminació. Així ho vam sostenir des del nostre grup parlamentari des del primer moment i així ho ha acabat dictaminant el Tribunal Constitucional, deixant al destapat, deixat al descobert, la mentida, l'engany, que des del Govern de la Generalitat s'havia traslladat a la societat catalana durant els darrers dos anys.

Segueix la setmana i dijous apareix un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries amb relació al Projecte de llei d'acompanyament dels pressupostos, en què els diuen d'una forma molt clara, molt nítida, i sense que vostès puguin allegar la sospitosa militància política dels membres del Consell de Garanties Estatutàries, que no poden legislar sobre aspectes que no són competència de la Generalitat. En realitat això és de *perogrullo*, però, com vostès el que intenten fer habitualment és anar sempre més enllà de les competències que tenen, oblidar-se de les que han d'exercir i intentar abastar altres competències que vostès no tenen, va ser necessari recórrer al Consell de Garanties Estatutàries perquè els fes veure a vostès, si és que no ho sabien, que no poden legislar sobre competències que no tenen.

I a partir d'aquí vostès volen seguir enganyant la societat catalana. Com? Doncs amb les estructures d'estat. Una altra paradoxa. La Generalitat és estat, però des de la mateixa Generalitat, que és estat, pretenen impulsar un nou estat, per un costat, però per un altre costat reafirmant aquesta voluntat que no explicitaran, perquè saben que no ho poden fer en textos legals, que les eleccions del 27 de setembre, si les convoquen, seran unes eleccions plebiscitàries. Deixin d'enganyar els catalans: les eleccions del 27 de setembre seran unes eleccions autonòmiques, i els catalans escollirem els nostres representants, que seuran en aquest Parlament per exercir les competències constitucionals i estatutàries que tenim. Ni més ni menys. Miri, els ho diré d'una forma segurament més senzilla: les eleccions no poden servir per canviar de país. Poden servir, i esperem que així sigui, per canviar de govern, i així ho intentarem –així ho intentarem.

Vostès, precisament vostès, que es passen el dia enganyant la societat catalana, són els que acusen Espanya de baixa qualitat democràtica. Vostès, que es passen el dia enganyant, acusen Espanya de baixa qualitat democràtica, quan en realitat són vostès que no tenen el més mínim sentit del que significa, en tota la seva extensió, la paraula «democràcia».

Mirin, amb relació a les estructures d'estat, el que segurament menys ens preocupa és la Llei d'acompanyament dels pressupostos. I ens preocupa poc perquè la transcripció en aquesta llei d'unes estructures d'estat a través d'uns plans directores és simplement per sa-

tisfer els seus socis d'Esquerra Republicana i que els donin el vot a favor. En realitat, el que a nosaltres ens ocupa i ens preocupa és que el Govern perdi el temps amb altres aspectes, amb altres programes ocults, com li deia al començament; transparència per tancar la transició nacional. Per què el document del Consell Assessor per a la Transició Nacional és un document ocult? Per què només s'ha filtrat en un determinat mitjà de comunicació? Per què no el porten al Parlament? Per què no tenen la vergonya d'explicar als catalans en què treballen? Siguin transparents, mostrin les seves deslleialtats amb Espanya i amb Europa, mostrin-les, i vostès, que són tan aficionats a fer llibres, facin una autobiografia, que seria el llistat de deslleialtats del Govern de Convergència i Unió amb l'Estat, amb Espanya. Facin aquest llibre –facin aquest llibre.

Un breu repàs per les mesures de la construcció d'estructures d'estat i el seu calendari: projecte de llei constitucional; règim de nacionalitat, com si no tinguéssim nacionalitat; les llengües, com si no tinguéssim llengües; drets i llibertats, com si no tinguéssim ja drets i llibertats; ordenaments jurídics; creació d'un consell ibèric amb Espanya, Portugal, Catalunya i Andorra; propostes de reciprocitat d'emissions amb les ràdios i televisions espanyoles. Els catalans, els seus catalans de la independència, podran veure les televisions espanyoles, això sí, si nosaltres podem exportar TV3 a la resta d'Espanya. Negociar, i aquest és interessant, el procediment d'adhesió de Catalunya a la Unió Europea, la qual cosa significa, *de facto*, ja, un reconeixement d'allò que fa no sé quants anys que neguen, que és que una Catalunya independent quedaria fora de la Unió Europea; important, la delimitació de l'espai terrestre, aeri i marítim; pla de finançament de la Generalitat en els primers mesos de la independència; campanya perquè els catalans i les empreses donin les seves dades fiscals. Ah!, quina por. Avaluat la sostenibilitat a mitjà i llarg termini de la seguretat social. Però si fa dos anys que diuen que això és sostenible! Ara s'ha de tornar a avaluar? Incentivar que els pensionistes cedeixin les seves dades, que cedeixin la darrera nòmina al Govern de la Generalitat; ah!, col·laboració de les entitats financeres catalanes, si en queda alguna; organització de la gestió duanera i personal per recaptar impostos sobre la importació, i després ens diuen que no volen aixecar fronteres; creació del banc central de Catalunya, ja n'hem parlat en altres moments en aquest mateix Ple; un acord monetari amb la Unió Europea, com Andorra o Montenegro. Magnífics exemples, conseller, magnífics exemples. Mesures per assegurar el proveïment d'aigua i energia. Com si no estiguessin assegurades, l'aigua i l'energia, com si no estiguessin assegurades a Catalunya, l'aigua i l'energia. Creació de l'operador elèctric i gasista català. Ho nacionalitzaran tot. Consell de la seguretat nuclear; emissió de segells propis –emissió de segells propis. I permetin-me amb relació a l'emissió de segells propis que ara li faci una breu referència a la creació de les monedes commemoratives del tricentenari. República catalana? Tricentenari? Fa tres-cents anys existia, la república catalana? Ni república ni catalana. I commemoratives, més aviat poc, perquè les monedes, que són euros, diuen proves. I quin és el problema? Ja sé que no ho han fet vostès, però vostès sí que

han donat assessorament històric a l'entitat que les ha fet, conseller, han donat assessorament històric.

I acabo, conseller: seran transparents? Ens portaran aquest document al Parlament? Ens explicaran què ens costa tot això als catalans? Tindran aquesta delicadesa d'exercir allò que prediquen, que és la transparència?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo li diré amb franquesa que li agraeixo que em doni l'oportunitat de parlar d'aquesta qüestió. També podríem parlar d'altres, però, vaja, els temes els trien vostès, de les interpellacions, i el Govern el que ha de fer és procurar correspondre al que escullen vostès, no?

Gràcies per poder, per tant, doncs, parlar d'aquesta qüestió, per bé que de la manera que vostè ho enfoca veig que la seva base d'informació no és l'establiment d'un criteri propi –del seu grup parlamentari, em refereixo, no de vostè–, sinó bàsicament a partir dels retalls de premsa, i a més a més d'informacions, com acaba de demostrar en la darrera part de la seva intervenció, que són bastant més que dubtoses des del punt de vista del contingut precís, no? Perquè es vol fer presentar coses... Vaja, arribar a dir, com algú de vostès a més a més ha afirmat, no?, que nosaltres fabricàvem ja la moneda de Catalunya és que és d'un voluntarisme extrem, no? Realment, això és evident que ni ho hem fet, ni, de fet, ens ha passat ni tan sols pel cap de fer-ho. El que és sorprenent és que vostès s'ho acabin creient, segons quin tipus de publicacions que a vegades es difonen, no? Però bé, és la seva opció, i en això sí que no els podem corregir, no?

Jo, respecte al plantejament més general que m'ha fet, evidentment, ja li avanço que, per descomptat, vaja, com a més a més és obligat, però és que a més a més és també compromís d'aquest Govern, transparència absoluta i total a tots els plans de treball; de fet els presentarem molt aviat, per part del comissionat per a la Transició Nacional i jo mateix, i, evidentment, tindrà accés, com no pot ser d'una altra manera, a aquest document i d'altres que estem treballant.

Ja que em dona l'oportunitat de parlar d'aquesta qüestió..., perquè tampoc he acabat d'entendre –li ho dic amb sinceritat–, a part que em preguntava si seríem transparents..., i, òbviament, la resposta és afirmativa, perquè, de fet, som dels governs més transparents del conjunt del mateix Estat espanyol, si m'ho permet dir així; per tant, la resposta ve sola. Aprofito l'oportunitat, ja que tampoc em concretava massa res més en el contingut de la seva interpellació respecte al que volia –a part d'expressar la seva opinió, que és prou coneguda, per altra banda– volia que li contestés..., doncs, una mica, sintèticament, el que el Govern està fent en aquest terreny, no?

Primer, des d'un punt de vista, doncs, del perquè de tot aquest plantejament, no? I el perquè..., vostès és evident que no hi estan d'acord, no?, però nosaltres tenim una perspectiva diferent de la de vostès, i la intuïció em diu, de fet, votacions reiterades em diuen, d'aquest mateix Parlament, que la majoria d'aquesta cambra també té i fa una interpretació o una aproximació a la qüestió de l'autogovern diferent que la que fan vostès; en aquest sentit, estan en perfecta minoria, no?, dit amb tot el respecte. L'anàlisi o la perspectiva que nosaltres fem és que hem arribat a un punt, després d'anys, doncs, de disposar d'un autogovern formal –i les paraules són molt precises, eh?–, que arribem a la conclusió que ni tan sols està a la disposició d'aquesta cambra i de les institucions catalanes aquest autogovern formal, que formalment se'ns reconeix. Aquesta és la realitat. I aquesta és una anàlisi, ho reitero, expressada en forma de vots, no només de discursos, de la immensa majoria d'aquesta cambra.

I això, diguem-ne, ho demostrin circumstàncies i situacions molt diferents, no? Ho demostra la contínua activitat legislativa i de presa de decisions per part, per exemple, del Govern espanyol, doncs, que vulnera sistemàticament l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya i, de fet, del conjunt de les comunitats autònomes; i d'exemples en podríem posar molts, no? Ho posa de manifest també, doncs, un fet que crida l'atenció i que a vostès els hauria de fer reflexionar, no?, ja que diuen apellar sempre a l'àmbit del dret d'una manera, a més a més, extraordinàriament rígida des del nostre punt de vista, que és fins a quin punt vostès no només prenen decisions que vulneren i atempten i, de fet, fan impracticables moltes de les competències que tenim assignades la Generalitat de Catalunya i, de fet, ho reitero, també d'altres comunitats autònomes, sinó que directament incompleixen sentències del Tribunal Constitucional, i no pas poques. Jo en tinc comptabilitzades –li'n puc facilitar després la llista–, en els anys, per exemple, que governa la seva formació política a Madrid, vol dir en aquests darrers prop de quatre anys..., vostès no han complert, no estan complint –directament, eh?–, doncs, tretze sentències del Tribunal Constitucional; que no són poques, tretze sentències del Tribunal Constitucional que d'una manera clara, manifesta, reiterada, no compleixen, directament, no?

Per tant, davant d'aquesta situació, d'aquest context, d'aquesta constatació que és impracticable l'autogovern formal que tenim reconegut, a través, per exemple, de l'Estatut d'autonomia, i que això té, a més a més, conseqüències, perquè això no és un debat purament teòric o acadèmic sobre l'àmbit competencial d'una administració o una altra, sinó que el més greu, almenys des del punt de vista del Govern, és l'afectació que té això en el funcionament i en la capacitat de donar resposta a les necessitats dels nostres conciutadans. Aquest és el problema de fons que nosaltres volem abordar, no?

I no cal que li'n posi exemples, perquè alguns els coneix de sobra; que, a més a més, diguem-ne, són colpidors. Perquè, quan aquest Parlament vàlida –per posar-ne un exemple, no?–, doncs, una iniciativa que pren el Govern de prendre, en el marge competencial

que té, iniciatives per lluitar contra la pobresa energètica, la resposta és que ni tan sols això: recurs davant del Tribunal Constitucional i suspensió automàtica de la mesura. És a dir, la resposta de la seva formació política, del Partit Popular, és no fer i no deixar fer. Aquesta és la conclusió. I l'afectació directa per al conjunt dels ciutadans, no?

Per tant, davant de tot això, nosaltres, amb una transparència, vaja, que és evident, si es prenguessin la molèstia, doncs, de llegir els mateixos documents que elaborem i les decisions que es prenen en aquest Parlament i els acords que es signen..., fixi's: programa electoral de Convergència i Unió, compromís de tirar endavant estructures d'estat i preparació d'estructures d'estat, fins i tot en aquells àmbits on no tenim competències. Per cert, això, a més a més, emparat per una sentència del Tribunal Constitucional de l'any passat, dictada el mes de març, en la qual el mateix Tribunal Constitucional, doncs, deia, s'expressava d'una manera molt clara i molt rotunda en el sentit que, com a conseqüència que la Constitució espanyola no posa límits a eventuals modificacions, la possibilitat de plantejar eventuals modificacions no és només una qüestió de discursos polítics, sinó que inclou també allò que és conegut com a «actes preparatoris» i que això és perfectament constitucional; doctrina del mateix Tribunal Constitucional.

I per això suposo que moltes de les decisions i de les accions que hem fet aquests darrers anys, doncs, estan perfectament consolidades des del punt de vista de decisions, fins i tot, de caràcter administratiu, no? Perquè no només hi ha un programa de Convergència i Unió que diu que estàvem compromesos a tirar endavant estructures d'estat, sinó que hi ha també un acord de legislatura que dóna legitimitat al que després està fent en aquests moments el Govern, que és el que vostès coneixen, entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, i que això, a més a més, ha estat traduït en un instrument administratiu, que és el Pla de govern, que està prevista a les lleis la seva elaboració i, per tant, té aquest caràcter administratiu, ja no és només una qüestió de discursos, no és només una qüestió de programa electoral, sinó que, de fet, és una decisió administrativa que informa la mateixa acció de govern, que identifica, si vostès es prenen la molèstia de llegir-lo, doncs, a emprendre i a executar decisions a l'entorn de la creació d'estructures d'estat. I això fa ja una colla de temps que està en vigor i que informa, com no pot ser d'una altra manera, la mateixa acció del Govern. I, que jo sàpiga, ningú ho ha impugnat, això; bé que es deu, per tant, poder fer, no? I, a més a més, té la legitimitat democràtica i, òbviamment, com li ho demostro, la mateixa legitimitat legal.

I això és el que estem fent en aquest terreny, no?, a part de moltes altres coses, com és públic i notori, no? Però això és el que estem fent, en el sentit, òbviamment, davant de la constatació de la impossibilitat de poder donar sortides a necessitats dels nostres conciutadans, del conjunt del país, doncs, de preparar aquelles estructures d'estat necessàries per poder fer front a allò a què, de fet, estem compromesos a fer front, i que vostès, òbviamment, com a conseqüència de les de-

cisions que reiteradament prenen, ni fan ni deixen fer. Aquesta és la situació.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'ihlustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, gràcies a vostè. Perquè vostè m'hagi de donar les gràcies, al Grup Parlamentari Popular, que puguem treure aquest tema, quan vostè, cada setmana, té el faristol del Govern de la Generalitat per explicar les coses i no ho fa..., doncs, home, gràcies a vostè, que s'ha dignat no contestar. Perquè, en definitiva, vostè no ha contestat. Ha dit que ja ens ho ensenyarà algun dia, tot això, no?

Però em permetrà que comenci tornant al tema de la moneda –tornant al tema de la moneda. Una moneda commemorativa del tricentenari es fa en euros? Els catalans vam descobrir l'euro fa tres-cents anys, ja? N'hem sentit moltes, de barbaritats, eh? –n'hem sentit moltes, de barbaritats. Fa tres-cents anys ja teníem euros? Fa tres-cents anys existia la república catalana? Nega que el Govern donés assessorament històric a l'emissió d'aquestes monedes? El va signar el secretari general del seu departament, el conveni, en què es deia que s'oferia assessorament històric! La similitud de les monedes amb les monedes de curs legal en euros és una casualitat de l'atzar? Que, a més a més, les monedes commemoratives no diguin enlloc que commemoren absolutament res i diguin «Prova», vol dir que és una rèplica d'una moneda de fa tres-cents anys? No enganyin –no enganyin–, conseller. Siguin transparents –siguin transparents.

Em permetrà que li digui que té..., anava dir «certa», no, segurament molta gràcia que sigui precisament vostè el que digui: «Clar, això de la transparència..., som els més transparents de tota Espanya.» Ens ensenyarà els informes d'Independent Diplomat? Ens pot respondre el que no ens respon amb preguntes escrites? Han contractat Independent Diplomat per a l'any 2015? Quant ens costa als catalans Independent Diplomat l'any 2015? Miri, si vol –si vol–, expliqui-ho al senyor Duran i Lleida, que ell tampoc veu transparent tot allò que fa Diplocat. Expliquin-li-ho a ell! I ell, que ens ho digui!

Ens parla d'incompliments de sentències del Tribunal Constitucional. Miri, deuen ser les seves interpretacions. Jo li aconsello: faci un altre llibre, d'això; vostè, que està avesat a fer llibres, faci un altre llibre. Home, però no em parli de la pobresa energètica –no em parli de la pobresa energètica. Li repeteixo les xifres? Deu milions d'euros que ens ha costat la consulta resolen el problema de la pobresa energètica durant cinquanta anys! El problema de vostès és que volen resoldre els problemes pagant els altres, i en aquest cas pagant les elèctriques, quan vostès no tenen la competència per dir a les elèctriques si han de pagar o no han de pagar. Aquest és l'autèntic problema: que són vostès els que,

reiteradament, es volen saltar les lleis, perquè no els agraden. I això pot tenir molts noms, però democràtic, no ho és –democràtic, no ho és.

Miri, miri si és gran, la democràcia espanyola, que permet, u, modificar la Constitució a partir del consens polític –consens, sap què vol dir «consens», no?–, modificar la Constitució a partir del consens polític, i que hi hagin partits que es presenten a les eleccions fent propostes que no hi caben, a la Constitució. (*Veus de fons.*) No, gràcies, no. A Alemanya, els partits que van en contra de la Constitució estan prohibits; a Espanya, no –a Espanya, no. (*Veus de fons.*) No, llegeixin-se bé la Constitució alemanya, llegeixin-se-la bé. A Espanya, no. Ara, per canviar la Constitució, s'han de seguir les regles del joc, s'han de seguir les lleis; que són democràtiques, per cert. Una altra cosa és que vostès siguin incapaços d'assolir el consens necessari, perquè són també incapaços de trucar al president del Govern per parlar del que vostès vulguin. Demani-li al senyor Montoro el telèfon del senyor Rajoy, que el del senyor Montoro bé que el tenen. Vuit mil cinc-cents milions d'euros per a l'any 2015! I vostès acusen de deslleialtat aquells que els permeten continuar gastant en les seves aventures d'un estat fictici? Això és el que estan fent vostès –això és el que estan fent vostès.

Miri, acabo amb una cita del president de la Generalitat d'ahir, que li deia a un diputat d'aquesta cambra: «Europa no s'està construint a base d'illes energètiques, ni d'illes de comunicacions, ni d'illes de gas.» Es va oblidar de continuar i dir: «Tampoc d'illes polítiques.» Que, en definitiva, és el que vostès ens volen fer. En els anys que tothom vol estar connectat, vostès ens volen desconnectar.

Gràcies.

(*Veus de fons i alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Ara un company d'aquí de l'hemicicle m'ha fet arribar una moneda de cinquanta cèntims en què hi ha la figura d'en Cervantes, que jo el que no sabia és que a aquella època ja hi havien euros, diguéssim. Hi ha coses que es responen per elles mateixes. (*Veus de fons.*) Ja veig que vostès només gasten bitllets de cinc-cents, no? (*Remor de veus.*) Degudament posats en un sobre, s'entén, no?, això? (*Remor de veus.*) Bé.

Jo me n'alegro, li ho dic sincerament –un punt de tensió sempre és propi dels debats intensos, no?, tot i que aquest no sé si ho és, sincerament també li ho dic–, però hi ha una cosa de la qual me n'alegro, de les que ha dit, eh? Aquesta defensa, doncs, tan sentida de la mateixa Constitució, de la Constitució espanyola, vull dir, eh? Perquè veient el que fan i veient com ho fan i veient les decisions que prenen, tinc un convenciment que és el següent, i que crec que és molt estès, per altra banda: que si aquesta Constitució espanyola

—de l'any 78, per cert— s'hagués de fer avui, vostès no la subscriurien, directament. El títol vuitè no hi seria, evident, no? I, òbviament, haurien introduït... —perquè és la manera que a més a més la llegeixen i la practiquen—, haurien introduït clàusules, diguem-ne, a la Constitució d'impossibilitat de reforma total. En part, indirectament ja hi són per la manera com està establert el mecanisme de reforma, no?, on *de facto*, doncs, es fa, de fet, impossible, no? Però jo celebrego que vostè faci aquesta defensa de la Constitució i d'aquest orgull constitucional, perquè tinc la convicció... —és evident que no li ho puc demostrar, ni jo ni ningú, no?, però—, en tinc la convicció —i aquesta sí que la hi puc acreditar— que a data d'avui vostès aquesta Constitució que hi ha ara vigent, ni tan sols això, serien capaços de fer.

Deixi'm que li faci un apunt, perquè tenen una visió patrimonial... —ahir també es va posar de manifest en el debat de la sessió de control al Govern—, tenen una visió patrimonial respecte als diners públics que fa molta angúnia, li ho dic així, amb tot el respecte, per altra banda, eh? Que això que ens donen..., fins i tot ahir hi va haver una expressió que crec sincerament molt desafortunada, eh?, que no mosseguem la mà que ens dona de menjar. Que, a més a més, diguem-ne, tot això incorpora, doncs, una mentalitat i una visió patrimonial..., que, vaja, certament —perquè no ho sé qualificar d'una altra manera—, fa molta i molta angúnia, no?

I acabo, perquè tampoc m'ha quedat gens clar, li ho confesso, el que li convenia en aquesta interpellació, perquè ha fet una mena de *tutti frutti*; però jo li diré una cosa respecte al tema de les illes, eh?, que, a més a més, també, dita, entengui-m'ho, amb tota la cordialitat: nosaltres el que volem és aïllar-nos de gent com vostès, amb tota la rotunditat i amb tota la cordialitat.

Aquest és el..., ja que a vostè, doncs, veig que li preocupa i li ocupa aquest tipus de reflexions, nosaltres, de plantejaments com els que fan vostès, ens en volem aïllar, sincerament. Estem aquí, no?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de funció pública.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de funció pública (tram. 300-00281/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Bon dia. Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats i diputades..., senyora presidenta, li avanço que no faré ús del torn de rèplica que em correspon.

Vicepresidenta, en la seva darrera compareixença en aquesta cambra amb motiu de la presentació dels

pressupostos a la Comissió de Governació, va posar molt d'èmfasi pel que fa a l'Administració pública i a la funció pública en dos temes que considero que són claus: en primer lloc, el tema de la reforma de l'Administració pública i, per una altra banda, la recuperació en part de les condicions laborals dels nostres servidors públics.

A la seva intervenció va fer palès que tot el que s'ha fet en la recuperació i en les condicions laborals dels servidors públics, però, és molt important, i crec que cal destacar, no només les millores retributives que suposa, sinó també que faciliten un marc de relacions laborals en el qual es potencia el talent intern a través dels processos de promoció interna, i també es facilita la incorporació del nou talent a l'Administració, a la nostra Administració.

És, sens dubte, una bona notícia el retorn de les dues pagues extraordinàries i el retorn del cent per cent de salari i sou del personal interí. També ho són, i és molt bona notícia, les convocatòries de promoció interna i d'oferta d'ocupació pública.

Ahir mateix es van presentar els pressupostos en aquesta cambra, es van votar gràcies als vots de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, però, de totes maneres, teníem blindat el retorn de la catorzena paga extra als servidors públics, i també teníem blindat com a compromís del Govern el retorn del cent per cent de salari, sou dels interins. Ho vam blindar per la responsabilitat que té el Govern i perquè era un punt que des del Govern així volien fer palès.

Aquí faig un parèntesi, vicepresidenta, vostè ho sap i ho ha ratificat moltíssimes i moltíssimes vegades en les seves intervencions, que les mesures que es van acordar eren unes mesures totalment temporals —i així s'ha dit per activa i per passiva—; unes mesures no volgudes en cap moment per part del Govern de la Generalitat ni per vostè mateixa, però que es van haver d'aplicar. I unes mesures que cal recordar que venien donades per moltes circumstàncies alienes a la funció i a la tasca del Govern.

En primer lloc, ens trobem en una profunda crisi econòmica que ens fa fer una reestructuració i adoptar una sèrie de retallades que no les volíem des del Govern, però que eren totalment imprescindibles. En segon lloc, recordar el dèficit fiscal que teníem i que continuem tenint; per tant, s'havia de fer. En tercer lloc, recordar la quantitat de deute que ens vam trobar, que es va trobar el Govern quan va començar el 2010 amb el deute que havia contret el tripartit i amb factures que no s'acabaran de pagar fins a l'any 2107, factures que encara estan als calaixos i que s'han de pagar.

I recordar, naturalment, el deute i l'asfíxia econòmica a què ens sotmet constantment l'Estat espanyol.

Per tant, jo crec que factors aliens a la voluntat del Govern van fer haver d'adoptar aquestes mesures.

És evident que el Pla de reforma que va presentar va molt més enllà de tot el que he exposat; s'ha posat de manifest en les intervencions a les compareixences que vostè mateixa ha fet, que tant en la presentació del pla, que va fer al mes de juny, com en la presentació

de pressupostos, el Pla de reforma va molt més enllà. En aquest sentit, cal referir-nos als dos eixos del Pla de reforma que s'han de desenvolupar: un nou marc normatiu que ha de constituir el fonament d'un nou model institucional, tal com vostè mateixa ja ha expressat. Em refereixo a l'eix 3, que és l'eix dels recursos humans en la futura llei de mesures d'ordenació de l'ocupació pública, i a l'eix 4, amb la futura llei de direcció pública professional.

Amb relació a l'ordenació de l'ocupació pública, segons consta, «preveu incloure mesures per a la professionalització i la tecnificació de les plantilles, el foment de les promocions internes dels empleats públics i la implantació progressiva de l'avaluació de l'acompliment», i cito textualment les seves paraules, vicepresidenta.

D'aquestes mesures, sens dubte, la que té més impacte per la seva novetat en el nostre sistema actual de funció pública és la d'avaluació de l'acompliment. I és per això que creiem necessari formular-li una pregunta per poder conèixer, i també saber amb més profunditat i detall, en què ha de consistir i com es pensa dur a terme aquesta implantació progressiva de l'avaluació de l'acompliment i també els seus efectes i les seves conseqüències.

Amb relació al segon punt que li he esmentat, a la direcció pública professional i a la futura llei que té per objectiu –i torno a citar textualment les seves paraules– «la professionalització de càrrecs directius i l'establiment de criteris d'idoneïtat i competència professional pel seu accés i avaluació de resultat és també, sens dubte, una nova figura en la nostra Administració pública, que tant els experts com els acadèmics coincideixen a considerar una peça clau que ens posa al mateix nivell clarament amb altres democràcies molt més avançades i on aquesta figura ja té una llarga trajectòria».

Quant a l'avaluació de resultats dels directius públics, considerem que podria tenir cert paral·lelisme amb l'avaluació de l'acompliment dels empleats públics. I, en tot cas, constitueix un element molt important per a la professionalització de la direcció pública.

Per això, li faig les següents preguntes: quin és el capteniment del Govern amb relació a l'avaluació de l'acompliment dels empleats públics i amb relació a la professionalització de la direcció pública?

I, per altra banda, també ens agradaria saber quin impacte es preveu que tingui en la millora d'eficiència, eficàcia i qualitat de serveis públics i en el disseny d'un nou model institucional de l'Administració pública.

Espero que ens pugui resoldre els dubtes que tenim, i res més.

Moltes gràcies, vicepresidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Bon dia, secretària..., una salutació especial a la secretària i a la directora general de Funció Pública, que ens acompanyen.

Il·lustríssima diputada, com vostè sap, el Govern té en els propers mesos una intensa activitat en temes realment importants, jo diria cabdals, no?, perquè estem avançant per fer realitat polítiques, si em permet dir-ho, transformadores de la realitat de la societat i també transformadores de país.

I un d'aquests eixos, un d'aquests elements transformadors és el Pla de reforma de l'Administració i del seu sector públic, un pla endegat fa més de sis mesos i que constitueix un projecte estratègic del Govern, però alhora un projecte necessari, un projecte també, en aquest sentit, complex. Perquè és un projecte transformador, perquè està assentat sobre les bases d'un nou model institucional que sota el principi de la transparència –un principi transversal en tota l'acció de govern– avança amb pas ferm cap a una administració pública sòlida, competitiva en temes de qualitat; per tant, fer que la nostra Administració pública sigui una veritable eina de construcció de país.

I el Pla de reforma que s'ha inserit en l'Agenda Política, deixi'm dir-ho, amb majúscules, té justament en el seu capital humà un eix fonamental que el sustenta. Per tant, amb relació a aquest pla, el Govern té previst aprovar en els propers dies un conjunt de mesures en matèria de direcció pública, en matèria de personal que giren al voltant de tres conceptes claus i que han de ser el fonament del capital humà de l'Administració: en primer lloc, la professionalització, la tecnificació –la professionalització–; en segon lloc, l'avaluació de l'acompliment d'objectius concrets, i, en tercer lloc, el retiment de comptes. Pensi que aquests tres conceptes claus, aquests tres valors s'han d'inserir en el dia a dia de l'actuació dels servidors públics.

I aquestes mesures el que volen és modificar la forma de gestionar els recursos humans al situar sobretot l'avaluació de l'acompliment com aquest eix vertebrador del desenvolupament professional, no únicament per als empleats públics, que també, sinó dels directius i els alts càrrecs de l'Administració. Mesures que, com he comentat a l'inici, es relacionen íntimament amb un principi que està present en tota acció de Govern, que és el principi transversal de la transparència.

L'any passat el Parlament va aprovar la Llei de transparència, accés a la informació i bon Govern, una llei cabdal que, a més a més, introdueix noves maneres de fer en el si de l'Administració pública, amb els mateixos principis dels quals parlo: avaluació, retiment de comptes, transparència, bon govern, qualitat del serveis públics. I per tant, si em permet, concretament, tal com vostè em demanava, aquestes mesures. Primer, és la voluntat del Govern presentar al Parlament de Catalunya la Llei d'ordenació del sistema de direcció pública professional de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic. Recordo que l'1 de juliol passat la memòria preliminar ja va ser aprovada pel Govern. Aquesta llei es correspon amb l'eix 4 de la reforma de la direcció

pública professional i, des del punt de vista estratègic, de direcció pública professional, és clar per a qualsevol procés de reforma de l'Administració, perquè ha d'incorporar, necessàriament, principis com la transparència, però també la publicitat, la competència, la concurrència, l'actitud en la selecció del personal directiu, i així queda reflectit, també, en les darreres reformes que han dut a terme països del nostre entorn.

Per tant, el Govern vol institucionalitzar la direcció pública professional, amb el conjunt de principis d'actuacions, funcions, facultats i responsabilitats atribuïdes a la categorització de llocs de treball situats en una banda intermèdia, entre els llocs propis de funció pública i els òrgans de decisió política. Per tant, aquesta nova figura seria l'encarregada de desenvolupar, amb plena lleialtat, el pla de govern, com també la resta de polítiques governamentals. Però el que és més important en aquesta llei, a més d'impulsar aquesta tecnificació, aquesta professionalització dins de l'Administració, és que preveu conceptes, com deia abans, nous, associats amb el retiment de comptes, amb l'avaluació de compliment. Per tant, estem obrint una nova manera de treballar, molt més d'acord amb el que la ciutadania ens demana.

En primer lloc, aquests nous conceptes són la implantació d'un procediment obert d'accés, un procediment transparent, públic, on podran presentar-se totes aquelles persones provinents tant de l'àmbit del sector públic com de l'àmbit del sector privat, i que exigirà unes determinades competències acreditades i acreditables. En segon lloc, l'establiment d'acord de gestió que hauran de subscriure aquelles persones, aquests directius públics professionals, i que, a més a més, ha de marcar objectius clarament explicitats que aniran lligats amb les retribucions que percebin. Per tant, estem parlant de retribució variable també per objectius. I aquests acords seran una eina per a l'avaluació, una eina per retre comptes periòdicament de l'activitat realitzada; una eina, en definitiva, que el que farà serà afavorir tant la transparència de la gestió i el bon govern com el resultat i el rendiment de comptes cap als ciutadans.

Per tant, amb aquesta llei, que serà una llei innovadora a tot l'Estat, per primera vegada el Govern de la Generalitat fa una aposta decidida, una aposta forta per la professionalització, pel retiment de comptes, per la retribució d'objectius dins els entorns directius i, per tant, aquesta llei garantirà aquests llocs de direcció a persones amb formació, a persones que podran acreditar i que hauran d'acreditar els seus coneixements i la seva experiència i que desenvoluparan la seva activitat sota un compromís d'assolir aquests objectius concrets. Per tant, en aquest sentit, un clar reforç de la qualitat institucional i una decidida aposta per apuntalar el bon govern; més transparència, més confiança del ciutadà.

Segon, mesures: l'aprovació sobre el règim retributiu del personal directiu del sector públic de la Generalitat de Catalunya, en compliment de la llei de mesures fiscals que varem aprovar ahir. L'objecte d'aquest decret és reordenar, racionalitzar i homogeneïtzar el règim retributiu dels directius de les entitats del sector públic establint una sèrie de criteris objectius en funció d'una tipologia d'entitats i de la seva complexitat. Això

ens permetrà consolidar un nou model retributiu, amb parts fixes i amb parts variables; és a dir, incentivant, reconeixent el desenvolupament professional del directiu, reconeixent valors que estan implícits en la carrera del servidor públic. Això s'ha de traduir en una millor gestió, en un ús més eficients dels recursos, i sobretot en una millor qualitat de prestació dels serveis. Aquesta mateixa política també s'aplicarà als alts càrrecs de l'Administració mitjançant un acord de govern sobre les normes per al reconeixement de les retribucions variables en funció, com deia també, dels objectius dels alts càrrecs al servei de l'Administració. Pensi que en tot moment estem parlant d'acompliment d'objectius. Per tant, d'una manera diferent, com li deia, de treballar.

I la darrera mesura d'aquest paquet és el desenvolupament, també progressiu, de l'avaluació de l'acompliment dels empleats públics vinculats a la percepció del complement de productivitat de cara al 2016. El 2016 recuperem el complement de productivitat, però vinculat a l'assoliment d'uns objectius. Es tracta d'una reforma de caràcter gradual, perquè la cultura de l'avaluació, com vostè sap, no s'implementa d'un dia a un altre i cal fer un esforç important, en aquest sentit, en el desenvolupament de les capacitats organitzatives i del personal de l'Administració. Per tant, conjuntament amb els sindicats, començarem a determinar aquelles normes que ens permetin fixar els objectius de la pròpia avaluació, els àmbits subjectius i els efectes i els òrgans encarregats de l'avaluació, els de la resolució dels recursos i el de seguiment i control de resultats. És a dir, posarem les bases, també, com li deia, també per recuperar aquest complement de productivitat dels treballadors públics vinculat a l'assoliment d'uns objectius.

Per nosaltres, aquestes mesures són molt i molt importants i, per tant, hem de treballar tots a fer que de la cultura de l'avaluació, de la cultura del retiment de comptes n'hem de fer l'engranatge central i el principal motiu de motivació dels treballadors públics. Seguïrem treballant constantment en aquestes mesures, com ho hem fet, també, amb aquelles que ens han permès recuperar aquelles condicions econòmiques dels treballadors públics; recordo que jo mateixa vaig poder, en aquest Ple, presentar l'acord de Govern a través del qual, tot i que no hi havien aprovats els pressupostos, podíem garantir la recuperació de la paga extraordinària, com també deixar sense efecte les mesures que feien referència a la jornada i al sou dels interins.

Acabo només dient que també en els propers dies el Govern prepararà un acord de govern per tal de poder retornar els quaranta-quatre dies de la paga del 2012. Recordo que és una paga que va ser el Govern de l'Estat qui, de manera incorrecta, doncs, va sostreure, i tal com vam acordar amb la Mesa general dels empleats públics, doncs, podrem fer efectiu aquest pagament. Ara, però, és el moment de treballar cap a una nova cultura de l'Administració basada en aquells valors dels servidors públics i poder recuperar no únicament les condicions retributives, sinó altres vinculades al lloc de treball, a la conciliació i a millores constants per tenir d'una manera transparent el millor servei públic als ciutadans.

Gràcies.

La presidenta

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'igualtat efectiva entre dones i homes.

Proposició de llei

d'igualtat efectiva entre dones i homes
(tram. 202-00052/10) (debat de totalitat)

En primer lloc, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bueno, en primer lugar, dar los buenos días y saludar al público que nos acompaña. Con relación a un tema como el que nos ocupa, Ley de igualdad efectiva entre hombres y mujeres, en el que, primero, creo, en este debate, cabe recordar que ya mantuvimos, precisamente, discusión, que mantuvimos debate, como decía, en junio de 2013. Recuerdan ustedes que precisamente, además, en el Pleno, existían otras enmiendas a la totalidad que ahora han desaparecido, pero en cualquier caso, como digo, esto es algo que se ha presentado ya en el pleno y que, inexplicablemente, pasó a descansar en el cajón del olvido parlamentario. Y eso es así. Ahora lo desempolvan, no sé si porque el fin de semana que viene celebraremos el Día Internacional de la Mujer y, por tanto, no debo dejar de destacar cierto efectismo.

No obstante, nuestro grupo parlamentario mantiene la enmienda a la totalidad de la proposición porque no es que no defendamos la igualdad entre hombres y mujeres, es que no nos gusta esta propuesta, y fundamentalmente, en los términos en los que está redactada. Vaya por delante que lo que se ha hecho ha sido refundir en uno solo los textos que se había presentado. Pero, en cualquier caso, yo quiero dejar claramente establecido que estamos ansiosos por promover la igualdad, pero queremos un texto que mejore el que se nos presenta, y amén de entrar a continuación en algunos elementos del texto, que ya por otra parte, como digo, fueron debidamente explicados en su momento, sí que quiero volver a la crudeza de la realidad. Reclamo en primer lugar que adoptemos medidas eficaces para corregir las desigualdades que en el entorno se dan. Hay que proceder, en primer lugar, a un cambio del modelo educacional. Porque muchas veces me temo que contextos legales lo único que se pretende es destacar el prurito del legislador, buscar, como decía, el oportunismo, y no resolver de forma decidida los problemas que afectan a la situación de la mujer.

Miren, la equidad entre hombres y mujeres requiere concienciación, requiere educación. Hay que dirigir los esfuerzos a demoler las bases del problema, que no son otras que los roles culturales atávicos sobre las relaciones entre sexos. Se trata, por tanto, de adoptar una actitud corresponsable que nos implique a todos, para conciliar vida personal, familiar y laboral.

Como iba diciendo al principio de mi intervención, la proposición que nos presentan nos parece cargada de negativismo. No compartimos en esta materia la técnica legislativa de la imposición y la creación de obligaciones de todo orden. Nosotros preferimos la positividad, apostamos por la positividad en la regulación de la materia. Pretendemos alumbrar derechos en materia de conciliación, de protección de las mujeres desamparadas y violentadas. El otro día escuchábamos como Cruz Roja venía a decir que tres de cada cuatro mujeres que acuden buscando amparo y protección están en situación de pobreza extrema. Yo pienso que ese es el problema que hay que abordar, de entrada.

Miren, la verdadera lacra social de la violencia contra la mujer debe ser la prioridad. Hay que ser eficaces en la respuesta integral a la violencia contra las mujeres víctimas del maltrato. Y en este punto, yo le pediría en este caso, por ejemplo al Departamento de Interior, que procurara coordinarse, colaborar, por ejemplo, para que Mossos d'Esquadra compartan las bases de los maltratadores que circulan por todo el territorio nacional. Porque, a veces, estas disfunciones generan problemas que después, dramáticamente, acaban incluso costando vidas.

Miren, por otro lado, medidas eficaces. Este diputado denunció en esta sede el retraso injustificado en la tramitación de los juicios rápidos que en Girona se estaban produciendo, con juicios diferidos a un año vista. Bueno, mi denuncia, afortunadamente, sirvió para que el Departamento de Justicia actuara en consecuencia, porque era inadmisibile, y situaba a muchas mujeres en una situación de peligro adicional. El secretario judicial del Juzgado de Violencia sobre la Mujer de Girona, el otro día, me reconoció que precisamente este problema había sido subsanado. Yo creo que es un buen ejemplo de cómo hay que actuar con la debida eficacia, con la debida agilidad, para resolver los problemas que realmente requieren esa respuesta inmediata.

Por eso, como iba diciendo, atacar la raíz del problema de la violencia contra la mujer exige también actuar sobre todo en el entorno rural, en la protección urgente e inmediata, como las casas de acogida, en la asistencia jurídica y psicológica continuada desde un primer momento, para que no exista ni una sola víctima que esté desamparada, que no se sienta acompañada. El Gobierno de España, ustedes lo saben, ha apostado decididamente por la adopción de medidas en esta dirección y no ha escatimado recursos.

Pasando a otro orden de cosas, nuestro grupo no cree en las cuotas, y lo decimos alto y claro, no nos gustan las leyes paritarias, porque entendemos que en lugar de ponderar a la mujer la infravaloran y la denigran. La política de la paridad está trasnochada, porque nada bueno se obtiene, como decía al principio, con la imposición. Les recuerdo además una anécdota que ya comenté en el debate que sostuvimos en el Pleno en junio de 2013, cuando en aquel momento se le preguntaba a un alto funcionario del Gobierno alemán sobre la política de paridad en su país, y precisamente este alto funcionario ni siquiera sabía a qué se refería la pregunta. Es decir, en Alemania, que no podemos precisamente calificar como un estado que sea retrógra-

do en la materia, no entienden, no conciben que sea un avance progresista, sino que más bien la paridad la consideran como una regresión en toda regla. Y es que la regla, que por otra parte está claramente explicitada en la Constitución española, debe ser el mérito y la capacidad con independencia del sexo, porque ahí reside el auténtico reconocimiento de la valía personal del ser humano. El igualitarismo es equivalente a la uniformización. No nos interesa –no nos interesa.

Por otra parte, y en esto también quiero ser muy, muy explícito, no compartimos el derecho..., el reconocimiento expreso del derecho de la mujer a disponer sobre su propio cuerpo. Lo hemos dicho muchas veces: es un eufemismo que pretende ocultar el aborto libre y sin reservas. Porque nosotros creemos que el derecho a la vida es anterior y prioritario a cualquier otra consideración; eso es lo verdaderamente progresista. Y, claro, para ustedes es un obstáculo insalvable sobre el que no admiten discusión.

Yo puedo además traer a colación que en la reunión que sostuvimos cuando se organizó la ponencia conjunta yo sostuve un breve debate con la diputada Marta Ribas, con la presidenta de la comisión, donde, dispuestos a discutir sobre la cuestión, y dado que –me corregirá, en cualquier caso, si me equivoco– ella sostenía que este eufemismo no era tal, yo le propuse: «Si no es así, establezcamos ese reconocimiento a disponer sobre el propio cuerpo no solo a la mujer, también al hombre. ¿No se trata de una ley de igualdad efectiva entre hombres y mujeres?» Bien, ahí se acabó el debate –ahí se acabó el debate. Cuando yo le propuse algo, por otra parte, en lo que no creo..., pero se trataba, en definitiva, de desenmascarar lo que es una obviedad, reconocida por todos: es un eufemismo. Y, por tanto, nosotros aborto libre, sin ningún tipo –sin ningún tipo– de control, no lo vamos a aceptar en ningún caso, y es bueno que se sepa.

En este punto también me quiero dirigir a partidos de esta cámara, como Ciudadanos. Ahora dicen que están dispuestos a gobernar. Bueno, nos parece muy bien. Pues, que en esta materia también lo digan alto y claro, que no le pongan sordina, que cuando se les pregunte sobre estas cuestiones también manifiesten de forma inequívoca que también ellos están por aborto libre y gratuito, ¡que lo digan! Yo creo que eso es importante; no hay que confundir a la ciudadanía y menos adoptar, en muchos casos, actitudes que son claramente oportunistas y camaleónicas. Y yo creo que eso, en un debate que está ahí, que es vivo, que estamos viviendo con especial intensidad, es bueno que la gente lo sepa, es muy bueno que la gente lo sepa.

Tenemos más ejemplos que abundan en la dirección que estoy exponiendo y que yo creo que demuestran que tras estos planteamientos hay mucho postureo, si se me permite la expresión. Me puedo referir, por ejemplo, a la izquierda radical en Grecia, que, como bien saben, aunque algunos lo quieran ignorar, defiende el populismo, la demagogia, el hundimiento de la economía, y sin embargo predicaban, cuando hablan de esta materia, todo lo contrario. ¿Cuántas mujeres forman parte del ejecutivo heleno? Ninguna. (*Veus de fons.*) Bueno, pero díganlo más, porque no se les escucha –díganlo.

Miren, por eso no compartimos el intervencionismo –por eso no compartimos el intervencionismo–, porque conduce a la alienación del ser humano, porque es uniformidad, porque no es reconocer la valía de todos y cada uno de nosotros. Nos parece erróneo. Y, claro, cuando uno acude al texto y comprueba la técnica legislativa con la que se ha elaborado la proposición de ley, entendemos que se recurre a una práctica desgraciada en nuestros días, que es utilizar la lengua al estilo orwelliano. Es muy difícil entender, es muy difícil que puedan entender que nosotros aceptemos que se triture la propia lengua bajo el manto equívoco del uso de un lenguaje que no sea sexista o androcéntrico, porque al final los textos se convierten en textos ininteligibles, y eso no nos lo podemos permitir como legisladores.

En cambio, queremos aportar datos positivos al debate. Nos parecen propuestas adecuadas introducir en la Administración y en la empresa el uso y la racionalidad horaria que permita conciliar la vida laboral y la vida familiar. Sucede que, por ejemplo, en esta casa también deberían empezar a dar ejemplo en este sentido, porque en general los poderes públicos vienen desdeñando ese horario racional que predicaban. Como hice en su día cuando sostuve esta enmienda a la totalidad, quiero dirigirme especialmente a los diputados de Unió Democràtica para trasladarles mi más absoluto convencimiento, señora Ribera, de que esta proposición de ley no es su ley, no es su ley de igualdad. O es que a lo mejor no se la han leído, o es que se trata de un trágala más de Esquerra Republicana... A mí me gustaría que en esta cuestión, que es fundamental, marcaran también perfil propio.

Mire, a los partidos que nos traen el texto les emplazo, de verdad, con la debida humildad, a realizar una mirada autocrítica y a adoptar actitudes ejemplarizantes. Miren al Gobierno de la Generalitat, cuántas mujeres tiene; miren a los órganos de dirección de sus respectivos órganos de dirección política, cuántas mujeres tienen; miren, sin embargo, a este Parlamento y díganme cuál es el único grupo parlamentario dirigido por una mujer: Alicia Sánchez-Camacho, presidenta del Grupo Parlamentario del Partido Popular. Para muestra, un botón. Y no solo eso, miren a España. ¿Qué partido ha tenido una presidenta del Senado? Partido Popular, Esperanza Aguirre. ¿Qué partido ha tenido una presidenta del Congreso? Luisa Fernanda Rudi. Presidentas de las comunidades autónomas en Madrid, en Aragón, en alcaldías..., la lista sería interminable. Yo, por tanto –por tanto–, defiende claramente que el Partido Popular es un partido sin cuotas y sin paridad, porque muchas veces les tengo que recordar aquello de que es más fácil predicar que dar trigo.

Miren, este Parlamento hemos asistido a situaciones incompatibles con la igualdad efectiva entre hombres y mujeres. Por ejemplo, este Parlamento votó en contra de una propuesta que nuestro grupo presentó, de una moción, para prohibir el uso de burka, esa cárcel de tela que algunas mujeres deben soportar con total pérdida de su dignidad. Eso, el resto de grupos no lo apoyaron, y eso hay que denunciarlo y hay que combatirlo, porque eso sí que está en contra, como digo,

del derecho a la igualdad efectiva entre hombres y mujeres.

Por tanto, quiero concluir mi intervención para poner en valor y justificar nuestro posicionamiento. Nosotros mantendremos la enmienda a la totalidad, pero no nos negamos, no rechazamos que en la tramitación en comisión puede, de alguna forma, ser un instrumento útil para introducir numerosas enmiendas que nuestro grupo está dispuesto a presentar, pero desde el bien entendido de que tendemos la mano para que haya debate, para que haya negociación, para que haya diálogo, pero no para que haya obstáculos insalvables, como el que he expuesto a lo largo de mi intervención. Porque creo, sinceramente, que el texto se puede mejorar, que la ley es necesaria y que, en cualquier caso, deberíamos, desde nuestros distintos posicionamientos políticos e ideológicos, hacer las cesiones oportunas para que este texto, que es importante, pueda ver la luz. Nada más.

Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Molt bon dia, molt bon dia a tothom. Avui, novament, a casa nostra, tenim l'oportunitat de fer un pas més en l'eradicació de la desigualtat crònica que patim les dones des de fa segles, tant aquí com arreu del món. I, malgrat l'esmena a la totalitat del Partit Popular, aprovarem el text que hem treballat els diferents grups parlamentaris i que és l'embrió de la futura llei d'igualtat efectiva entre dones i homes. Aquesta llei té com a objecte la regulació de tots els mecanismes que han de garantir la igualtat efectiva i la no-discriminació en tots els àmbits de la vida i beneficiar una relació que ha d'estar basada en la igualtat, la coresponsabilitat i el respecte mutus. I ja fa vuit anys que un govern format per forces d'esquerrres iniciava el procés d'aquesta llei. Avui, per fi, a pocs dies del 8 de març, Dia Internacional de la Dona, dia de reivindicació dels nostres drets, debatem la totalitat d'un text que preserva l'essència inicial d'aquell primer. Ara tenim la porta oberta a aprovar-la en aquesta legislatura. Avui en plantem la llavor, i vetllarem perquè tinguin tots els nutrients necessaris perquè creixi ben forta i saludable, perquè, per sort, comptem amb una societat civil forta, compromesa, reivindicativa i defensora dels nostres drets, que vetllarà per aquesta llei i que, de ben segur, n'exigirà el rendiment de comptes.

L'any 2015 ja no hauríem de tenir un debat sobre la igualtat entre dones i homes, però cal i l'hem d'afrontar. Cal perquè les estadístiques posen de manifest que segueix existint una clara discriminació cap a les dones, que es tradueix en un salari més baix, ocupacions més precàries, dificultats per accedir a la direcció de les empreses i dificultats en la conciliació de la vida

laboral i personal, i amb la violència masclista com l'expressió més terrible de discriminació. I ens costa d'entendre que en ple segle XXI el Grup Parlamentari del PP faci una esmena a la totalitat del text de la llei esgrimint d'entrada l'argument que no els sembla bé que les dones controlin i decideixin sobre el seu propi cos, tot i tenint en compte la legislació vigent, que ho hem repetit diverses vegades, tot i tenir en compte la legislació vigent.

Costa de creure, però ens ho tornen a demostrar amb el projecte de llei que acaben d'entrar al Congrés dels Diputats, sobre l'obligació de les menors de setze i disset anys de demanar l'autorització als tutors legals per interrompre de manera voluntària el seu embaràs. Quina hipocresia, tenint en compte que a partir de setze anys una noia ja pot decidir lliurement si accepta un determinat tractament mèdic, fins i tot oncològic; també ja es pot per condemnada a la presó, tenir un contracte laboral i, fins i tot, casar-se. En canvi, haurà d'esperar als divuit anys per decidir lliurement si vol interrompre un embaràs no desitjat. Saben, com mostren les dades, que es tracta d'una minoria vulnerable, les noies que així ho fan.

Senyores i senyors del PP, en quina realitat viuen? Vostès el que tenen clar és que no volen deixar exercir dret a decidir ni als pobles ni a les dones, perquè això representa l'autonomia i la llibertat. Vostès volen restringir i controlar els drets de les dones. Però no ho aconseguiran, perquè la ciutadania, senzillament, no els ho permetrà.

Mentrestant, nosaltres anem per feina. Hi ha la pregunta: «Ens cal una llei que catalana d'igualtat?» Doncs, sí. Per què ens cal? Perquè ens cal lluitar contra una de les injustícies que més percentatge de població afecta al nostre país, com és la desigualtat de gènere; perquè volem que les dones desenvolupin llur personalitat, lliure de qualsevol discriminació i violència; perquè la perspectiva de gènere impregni totes les polítiques dels poders públics de Catalunya; perquè la Generalitat, gràcies a l'Estatut, té la competència exclusiva en matèria de polítiques de gènere i l'ha de desenvolupar, i perquè volem ser coherents amb tots els pronunciaments internacionals compromesos amb la igualtat entre dones i homes, tant en el marc de la Unió Europea com de les Nacions Unides. Per aquests motius, entre les finalitats prioritàries que contempla la llei, en destacaria tres.

Una és establir les condicions per a eliminar la discriminació de les dones i per a promoure el seu apoderament. En aquest sentit, ara tenim un gran repte, perquè la recessió econòmica i la crisi financera estan sent utilitzades per uns poders polítics d'ideologia ultraconservadora i patriarcal que ens imposen el retorn als valors més tradicionals. Les dones són les que estan assumint dia a dia i sense remuneració els treballs domèstics de la llar, la cura de fills i filles i de persones dependents. Els drets de les dones són drets reconeguts i, per nosaltres, no són negociables. Tampoc podem permetre que continuï disminuint la ja de per si poca participació política i social de les dones. A més, la crisi ha reduït la capacitat de les entitats de dones i feministes a participar en les institucions.

Una altra prioritat: prevenir i eradicar la violència masclista. Disposem de la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, que ens permet conèixer-ne les causes i les conseqüències, i com afrontar-les des de l'Administració i des de la mateixa societat. Perquè la violència no disminueix, es transforma i s'adapta a nous formats de relació de les persones, i entre els més joves amb l'ús de les noves tecnologies. Cal reforçar la lluita amb el màxim d'eines possible. Cal el desplegament total de la nostra llei i un renovat impuls a la comissió nacional per a la intervenció coordinada contra la violència masclista, entre altres mesures, perquè són imprescindibles aquestes eines per poder-la eradicar.

I, finalment, una altra prioritat és reconèixer el dret de les dones al propi cos, el dret al lliure desenvolupament de la seva identitat i orientacions sexuals, i els drets sexuals i reproductius, tot garantint-ne la lliure decisió, d'acord amb el que estableix la legislació vigent. Les dones de moment som les úniques capacitades biològicament per poder ser mares; per tant, és lícit que puguem decidir el moment i les condicions de la nostra maternitat. Per això no compartim que el nostre dret sigui víctima de l'arbitrarietat de la ideologia de les lleis del moment. Durant la propera legislatura ens caldrà aprovar la llei de drets, de salut sexual i reproductiva, tal com és mandat d'aquest Parlament del passat setembre de l'any 2013. I, mentrestant, el proper curs escolar el Govern hauria de fer un pas més i desenvolupar un programa específic de salut sexual i reproductiva dins del currículum de l'ensenyament obligatori.

Per altra banda, la llei també es regeix per deu principis rectors, dels quals voldria destacar l'aplicació de la perspectiva de gènere, també en els pressupostos, i la transversalitat en totes les actuacions de l'Administració. De les competències remarcaria que li correspon al Govern dissenyar i executar les mesures d'acció positiva, d'aplicació a tot el territori, entre les quals hi hauria dissenyar i aplicar un sistema d'estadístiques i d'indicadors quantitius i qualitatius, i incorporar sistemàticament la variable relativa al sexe, indicadors que permetin conèixer millor les diferències i les necessitats d'homes i dones, i les situacions i les necessitats dels col·lectius de dones en què incideixen factors de discriminació.

Altres aspectes de la llei: dins de la secció de Treball, Ocupació i Empresa es concreta la creació del distintiu català d'excel·lència empresarial en matèria d'igualtat efectiva entre dones i homes en el treball, i es planteja que aquest distintiu s'hauria de tenir en compte en els processos de licitació de contractes. Hi estem totalment d'acord.

També és important que dediqui un article a les dones del món rural, pageses o no, i a les del món pesquer, perquè normalment són invisibilitzades doblement. Són les vetlladores de les transmissions dels sabers i alhora, i molt important, contribuïdores al manteniment de les explotacions, ja que sense elles la majoria serien insostenibles.

I, pel que fa a l'àmbit educatiu, s'ha d'incorporar de manera efectiva el model coeducatiu a tots els nivells

i modalitats del sistema educatiu. I el Govern tindrà l'obligació, en el termini de dos anys, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, d'aprovar, per fi, el pla de la igualtat de gènere en el sistema educatiu, on constin les mesures de prevenció de la violència masclista i de discriminació positiva que siguin necessàries. Perquè alguna cosa no funciona quan un de cada tres joves troba justificada la violència sexista i gairebé un terç de les noies creuen que l'home agressiu és més atractiu.

Ens espera un debat intens amb la presa de decisions importants: participació a les llistes electorals, el paper de les dones com a promotores de la pau, la participació als mitjans de comunicació, la publicitat sexista, la feminització de la pobresa, etcètera. Perquè en un moment de polítiques conservadores la lluita per la igualtat i els drets de les dones ha de ser més viu que mai i la Proposició de la llei d'igualtat és una eina molt potent per aconseguir-ho.

Per acabar, un agraïment sincer als moviments de dones i feministes del nostre país. Gràcies. Un reconeixement perquè des de sempre, abans i ara, reivindiqueu i treballeu incansablement pels nostres drets. Vosaltres contribuïu a fer una vida millor per a tothom.

I una especial menció a totes les mares, amb els seus defectes i virtuts, perquè sense elles no hauríem tingut aquesta oportunitat de ser avui aquí intentant fer un país millor.

I, senyor Santamaría, vostè parla de dones als llocs de Govern. Tenim una presidenta, una vicepresidenta, que a més a més actuen amb formes no masculines, sinó amb formes femenines, de conciliació, d'equitat i els valors que posem en valor. I, a més a més, la nostra secretària general del nostre partit també és una dona, cosa que valorem molt més positivament encara.

Bé. Per acabar, quan les dones volem, quan deixem de ser víctimes, quan ens sentim apoderades i som responsables de la nostra vida, no dubtin que som capaces de moure muntanyes. I si cal ho farem. Però, això sí, sempre ens serà molt més fàcil i més agradable si ho fem amb la col·laboració de tothom, de tots vostès també.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, vicepresidenta del Parlament. Bé. Per començar, una salutació a totes les persones que ens acompanyen, representants de consells de dones, entitats, expertes, totes les que han pogut venir avui. Sabem que hi ha algun altre acte que també atreu aquests dies..., a l'entorn del 8 de març tenim justament molta activitat, a l'entorn del Dia de la Dona, i de reivindicar-nos com a tals i els nostres drets.

Bé. Han passat dos anys des que el Grup Parlamentari Socialista va presentar la Proposició de llei d'igual-

tat al Parlament. Després d'aquests dos anys, vam fer el debat a la totalitat, vam fer ponència conjunta. No podem dir que hàgim avançat gaire, a més a més de no tenir la llei, en matèria de drets i d'igualtat efectiva entre dones i homes. Just el contrari, hem reculat, hem anat molt enrere i crec que a passes de gegants en alguns termes. El debat que fem avui fa mesos que l'hauríem pogut fer. Ara tramitem la llei a correu, ja que ens han anunciat que s'acaba la legislatura. Sap greu perquè ho hauríem pogut fer molt més a fons, molt més a consciència i amb molta més participació, tot i que ja en tenia.

Vam dir en el debat d'abans de la ponència, i ho tornem a dir avui, que l'impacte de la crisi econòmica en la dona ha estat brutal. Els informes, els estudis, els observatoris ho confirmen amb contundència, amb objectivitat. No ens ho inventem, ho diuen els observatoris oficials. La crisi econòmica ha aprofundit la desigualtat que afecta les dones en els àmbits tant laboral com social. Les dones cobren menys que els homes. Ens deia l'estudi: «De setanta-nou dies cal que treballin més les dones per cobrar igual.» Les lleis no ho impedeixen. De fet, els mateixos informes de l'OIT obliguen. Tot i així, no es fa ni cap seguiment ni cap implantació. Senyor Santamaría, si vostès practiquessin més allò que diuen que volen segurament no estaríem aquí, ja hauríem avançat. Reben pensions més baixes també, menys drets de cobertura, tenen un grau d'activitat menor, la pèrdua de llocs de treball fixos a Catalunya també ha estat important atès que la pèrdua de llocs de treball ha estat en el sector públic, on hi ha una gran presència de dones. Elles tenen, tenim, més estudis i ells tenen més feina; també ho diuen els informes de l'OCDE, per exemple, sobre educació del 2015, que hi ha una gran diferència entre igualtat de qualificació i, en canvi, desigualtat d'ocupació, i, per tant, elles engreixen molt més les llistes de l'atur.

La taxa d'atur de les dones supera la dels homes en tots els nivells educatius. També ens diu que la dona en la gestió empresarial encara no ha superat ni el sostre ni les parets de vidre. Quant talent està desaprofitant l'economia? També hem vist..., i ens ho han valorat les dones empresàries. I no cal dir les dades de violència masclista, que el 2014 hem tancat dramàticament.

I no només..., també hem reculat en la presència i el paper de la dona en la política, en la societat. En aquest sentit, la Llei electoral sí que fixa unes quotes que s'acompleixen, però, un cop passen les eleccions, tenim que la representació en les dones electes recula fins a un 30 per cent. I quan parlem ja de dones alcaldesses, ens fixem que estem en un 14 per cent –per cert, dos punts per sota que la resta de l'Estat espanyol, que està en un 16.

Pel que fa al món empresarial, en aquest sentit, les dones empresàries de la cambra de comerç ens deien que..., ens feien veure els incompliments de la Llei d'igualtat del 2007, la llei estatal. I en aquest cas a Catalunya també estem molt lluny de la tendència mundial d'incorporació de dones en els àmbits de decisió i de l'aportació dels valors que signifiquen en competències, com deia, i en talent. Ens podem permetre perdre talent per a la reactivació econòmica? És una pregunta

retòrica. Si es manté la tendència no arribarem fins al 2025 a complir aquest 40 per cent. I, com es demostra en els països que ho han aplicat, només amb l'obligació, no amb l'autoregulació, s'assoleixen les quotes, i, per tant, realment s'aconsegueix el canvi.

La Generalitat tampoc no està donant exemple. Aquests darrers anys també ens donaven alguna dada, de les poques que hi ha, i, en aquest sentit, ens denunciaven també una manca de transparència en l'accés a les dades que ens visualitzin aquesta igualtat, doncs, també.

En aquest sentit, doncs, què ens està passant? Per què hem anat a recular d'aquesta manera, quan tenim una llei del 2007? Encara no tenim la catalana i per tant aquí crec, i nosaltres així ho proposem, que hem de ser molt més contundents amb els avenços que no s'han fet. I en aquest sentit, doncs, per què, ho deia? Doncs, potser perquè estem governats per governs de dretes? A més a més, encara estem basats en una societat basada en una jerarquia, una jerarquia que es basa en un poder, no en el talent, no en les competències, i un poder i una autoritat basats també en el càrrec i en la submissió de la dona. Senyor Santamaría, vostè ens parla de les dones com a submises, com a..., eh?, amb aquesta compassió i no amb la igualtat que es mereix i que requereix.

Des del Grup Parlamentari Socialista volem que la nova llei per a la igualtat entre dones i homes també ens signifiqui un nou pacte social amb tots els estaments de la societat per fer el pas de veritat, perquè realment organitzem diferent i canviem allò que no està funcionant.

Hem de fer un enfocament amb uns principis integrals, integrats, de la igualtat, de forma transversal, que emani de tota la política pública. La nova llei ha de garantir la igualtat a l'empresa, dins de les llars; afavorir la implicació dels pares per repartir millor les tasques de responsabilitat familiar. També ens deien, no?, que avui dia es valora justament la implicació dels pares a l'hora de fer el reclutament a les empreses, perquè si no es responsabilitzen de la família vol dir que tampoc seran capaços de responsabilitzar-se a la mateixa empresa. Això és un element a tenir en compte. Garantir la protecció de les dones en totes les violències i en les noves manifestacions de violència; també hem vist informes recents entre els joves i aquesta actitud controladora a través de les noves tecnologies, dels mòbils, per exemple, és molt greu i preocupant. Generalitzar la paritat en tots els àmbits de la societat, segurament una mica més enllà de les quotes. Estem parlant també en l'esport. És manifest i palès, tot i que les dones practiquen el 50 per cent de l'esport no tenen la presència, per exemple, en els mitjans de comunicació amb la mateixa equitat. En tots els àmbits del comerç, en la indústria, les diferents professions regulades, també, com deia, en els mitjans de comunicació, a les institucions públiques, consells, cambres, gremis, col·legis professionals, autoritats administratives independents, comitès universitaris, òrgans consultius, deliberatius, arreu on les instàncies públiques tinguin capacitat d'incidir directament. El dret al propi cos, òbviament –òbviament. I també com combatem –no ho contempla la llei però crec que hi hem d'entrar i hem de ser valents a entrar-hi– l'explotació sexual i

com incorporem també el procediment sancionador, perquè tot allò que la llei diu també s'ha de fer complir i ho hem d'incorporar. També hem de trencar els estereotips entre el jove i fomentar noves masculinitats, que existeixen i les hem de fer emergir i aflorar.

Què ha de fer, doncs, la nova llei per nosaltres? Doncs, ha de reduir tots aquests factors de discriminació, els models de contractació cap a contractes estables, a temps complert, salaris dignes per a tots, també per a les dones, perquè són les que s'utilitzen justament per a contractes precaris. Els plans d'igualtat, on han quedat a Catalunya? On han quedat els agents per a la igualtat, la seva implantació? Hem de fixar objectius específics i concrets, amb calendaris concrets per al seu assoliment i acompliment; si no, tot això malauradament ha quedat oblidat, tot això quedarà en no-res.

Accions contundents, també, per trencar el sostre de vidre, per trencar els prejudicis. La formació en l'apoderament de les dones, tampoc no és tan present com creiem que hauria de ser. Nous models d'economia social justament per tenir en compte tots els àmbits més precaris per a la igualtat. Ser capaços d'implantar la reforma horària i trencar ja els prejudicis que la nostra cultura és molt difícil, és molt complicat. Les empreses que ho ha fet han donat resultats excel·lents amb competitivitat, amb satisfacció i amb implicació laboral dels seus treballadors. Ho hem sentit i està demostrat. I, en aquest sentit, també, la coresponsabilitat en tots els àmbits de la societat.

Hem de reforçar també el sector públic, just el contrari d'allò que s'ha fet amb aquesta ofensiva intervencionista, retrògrada i liberalitzadora del Partit Popular, de vegades amb l'ajut també de Convergència i Unió. La reculada de la Llei de dependència, els perceptors del PIRMI, que no tenim una partida oberta com teníem; la reforma laboral pactada amb CiU i el Partit Popular; l'LRSA; els serveis locals d'igualtat que ens han fulminat el drama dels desnonaments; la retirada del suport a les escoles bressol, zero euros de la Generalitat amb escoles bressol; el tancament de línies de P3, la violència masclista, l'avortament... Els senyors del Partit Popular per la porta del darrere també ens volen limitar drets de les dones.

Els països amb un fort estat del benestar són els que realment han assolit els nivells d'igualtat als quals aspirem per Catalunya des del Partit Socialista de Catalunya, perquè una societat que no representa, que no es fa representar o que no té prou en compte el 52 per cent de la població, de la societat, no és prou democràtica.

Justament, volem que la llei...

La presidenta

Vagi acabant, senyora diputada.

Montserrat Capdevila Tatché

...faci al revés del que ens estava plantejant el senyor Santamaría del Partit Popular, per això votarem rotundament en contra de la seva esmena a la totalitat,

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Tornem a debatre en aquest Ple la Llei d'igualtat, una llei més que necessària; les dones som majoria a la societat i encara no tenim les mateixes oportunitats que els homes. Per tant, ens cal una llei d'igualtat entre els homes i les dones, les dones i els homes, que és el que és aquesta llei.

La taxa d'ocupació femenina... –i vaig a posar dades a algunes de les coses que ja han dit les portaveus que m'han precedit–, la taxa d'ocupació femenina estava l'any passat encara deu punts per sota de la masculina. Un quart de les dones que treballen ho fan a temps parcial. Això vol dir precarietat, no només per la situació actual, pels baixos salaris, sinó també pels drets a prestacions, com les pensions, en el futur, però també de promoció professional, però també de possibilitats d'autonomia personal i, per tant, vol dir..., precarietat vol dir perpetuar les desigualtats que existeixen en la nostra societat.

Continua existint segregació per àmbits o sectors de treball. Es manté l'escletxa salarial; no creix perquè han baixat tots els salaris, però es manté l'escletxa salarial. Cobrem un 25 per cent menys les dones que el que cobren els homes a Catalunya. Som majoria, els ho deia; però, en canvi, només som un 14 per cent dels llocs directius, a Espanya i a Catalunya; només som un 14 per cent de les acadèmiques; només som un 14 per cent de les alcaldesses. Per tant, els llocs de decisió, allà on realment s'està exercint el poder, continuen sent aclaparadorament masculins.

Tampoc som visibles com els homes: on són les dones a les tertúlies de les ràdios i televisions públiques, ja no dic de les privades? On són les dones al Mobile World Congress? L'any passat... –aquest any veurem les dades, però–, l'any passat només un 9 per cent de les conferenciants eren dones; en canvi, un 90 per cent... –hi havia dones–, un 90 per cent de l'atenció dels estands i les hostesses eren dones. Hi són les dones, però on són les dones?

Les dones estem patint pobresa. La pobresa té rostre de dona; fa temps que ho diem i és cert, a Catalunya, a Espanya i a tot el món. La majoria de les persones pobres, que pateixen pobresa, són dones o nenes, dones grans especialment, que tenen pensions més minses, i famílies monoparentals, que el 90 per cent són monoparentals; per tant, dones amb fills o amb persones amb dependència a càrrec. Si anem a parlar de les persones migrades, joves, discapacitades i dones, encara és molt pitjor.

Ens afecten, com s'ha dit, a les esferes de la participació social i de la cura personal, les desigualtats; però també aquesta desigualtat econòmica, la dependència econòmica d'altri, està fent que les condicions per denunciar les violències, les múltiples violències, cada vegada sigui més difícil. La més brutal de les violèn-

cies o les més brutals de les violències, la física o la sexual, el darrer any a Catalunya es van mostrar realment descarnades amb xifres.

Per tant, tenim motius, tenim molts motius per sortir aquest 8 de març al carrer, per sortir cada dia al carrer i per reclamar una llei d'igualtat de dones i homes a Catalunya. Una llei dirigida a combatre totes les manifestacions encara subsistents de discriminació directa o indirecta, per raó de sexe. Una llei que doni un fort impuls per fer realitat la igualtat efectiva de dones i d'homes. Una llei que ha de permetre actuar per garantir tots els drets de les dones, i, per tant, per beneficiar a tota la societat: dones i homes. Perquè, amb més igualtat, hi ha més justícia social, hi ha més igualtat, hi ha més democràcia; de fet, sense igualtat, no hi ha democràcia.

Ara, a més, és més necessari que mai, també s'hi feia referència, no només per aquestes situacions de desigualtat que la crisi ha fet créixer, sinó també per unes polítiques públiques determinades que ens han empitjorat les condicions d'igualtat a la nostra societat. Polítiques socials amb retallades, increment de costos de la vida, privatitzacions i aprimament dels serveis públics..., tot això repercuteix directament en les condicions de vida, especialment de les dones. Les nostres esquenes, les de les dones, són les que segueixen carregant tot allò que l'Estat no fa. Tres de cada quatre ocupacions públiques destruïdes, públiques, de l'Administració pública, eren ocupades per dones. La reforma dels ens locals i de les competències dels ens locals ataca especialment –i als primers llocs on ataca– als serveis d'atenció a les dones i serveis socials. Els canvis ideològics en temes com l'educació, els primers llocs on ataquen: la coeducació, l'educació sexual..., les dones. L'intent de reforma regressiva de la Llei de salut sexual i reproductiva que hem tingut, que s'ha aturat parcialment, però que continua intentant-se modificar regressivament, especialment atacant aquelles més febles: les dones joves que estan en condicions especials. I l'educació sexual.

També a Catalunya el Departament de Treball ha fet desaparèixer la Direcció General d'Oportunitats i, amb ella, els programes realitzats per combatre l'exclusió sociolaboral de les dones, per la segregació horitzontal, per promoure la presència de dones en càrrecs de responsabilitat, les PIRML... Els hi feia referència, sí, s'han retallat les prestacions socials. L'educació zero-tres, sense ni un euro en els pressupostos aprovats ahir per aquest Parlament des del Govern de la Generalitat: zero euros per al zero-tres anys –això afecta les dones. Temps d'hospitalització cada cop més curts per les retallades –això afecta les dones. Qualsevol retallada de les moltes que han fet en la cura de la gent gran afecta especialment les dones.

Ens cal la llei, per tant; però, sobretot, ens calen voluntats polítiques per dur-la a terme. Nosaltres farem tot el possible perquè aquesta llei s'aprovi en aquesta legislatura, però també farem cada dia tot el possible perquè es reverteixin aquelles coses que avui en dia ja estan afectant, i molt negativament, les dones i la igualtat en aquest país, i perquè hi hagi voluntat políti-

ca en el Govern que hagi d'aplicar aquesta llei d'igualtat de dones i homes.

I les lleis són ideològiques i els governs amb unes ideologies o amb unes altres apliquen les lleis amb més o amb menys voluntat, i les coses s'han de dir clares. S'acaben d'aprovar uns pressupostos que no tenen, per exemple, estudi de perspectiva de gènere i un impacte brutal en condicions d'igualtat de les dones en aquest país. Aquesta llei intentarà posar solucions a això; per exemple, a l'obligació de posar perspectiva de gènere a totes les polítiques públiques, però també eliminar les discriminacions i les subordinacions històriques, a reconèixer i a fer comptar el paper social i econòmic de les dones, de tot allò que fan les dones, també d'aquelles tasques que fins ara econòmicament no han estat reconegudes: la redistribució del treball productiu i domèstic, el dret de les dones a una vida lliure de violència masclista i sí, el dret de les dones a decidir sobre el propi cos.

Senyor Santamaría, miri, jo vull defensar també l'absolut dret dels homes a decidir sobre el seu propi cos. Si ho vol, fem una aliança i anem a demanar-li al seu Govern que volem decidir sobre quan homes i dones volem morir dignament; que volem decidir quan homes i dones volem medicar-nos d'una forma o d'una altra, o no estar sobremedicats, decidim sobre el nostre propi cos. Ara, els embarassos resulta que encara els fem les dones... (*aplaudiments*), parim les dones, senyor Santamaría.

Per tant, sí, ens cal la llei, ens calen pressupostos amb perspectiva de gènere i ens calen ideologies amb perspectiva de gènere. I també ens calen quotes, senyor Santamaría. Ens calen polítiques amb perspectiva de gènere, polítiques que posin la persona al capdavant, com s'està fent a Grècia; però sí, també ens calen quotes, perquè no passi com ha passat a Grècia que hi hagi un govern sense ni una dona; també ens calen quotes perquè aquestes coses no passin, i polítiques feministes també en els governs. I això no només és amb les quotes, senyor Santamaría, no només és posant una dona al capdavant d'un partit, sinó impregnant de feminisme tota l'organització i la ideologia.

Aquesta llei és del moviment feminista, va sorgir amb el Govern d'esquerres amb un procés participatiu amb més de quatre-centes organitzacions i, per tant, és una llei de coautoría amb el moviment feminista. Lamentablement va ser molt pactat i molt parlat en el seu moment, no ha pogut ser-ho ara, perquè el que han fet de tramitació de la llei, de moment en aquest Parlament, ha estat una ponència conjunta per fondre la proposta que havíem entrat Iniciativa i Esquerra Unida i que havia entrat el PSC, que era aquella llei que s'havia fet amb quatre-centes organitzacions de tot Catalunya, i la que havia fet Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat i Esquerra Republicana. L'hem fos i ara intentarem tramitar-la amb la urgència. Lamentem que aquesta urgència segurament també limitarà aquesta possibilitat d'obrir de nou la llei per actualitzar-la, per fer-la millor, per fer aquella llei que necessitem a Catalunya.

Iniciativa i Esquerra Unida ens comprometem, com a grup parlamentari, a, més enllà de la part que per-

met la tramitació formal en aquest Parlament, obrir la llei a tothom qui vulgui participar-hi des de les nostres possibilitats.

Aquesta llei requereix d'actualització i, evidentment, requereix de participació; però, sobretot, requereix ser aprovada dins d'aquesta legislatura; per part nostra no serà, sé que hi ha voluntats, així que posem-nos-hi totes i tots a fer una bona llei, perquè tenim molts –molts, molts– motius.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas. Gracias también a las personas que nos acompañan hoy desde el público. Señora *consellera*, también, gracias. Hoy estamos debatiendo sobre la ley efectiva de igualdad entre hombre y mujeres y parece extraño que en pleno siglo XXI tengamos que debatir de estos temas en el Parlament de Catalunya, pero es que realmente debemos seguir debatiendo y trabajando sobre este tema, porque lo que está claro es que existe una gran desigualdad entre hombres y mujeres, en este momento. Pero no me refiero a los países del Tercer Mundo, no, también aquí, en Cataluña, en el conjunto de España y también, por cierto, en el conjunto de la Unión Europea.

Y lo digo porque es que hay gente que se piensa que la igualdad efectiva de derechos que hemos alcanzado en las últimas décadas nos lleva automáticamente a una igualdad formal, a una igualdad real, a una igualdad efectiva en todos los ámbitos de la vida entre hombres y mujeres. Y esto no es verdad. Y hay datos incuestionables que creo que cabe recordar a toda la ciudadanía.

Existe una brecha salarial que es absolutamente intolerable: las mujeres tienen que trabajar setenta y nueve días más al año para ganar el mismo sueldo; las mujeres tienen que trabajar diez años más para ganar la misma pensión. El número de mujeres directivas o el número de mujeres emprendedoras es absolutamente bajo en comparación con los datos referidos a la población masculina. Sin duda, el reparto de tareas domésticas, el reparto de las tareas de cuidado de hijos o de personas mayores está absolutamente desequilibrado y cae, profundamente, sobre las mujeres, por no hablar de una lacra social que seguimos sin solventar, que es la violencia doméstica y que, muy al contrario, lo que hace, precisamente, es aumentar en los últimos años, con unos datos, sinceramente, dramáticos.

La crisis ha aumentado la desigualdad entre hombres y mujeres, y es verdad, pero es que también hay que poner de manifiesto que en Cataluña muchos de los indicadores los tenemos en peores condiciones que la media española. Lo digo porque aquí parece que siempre todo lo hacemos mejor; no, hay determinados

indicadores que son peores en Cataluña que en el conjunto de España, y, por eso, estamos aquí también para intentar solucionarlo.

Sin duda, tenemos que basarnos en una educación, en una sensibilización hacia la igualdad, pero la situación es tan alarmante que no podemos quedarnos únicamente con esto.

Hay un dato que es muy revelador de lo que nos pasa a las mujeres. Las mujeres estamos mejor formadas, sacamos, incluso, mejores notas en la universidad, pero hay una cuestión que trunca en muchísimas ocasiones nuestra vida profesional, y es la maternidad o el cuidado de hijos. Hay datos que dicen que la tasa de ocupación de mujeres jóvenes sin cargas familiares es muy similar a la de los hombres, muy similar, pero el hecho de ser madres o el hecho de asumir una carga familiar, por ejemplo, de una persona mayor, hace caer en picado nuestra tasa de ocupación.

Además, los salarios bajos lo que hacen es que muchas mujeres decidan quedarse en casa, porque ganar seiscientos cincuenta o setecientos euros no les compensa económicamente, si tienen que dejar a su hijo en la guardería, si tienen que pagarse el transporte, etcétera.

Por eso, nosotros, desde Ciutadans, a nivel nacional, promovemos una medida que sea el complemento de los salarios bajos, porque creemos también que, entre otras cosas, puede ser una medida fundamental para ayudar a la incorporación laboral de las mujeres. Sin duda, hay que fomentar la conciliación laboral, una mayor racionalización de horarios, un mayor trabajo que no sea presencial en muchas labores que se puede hacer perfectamente y también, por ejemplo, la custodia compartida, que también puede favorecer la incorporación de la mujer al mercado de trabajo y, por supuesto, una red de guarderías que ayuden a que las mujeres tengan donde dejar a sus hijos y se puedan incorporar a la vida familiar.

Sin duda, la ausencia de ayudas a la maternidad, la ausencia de una red de guarderías públicas que dé servicio a toda la ciudadanía marcan que este país, que España sea uno de los países del mundo con una menor tasa de natalidad.

Como decía, es un problema que se da en el conjunto de la Unión Europea, y, ya a nivel de la Unión Europea, hay recomendaciones que nosotros hacemos absolutamente nuestras. Hay que sensibilizar, hay que formar, hay que educar desde edades tempranas en la igualdad y también hay que luchar contra diferentes roles que tenemos muy asumidos en esta sociedad. A las mujeres no se nos da mejor porque sí limpiar; a las mujeres no se nos da mejor porque sí cuidar de hijos o de personas enfermas, y tenemos que luchar contra este rol social que hace que hay determinadas labores que estén absolutamente feminizadas y que, por cierto, tienen una retribución mucho menor que otras labores que se identifican más con el rol masculino. A las mujeres no se nos da peor dedicarnos a la política o ser líderes o trabajar bajo presión, no es verdad, y es un rol, como digo, que tenemos que ir luchando.

Nosotros, por tanto, vamos a votar a favor de que esta ley se tramite en el Parlamento y vamos a votar en contra de la enmienda a la totalidad que ha presentado el Partido Popular, porque estamos tan convencidos de que existe una desigualdad intolerable y que se puede corregir que vamos a luchar para que debatamos propuestas y para que llevemos a cabo medidas que mejoren esto en la sociedad.

Pero no significa que estemos de acuerdo con todo lo que dice esta ley, porque no lo estamos; por lo menos, con este texto tal y como se encuentra ahora mismo. Y uno de los temas más controvertidos, sin duda, es el tema de las cuotas.

Miren, nosotros pensamos que no se puede apostar por las cuotas para solucionar la desigualdad entre hombres y mujeres, y reconocemos que hay muchas personas de buena fe que quieren luchar contra la desigualdad y que piensan que las cuotas pueden ser un elemento positivo, lo reconocemos y, además, reconocemos que las cuotas tienen algunos efectos positivos; sin duda, la visibilidad: de repente, tienes a mujeres ocupando determinados cargos, y eso da visibilidad y eso es positivo. Pero reconozcan también ustedes que las cuotas tienen elementos, efectos negativos, para nosotros, mayores incluso que los positivos.

Es una igualdad de resultados, que hace que en la foto final aparezcan mujeres, pero oculta, a veces, el mayor problema, que es la igualdad de oportunidades; a veces, oculta que existe un problema, oculta que hay sectores que son ajenos a las mujeres. Y les voy a poner un ejemplo muy concreto, que es el tema de la política. Usted decía antes, señora Marta Ribas: «No hay democracia sin igualdad.» Yo le digo: «Es que no hay verdadera democracia con cuotas.»

¿Usted se ha planteado que las cuotas en política limitan la democracia interna de los partidos políticos? Si usted hace unas primarias para elegir a los cinco primeros integrantes de una lista y los afiliados, democráticamente, como hacemos nosotros, elegimos y resulta que, por ejemplo, se elige a una candidata a la alcaldía y, luego, se elige a cuatro hombres, no se puede respetar esa decisión democrática de los afiliados de un partido porque se está incumpliendo una cuota.

Reconozcan ustedes que las cuotas tienen inconvenientes, entre otras cosas, que limitan la democracia interna de los partidos. Ya sé que los que no tienen democracia interna, pues, este problema no lo tienen, pero los que tenemos democracia interna tenemos que valorar que las cuotas limitan la democracia interna.

Y, además, otro efecto negativo es que las cuotas ponen a veces a mujeres no preparadas para un cargo, a una mujer, porque tienen que cumplir con una determinada cuota. (*Remor de veus.*) Y hay, sí, injusticias puntuales que pueden ser contraproducentes. Y usted me dirá y yo estoy de acuerdo... Si me permite, señora presidenta, poder escuchar el tono de mi voz.

La presidenta

Jo ja l'atenc, el que passa és que hi ha una mica de so-
roll en els bancs...

Inés Arrimadas García

Ya, ya, claro; por eso se lo digo. (*Rialles.*) No es que esté mal el micrófono, sino que había...

Y estoy de acuerdo con ustedes en que hay hombres que ocupan posiciones y no están preparados para ello y hay muchos mediocres también en determinados puestos, si estamos de acuerdo, pero que reconozcan ustedes que las cuotas tienen determinados efectos negativos que ustedes parecen simplemente obviar del debate y negar.

Nosotros pensamos que tienen efectos positivos, pero tienen efectos negativos y nos parecen que son mayores; por eso no vamos a apostar porque el modelo de lucha contra la desigualdad sea un modelo de cuotas, es por eso mismo.

Nosotros estamos a favor de que se tramite una ley, pero estamos también a favor de que la lucha contra la desigualdad tiene también que evolucionar con el tiempo. Los derechos de la mujer en la lucha por la igualdad entre hombres y mujeres también tienen que adaptarse a los nuevos tiempos. Y no podemos caer tampoco en criminalizar a los hombres, por ejemplo, o llevar al extremo la obligación de uso de determinadas maneras de hablar, porque entendemos que eso también puede ser contraproducente y eso aleja a las personas, en general, de las políticas de igualdad. Y nosotros pensamos que la sociedad debe ser consciente de que las políticas de igualdad son necesarias, porque sigue existiendo desigualdad entre hombres y mujeres.

Por tanto, nosotros votamos a favor, pero no nos gusta que esta ley se tenga que tramitar por urgencia, porque creemos que es una ley que abarca a muchísimos sectores, abarca al sector de la educación, al sector empresarial, servicios sociales, justicia, deporte, y, por tanto, que se tenga que tramitar por urgencia, que se limite la participación de entidades que llevan muchos años trabajando por la igualdad entre hombres y mujeres, a nosotros no nos gusta, porque se limitarán, porque quizás por un interés electoralista de algunos partidos se va a limitar la participación que ustedes, señores del público, podrán tener en las comparecencias parlamentarias. Y a nosotros eso no nos parece bien, porque queremos hacer una buena ley.

Y también hay que decir que no solo de leyes se trata, porque hay una ley de igualdad, del año 2007, a nivel nacional, que no se está cumpliendo. Por tanto, no solo se trata de hacer leyes, hacerlas bien y, después, evidentemente, cumplirlas y que todas las medidas de igualdad, de lucha contra la discriminación estén coordinadas y estén relacionadas.

Y, en este sentido, también recordamos al Gobierno su promesa o su compromiso de hacer una ley paraguas contra la discriminación, que para nosotros sería muy importante que las propuestas de igualdad, las propuestas de lucha contra la discriminación de personas por su orientación sexual y la discriminación por cualquier otra circunstancia, pues, estuvieran perfectamente coordinadas.

Creo que hay muchos temas que hablar, en general, nosotros estamos muy contentos de que en este Parla-

ment se debata de igualdad y de que la sociedad siga teniendo muy claro que estamos muy lejos de conseguir la igualdad efectiva entre hombres y mujeres.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas, señora *consellera* y personas que nos acompañan desde el público.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia. Nosaltres votarem en contra de l'esmena presentada pel Partit Popular, tot i que, d'inici, com han dit també altres grups, no entenem perquè aquesta llei s'ha de tramitar d'urgència; tramitar-la d'urgència, des del nostre punt de vista, bé, imposa un dèficit democràtic que no entenem per què s'ha de dur a terme, però, malgrat tot, ja és important que es parli, ja és important que la tramitem.

Jo diria que totes hem coincidit a assenyalar les conseqüències de la desigualtat; són òbvies, són objectives. Podríem parlar de totes les xifres que s'han donat aquí, sobre els salaris, sobre la població activa femenina, sobre el treball, sobre la contractació parcial o, en tot cas, la temporalitat associada al treball de les dones; sobre la discriminació laboral; sobre les pensions també, per què no?; sobre les tasques de la llar, sobre les tasques reproductives; sobre les violències que patim, que són múltiples, que no només són la violència física; sobre tots els fronts oberts, també els que la LOMQE ens deixa, retirant... (*Remor de veus.*) Ni avui, eh?, ni avui. (*Pausa.*) D'acord. Torno. Doncs, sí, també sobre les violències que, deia, la LOMQE ens deixa, amb el tema, bé, amb l'eliminació curricular de la igualtat.

Deien que la crisi té cara de dona, és així; és a dir, només hem d'atendre totes aquestes xifres anteriors per a veure que patim sobre mesura les retallades. I el que a nosaltres ens molesta, el que a nosaltres ens «repa-teja», el que a nosaltres ens regira l'estómac és la normalitat amb la qual s'està vivint aquesta situació, és la normalitat amb la qual cada dia ens despertem amb una nova notícia d'un assassinat –feia dos dies, dos dones assassinades a Baiona–, és la normalitat amb la qual veiem, doncs, que hi han múltiples violències contra les dones també als mitjans de comunicació i es normalitzen, és la normalitat amb la qual, doncs, concebem que cobrem menys que els homes per les mateixes feines, és la normalitat amb la qual veiem que les pensions se'ns paguen menys pel simple fet de ser dones, és la normalitat amb la qual veiem que les retallades dels drets socials ens afecten sobre mesura i aquí no passa res.

I és aquesta normalitat i sobretot quina és la conseqüència, quin és el fons estructural d'aquesta normalitat, el que nosaltres entenem que no compartim amb altres grups, perquè nosaltres és obvi que defensem que el problema estructural no és la desigualtat; la desigualtat, en tot cas, és una causa, i és una causa d'un problema que realment està arrelat a la nostra societat,

que és el patriarcat. Perquè, encara que aquí es parle de renovar conceptes i que intentem ser innovadors a l'hora de plantejar la igualtat efectiva, doncs, és una cosa que no es pot obviar: el patriarcat, finalment, està als «ciments» de la nostra societat, està a les escoles, està també als parlaments, està als nostres grups polítics, està en la sanitat, està en l'ensenyament, està en la nostra vida quotidiana, està als mitjans de comunicació i està cada vegada que una dona és infantilitzada, inutilitzada, sobreprotegida o, en tot cas, tractada com una persona de segona. La normalitat i, per tant, el patriarcat és el que fa que normalitzem, precisament, aquest control. I el patriarcat s'ha refundat amb el capitalisme. I no podem venir aquí i dir que volem més dones directives, quan moltes dones de la classe treballadora estem patint sobre mesura, ens estem empobrint a ritmes accelerats i estem patint, precisament, aquesta dinàmica d'acumulació capitalista.

I no parlar del capitalisme i, per tant, pretendre solucionar..., o, en tot cas, pretendre polítiques igualitàries dins del capitalisme és un contrasentit; és un contrasentit i ens hem de remetre a totes les dones que han estudiat la política marxista per a dir que, finalment, el treball explotat de les dones, és a dir que les dones assumim com a feina invisible el treball de cures i el treball de reproducció és essencial per a l'acumulació capitalista. Aquest treball, el treball aquest que no té valor, el treball que no es remunera, el treball que és invisible és necessari perquè el capitalisme segueixi acumulant beneficis. I si no concebem totes les dinàmiques, tota la teoria al voltant d'això, ens estarem oblidant del més important, que és que les feministes hem de situar en el nostre centre l'agenda anticapitalista; una feminista mai aconseguirà la igualtat plena si no és fora del capitalisme, perquè el capitalisme, com he dit, és el sistema que necessita precisament aquesta explotació de les dones.

I una cosa és òbvia, una cosa és òbvia de tota la llei, i, des del nostre punt de vista, estructural. La llei no pot tractar totes les dones per igual, perquè l'explotació que sentim les dones de la classe treballadora no és la mateixa que l'explotació que senten les dones de les elits, les dones burgeses, les dones benestants. I l'explotació que senten les dones, a més a més, lesbianes no és la mateixa que les dones heterosexuales. I la que senten les dones negres lesbianes no és la mateixa que les dones blanques benestants. I, per tant, hem de parlar d'interseccionalitat, que vol dir «diferents tractaments a diferents nivells d'explotació», i aproximar-se de la mateixa manera a totes les explotacions és, des del nostre punt de vista, totalment equivocat.

Aquesta llei ha de tractar, des del nostre punt de vista, moltes coses. El que sí que està clar és que ha de deixar una cosa ben clara i ben blindada, i és objecte de polèmica: és el nostre dret a decidir sobre el nostre propi cos. Ja ho hem dit per activa i per passiva: nosaltres defensem l'avortament lliure i gratuït, defensem una societat en la qual la dona decideix què vol fer amb el seu propi cos, l'Estat ho garanteix i la societat la recolza. És l'únic sistema que entenem igualitari, és l'únic sistema que entenem necessari per a, precisament, normalitzar el que estem dient, la igualtat efectiva, no?

Finalment, dos últimes referències, que són com treballarem la llei. Nosaltres no farem un discurs interclassista sobre la defensa de la igualtat. Nosaltres volem defensar els interessos de les dones treballadores, els interessos de les dones de les classes populars, i en aquest sentit entenem que hem de treballar la llei per aconseguir una societat lliure d'explotació, una societat lliure també de l'explotació de la violència econòmica. I per això situem quatre objectius.

Uns serveis públics, cent per cent públics, de propietat i de gestió comunitària. I això vol dir tots els serveis públics: vol dir la salut, però vol dir l'ensenyament, vol dir la coeducació, vol dir les pensions, vol dir també les diferents formes de treball, vol dir l'accés a l'habitatge, vol dir precisament tots els mínims que necessitem per a normalitzar-nos, per a viure en igualtat.

Després, és obvi que volem una societat lliure de violència masclista en tots els seus aspectes: violència masclista de classe, laboral, estètica, simbòlica, física, emocional, i també sexual.

Volem que s'atorgui valor econòmic als dos treballs necessaris per a l'acumulació capitalista, que són el reproductiu i que són les tasques domèstiques, i volem que es dignifiquin aquests treballs. Aquests treballs, que fins ara han sigut invisibles, són necessaris, són el que finalment acaba movent el món. Som les dones les que reproduïm aquesta força de treball, i hem de tenir un poder també sobre aquesta reproducció; l'hem de tenir tot, finalment.

I és obvi que no aconseguirem una societat lliure si no ens deslliurem d'aquells mecanismes que van perpetuant el capitalisme i que van reproduint el patriarcat, que són els mecanismes de l'OTAN, de l'FMI, del Banc Central Europeu..., tots els tractats de lliure comerç i, en definitiva, totes les eines que el capitalisme usa també per a explotar les dones.

Jo diria que en ple debat sobre la independència hauríem de recórrer, hauríem de mirar les dones kurdes, hauríem de mirar el Kurdistan amb molt respecte, amb molta admiració, perquè elles van ser, en les paraules d'Öcalan, les que van dir una cosa que per nosaltres és òbvia, que és que, deia Öcalan: «El poble kurd no serà lliure si no són lliures les dones kurdes.» Nosaltres no podem plantejar la lluita per la independència si no aconseguim ser dones lliures. És a dir, el feminisme, finalment, ha de ser l'eix central de qualsevol lluita independentista, el feminisme ha de ser l'eix central de qualsevol lluita d'alliberament, perquè si les dones, que som la meitat de la població, no aconseguim ser lliures la societat no és lliure. En ple debat sobre la independència, aquesta llei és necessària, però és necessària des del punt de vista finalment de les sobirania, és necessària des del punt de vista de la recuperació d'una cosa mínima, que és la dignitat i que és la igualtat.

No vull acabar sense fer una referència al 8 de març. I aquí s'ha dit: «El 8 de març és el dia de totes les dones.» Sí, «el 8 de març és el dia de totes les dones...», el 8 de març és el dia de les dones treballadores, el 8 de març és el dia de la meua classe, el 8 de març és el dia de les meues dones. (*Remor de veus.*) Són les me-

ues dones les que van morir, són les meues dones les que van patir, són les meues dones les que pateixen i lluiten a tots els fronts. (*Persisteix la remor de veus.*) I sense excloure cap dona, és obvi, eh? –sense excloure cap dona. No s'esverin –no s'esverin. Sense excloure cap dona. Nosaltres defensem totes les dones, però entenem que el dia 8 de març és el Dia de la Dona Treballadora, i així ha de quedar clar.

I, finalment... (*Veus de fons.*) Sí, sí, qui s'hagi autoexclòs, que es miri una mica, en tot cas... I acabo. Deia, el 8 de març, la setmana vinent, hi ha una important jornada de lluita, que és la vaga de totes. És una important jornada de lluita, perquè realment posa al centre una cosa molt òbvia, que és que si les dones movem el món el podem aturar. Finalment, serà una jornada de lluita per a explicar-nos, per a treballar, per a veure com podem treballar precisament aquesta vaga de totes, una vaga de treballs de cura, una vaga de tasques invisibles, una vaga també de treball productiu i, finalment, una lluita necessària per a posar-nos al centre.

Deia que nosaltres movem el món i si volem l'aturem, deia que avui visca sempre la lluita feminista i deia que avui també toca recordar... (*Remor de veus.*) I això és una cosa que passa sempre en aquest Parlament: quan parla una dona... De fet, ja ho hem repetit moltes vegades, algun dia serà objecte d'estudi; potser quan s'aprovi aquesta llei és objecte d'estudi. Deia, finalment, que hem de recordar Maria Mercè Marçal i les tres voltes rebels. Aquesta llei pot acabar sent la llei de les tres voltes rebels.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Amb el minut que tinc, crec que aquesta llei és totalment necessària i oportuna, i, de fet, em sembla que sí que és urgent; la podríem haver tramitat no urgentment. Però voldria, a través d'unes quantes frases, dir el que em sembla.

No hi haurà verdadera regeneració democràtica si no s'incorpora de manera definitiva i efectiva la mirada de les dones. La lluita de les dones per la igualtat d'oportunitats és la revolució pacifista, local i global, més important del segle xx. Feminisme i socialisme democràtic no poden anar per separat. El privat, senyor Sergi Santamaría, és públic, és polític.

La crisi està fent regressar el lent camí de la millora de la igualtat efectiva de les dones. Cal que, si us plau, pensem en la taxa de natalitat baixa que tenim, en el retard de la maternitat, en les dones de cinquanta anys que cuiden néts i cuiden pares, sogres. Aquesta és la mirada necessària en aquesta llei, segur. Trobarem evidència científica –permetin que utilitzi això– d'accions comparades que canviaran i faran possible aquesta igualtat efectiva.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Consellera de Benestar Social i Família, diputats, diputades, una salutació molt especial al públic que ens acompanya, la presidenta i la directora de l'Institut Català de les Dones, Lourdes Ciuró, diputada al Congrés i també portaveu d'igualtat en aquesta cambra espanyola, i després també una salutació molt i molt especial al públic que ens acompanya, a les dones que durant anys, durant molts anys, han estat treballant, treballaran i continuaran treballant i segur que ens ajudaran a fer que aquesta llei pugui arribar a ser una llei real i que pugui avançar realment en la igualtat efectiva d'homes i dones.

Mirin, jo voldria fer un discurs positiu, perquè pensava que avui era un dia important. És veritat, abans s'ha comentat que aquesta llei ha entrat diverses vegades al Parlament; de fet, és la tercera vegada que hi ha un debat a la totalitat. Hem treballat durant temps, va passar al debat a la totalitat el dia 19 de juny de 2013, però des d'aleshores ens vam reunir en els treballs de ponència, ens hem reunit amb la resta de grups parlamentaris, per intentar arribar a un text conjunt, en el qual més o menys tots ens poguéssim sentir còmodes, tots els grups de la cambra ens poguéssim sentir còmodes, perquè així és com vam quedar en aquell debat a la totalitat: que era bo tenir una ponència conjunta per a partir d'uns mínims, d'unes bases on, doncs, com deia abans, poguéssim sentir-nos còmodes. Hi vam estar treballant, i ens vam reunir unes deu vegades, fins a arribar al text que avui presentem.

I, per tant, jo voldria fer un agraïment molt especial a les meves companyes i company de la ponència: a la Rosa Amorós, d'Esquerra Republicana; a la Montserrat Capdevila, del Partit dels Socialistes; a la Marta Ribas, d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida Alternativa; al Sergio Santamaría, que les seves discussions sempre van enriquir moltíssim i moltíssim el debat; a la Inés Arrimadas, de Ciudadans, i a la Isabel Vallet, de la CUP. I aquest text que avui arriba aquí –vull recordar-ho, perquè semblava, arran de les intervencions anteriors...– està signat per la majoria dels grups de la cambra: per Convergència i Unió, pel Partit Socialista de Catalunya, per Iniciativa per Catalunya, per Esquerra Republicana, i, per tant, hauríem d'estar molt orgullosos que la majoria dels grups d'aquesta cambra, doncs, presentéssim avui el text que tenim aquí. Hi insisteixo, un text que segurament no acaba d'agradar a la majoria, és veritat, podríem anar molt més enllà, i això és el que farem o intentarem fer en els treballs en ponència.

Jo voldria recordar, senzillament, per què estem aquí i quin és el marc legal que ens empara: l'Estatut d'autonomia, en el seu article 153, que diu, exactament, «correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de polítiques de gènere». I no repetiré la quantitat de legislació, doncs, europea o espanyola –la mateixa Constitució espanyola– que

atorga aquesta igualtat, aquesta igualtat que hi ha entre homes i dones.

És evident que hem avançat molt, que la societat ha avançat molt els darrers anys: tenim millor participació en el mercat laboral, tenim millor accés als nivells educatius, a la formació i a la cultura. Però la realitat, per desgràcia, és tossuda i ens mostra constantment la violència masclista; la discriminació salarial; les dificultats per a accedir a llocs de responsabilitat, socials, polítics o culturals; el poc reconeixement de les tasques que es fan a casa, les tasques domèstiques, i molts problemes, molts, en la conciliació de la vida laboral i familiar.

Permetin que en aquest punt faci un apunt que crec que és important. Des del nostre grup no defensem la conciliació de la vida laboral i familiar de les dones: defensem la conciliació de la vida laboral i familiar de tothom. Aquesta és una llei d'igualtat, d'igualtat entre homes i dones, i, per tant, els homes i dones hem de tenir els mateixos drets, i també les mateixes obligacions.

Necessitem, per tant, una nova normativa que ens ajudi –i això no ho ha dit ningú de les anteriors compareixents– en l'apoderament de la dona. Podem tenir moltes normatives, podem tenir normatives que ens ajudin, tot i que podríem estar o no d'acord amb el tema de les quotes, però és evident que si no tenim quotes, doncs, no aconseguim aquesta realitat, podem estar-hi més o menys a favor. Però també és evident que o aconseguim el veritable apoderament de la dona o no ens en sortirem. Per tant, des del nostre grup apellem a això, a l'apoderament de la dona.

El text que sotmetem avui a votació, doncs, pretén aconseguir la construcció de noves pautes de relació, basades en el respecte, l'equitat i garantir el dret a la igualtat efectiva entre els homes i dones en tots els seus àmbits, però amb una excepció: aquestes garanties que ens ha de donar la futura llei també han de reconèixer i donar valor a la diferència entre els dos sexes i a les diferents realitats i aspiracions dels homes i de les dones. L'objectiu és que totes les persones puguem desenvolupar lliurement les nostres capacitats personals, sense les limitacions pels rols de la funció de gènere.

La proposició de llei, per tant, pretén treballar sobre aquests aspectes. Què és el que pretén la llei? Eliminar la discriminació i la invisibilitat històrica de les dones –jo també comparteixo alguna part del discurs de la CUP, jo també crec que tenim..., no tot, evidentment, però crec que tenim un problema de societat patriarcal; això és difícil, segurament amb el temps..., i la llei pot arribar a corregir-ho–; que es reconeguin el valor econòmic del treball familiar, la distribució del treball domèstic, la vida lliure sense violència masclista, l'equilibri, la presència real en el mercat laboral i el foment i el suport a aquelles empreses que treballen en aquesta matèria d'igualtat.

Per tant, jo crec que és el nucli important en el qual haurem de treballar a partir d'ara per a arribar a tenir mecanismes concrets que ens ajuden a aconseguir tot això, que jo estic segura que és el que volem tots els grups de la cambra. Mesures concretes, per exem-

ple, que parla la llei: referent als contractes de les administracions públiques, la llei preveu que es puguin establir contractes socials, contractes socials que, en funció de quines són les característiques socials de les empreses, puguin arribar fins i tot a dirimir els concursos a través dels empats. La llei també regula bases reguladores en les beques i en les subvencions; els plans d'igualtat del sector públic, que han d'intentar avançar en aquestes matèries: en la representativitat de les dones, en l'accés i la selecció de la promoció, en les condicions laborals, en la condició de la vida laboral i familiar, i polítiques públiques en funció pública, com per exemple que els temaris han de tenir i han de contemplar aspectes sobre igualtat efectiva.

Per tant, la llei és una llei transversal, que afecta pràcticament tots els departaments de la Generalitat, i treballa en polítiques de coeducació, en els mitjans de comunicació... Es crearia un distintiu d'excel·lència específic de les empreses. És evident que nosaltres, com a país, no tenim totes les competències que haurien de fer possible aquesta igualtat efectiva, tenim les competències limitades que tenim, però sí que el que podem és intentar incentivar, incentivar, per exemple, a través d'aquests distintius, que les empreses vagin millorant en aquesta línia.

Per tant, hi ha importants accions a fer, hi ha importants accions i mesures a fer. Important, també, tot el tema dels usos dels temps; important, també, programes d'inclusió social per als col·lectius de dones més desfavorides; important, també, tractar tots els sectors de la societat, per exemple, el sector agrícola, el ramader o el forestal. Una llei important –una llei important– i ambiciosa.

Aquesta tramitació no ha estat fàcil, és veritat; la tramitació parlamentària té això. Es va presentar el juny de l'any 2013, hi va haver els treballs en ponència, el Partit Popular es queixava de la pressa, van presentar ells una esmena a la totalitat. És veritat que aquest debat en lloc de fer-lo avui l'hauríem pogut fer al novembre o al desembre, és igual, han passat dos o tres mesos, però jo estic convençuda que si treballem amb fermesa, si treballem juntament amb les entitats que avui ens acompanyen per millorar el text, tenim un bon tret de sortida i, per tant, és molt possible que ens n'arribem a sortir. Catalunya ha estat sempre capaç d'arribar a consensos importants, a consensos importants en aquelles lleis que per a nosaltres, per als catalans, són importants, i és evident que aquesta és una llei important si volem tirar endavant.

Només alguns apunts a alguns dels meus compareixents. El senyor Santamaría diu: «Queremos un texto bueno y que mejore lo presente.» Llàstima que hagin presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè al final estem parlant de la tramitació de la llei. Retirin-la, retirin l'esmena a la totalitat, i segur que així demostraran que tots els grups de la cambra, amb les nostres diferències, intentarem treballar per a això. Un apunt, també: parlava d'un informe de Creu Roja. Vull recordar-li que aquest informe de Creu Roja no es referia a Catalunya, es referia a tot l'Estat –es referia a tot l'Estat. Parlar que tres de les quatre persones que són ateses per Creu Roja estan en risc d'exclusió o estan

excloses no es referia a Catalunya sinó que es referia a tot l'Estat. Per tant, moltes vicissituds... I a la Montserrat, amb tot el «carinyo» del món, la llei de la dependència no es culpa del Govern de la Generalitat, és culpa, en tot cas, que es va aprovar una llei mal finançada, que envaïa totes les competències.

Però, en qualsevol cas, permetin-me que acabi el meu discurs amb un crit a l'esperança. Estic convençuda que aquesta legislatura aprovarem la llei, aprovarem aquesta llei d'igualtat que ens ha de servir per ficar les bases, per ficar les bases sobre llei d'allò que fa molts anys que des de Catalunya estem treballant, però aquesta vegada estarà sobre el paper, sobre una llei que, per tant, serà d'obligat compliment de tothom, i, per tant, animar-los i demanar-los, com segur que farem tots els grups parlamentaris, que ens ajudin, que ens ajudin a millorar-la, perquè crec que Catalunya s'ho mereix, i perquè les dones i els homes de Catalunya també.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

Senyora Ribas...

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Marta Ribas Frías

...de la senyora Arrimadas.

(Remor de veus.)

La presidenta

Un moment, senyora Ribas. Senyora Ribas, esperi un segon, perquè, si no, no la sentirà ningú.

Marta Ribas Frías

M'espero –m'espero.

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Si us plau, si volen guardar silenci... *(Pausa.)* Senyora Ribas...

Marta Ribas Frías

Senyora Arrimadas, em feia referència respecte de les quotes i la nostra defensa de les quotes. Miri, tant de

bo no calguin, tant de bo no calguessin les quotes. La qüestió és que sí que calen. Vostè parlava dels efectes nocius de les polítiques de quotes. Sap què passa? Que portem dècades i dècades –i dècades– patint els efectes nocius de les polítiques de no quotes, les dones, i, per tant, crec que ens mereixem..., en aquest cas, també tenim motius per reivindicar-les i per reclamar-les.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Sí, señora presidenta. Por alusiones de la señora Ribas.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señora Ribas, lo que hemos sufrido...

(Remor de veus.)

La presidenta

Un moment... –un moment.

(Pausa.)

Inés Arrimadas García

Lo que hemos sufrido las mujeres durante siglos no es que no haya habido cuotas, es una dinámica social y cultural que deja a la mujer en un segundo lugar. Los países que tienen una mayor igualdad no han llegado a ese lugar por cuotas. Y yo lo único que le digo es que valoren ustedes que las cuotas tienen efectos negativos. Ustedes quieren hacer un debate simplista: las cuotas son perfectas. No son perfectas, y expliquémosle a la gente que tienen algunos efectos positivos, pero que tienen también negativos. A nuestro entender, superan los negativos a los positivos. Simplemente con que usted reconozca que tiene negativos, ya me daría por satisfecha.

Muchas gracias.

(Rosa Amorós i Capdevila demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Amorós...

Rosa Amorós i Capdevila

Jo només volia fer un incís...

La presidenta

Senyora Amorós, suposo que per al·lusions?

Rosa Amorós i Capdevila

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Rosa Amorós i Capdevila

Bé. Al Grup d'Iniciativa, a la senyora Marta Ribas, només dir-li, perquè m'ha semblat entendre que ens havia exclòs d'aquell govern d'esquerres que havien compartit, que havien estat en el procés participatiu de les quatre-centres entitats, quan precisament va sortir de la nostra conselleria, d'Acció Social i Ciutadania, i semblava que havien sigut els socialistes, Iniciativa, i que nosaltres anàvem en un segon torn amb Convergència. Potser no ho he entès bé, però, igualment, disculpin si no ho he entès bé.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Las alusiones han sido muchas; entonces, será francamente difícil, con el tiempo que me concede la presidencia, poder responderlas a todas, pero quiero referirme especialmente a la señora Marta Ribas, por lo flagrante de su inconsistencia.

Cuando habla de paridad y la defiende con tanto fervor, le debo recordar que en el año 2009, el gobierno tripartito en Cataluña, la Ley de paridad, las cuotas no se cumplían. En el ámbito de los altos cargos de la Administración de la Generalitat, solo el 27 por ciento estaba ocupado por mujeres; el 73 por ciento restante, evidentemente, eran hombres. Por tanto, les recuerdo, porque lo he dicho desde el atril, que es muy fácil –es muy fácil– predicar, pero dar trigo, no, y ustedes lo demuestran con esa intervención.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 108 en contra, aquesta iniciativa continuarà la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el sistema per a l'autonomia personal i l'atenció a la dependència.

Interpel·lació

al Govern sobre el sistema per a l'autonomia personal i l'atenció a la dependència (tram. 300-00279/10)

Formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes, gràcies. Sí li sembla, presidenta, esperem que abandonin l'hemicicle els diputats, sempre que no tardin cent mil anys.

(Remor de veus.)

Moltes gràcies. Molt honorable presidenta, honorable consellera, diputades i diputats, el motiu d'aquesta interpellació i la moció subsegüent, que espero que substanciem d'aquí quinze dies, és molt clar: intentar dialogar, compartir, reflexionar amb el Govern –d'aquí quinze dies ho farem amb la resta de grups parlamentaris– al voltant d'un tema essencial que en el seu moment va ser qualificat com la quarta pota de l'estat del benestar. Reflexionar sobre què ha estat d'aquesta llei, i què és d'allò que va ser en el seu començament, o què queda d'allò que va ser en el seu començament. I sobretot, i la part que ens interessa més i a la qual intentarem dedicar la segona part de la intervenció, és plantejar propostes de futur. Volem, i ho diem de forma molt clara, compartir amb el Govern i compartir, si pot ser, amb el conjunt de forces parlamentàries d'aquesta cambra un full de ruta compartit per intentar recuperar l'essència d'un dret, l'essència d'una llei i, en definitiva, plantejar un full de ruta de recuperació. Un full de ruta que té una peça important, que és l'acord pressupostari, que dedicava un increment d'ingressos per a aquesta matèria, però que al marge d'això té altres peces a nivell de transparència, a nivell de seguiment de la mateixa llei, de valoració, etcètera, que intentarem plantejar.

En tot cas, fem un xic d'història, si els sembla. La Llei de promoció de l'autonomia personal s'aprova en el Congrés dels Diputats l'any 2006 i en el seu moment ja va generar una certa polèmica a nivell del que era el sostre competencial, però va representar, i hem de reconèixer-ho tots plegats, un avenç indubtable, perquè reconeixia un dret subjectiu i comprometia, des d'un punt de vista econòmic; després hem vist que ha resultat una altra cosa, el Govern de l'Estat, en allò que fa referència a garantir aquest dret, el dret, i vull remarcar-ho, de la promoció de la autonomia personal, que al final s'ha acabat dient perversament «llei de dependència», la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència.

Des de bon començament –hem de reconèixer-ho i hem de ser crítics–, la llei va generar controvèrsia a nivell del desplegament. Recordo debats en aquesta cambra parlamentària, i alguns diputats que compar-

teixen el mateix període probablement també hi coincidiran, debats controvertits al voltant de la lentitud de l'aplicació de la llei, al voltant de la descoordinació, al voltant dels retards en els PIE i, per tant, hem de fer aquesta autocrítica. Però l'autocrítica també la podem fer a partir d'un moment en el qual els problemes ja no vénen derivats de la lentitud de l'aplicació de la llei, sinó que vénen d'un tema molt més fonamental, que és en quina forma, en quina mesura, a partir de mitjans del 2012, es desnatura completament la llei.

En aquests moments, en aquest juliol de 2013, a través d'una llei que, en principi, no té res a veure amb els drets de les persones, que és la Llei de mesures antidèficit, del 13 de juliol d'aquell any, s'acaben adoptant per part del Govern central, del Govern estatal, un seguit de mesures que signifiquen, per exemple, reduir el 15 per cent de les prestacions econòmiques als cuidadors familiars; perdre les cotitzacions de la seguretat social, amb la qual cosa es posa en risc les seves pensions i s'acaba desnaturant completament aquesta figura, que, a més a més, representa un 85 per cent del conjunt de prestacions i serveis que té actualment la Llei de dependència; es proposa fins el 2015 la incorporació de nous usuaris de grau 1; s'elimina la comptabilitat entre serveis; s'amplia el termini a partir del qual es genera retroactivitat, i s'estableix un copagament de fins el 90 per cent. En definitiva, són mesures que impulsa el Govern de l'Estat, que acaben desvirtuant una llei que en aquells moments es trobava en una fase bastant avançada, tot i que quedaven encara graus d'aplicació.

A nivell de Catalunya també hem aplicat algunes restriccions, i aquesta autocrítica també l'hem de fer des d'aquí, en bona part derivades de les tensions de tresoreria, de la manca de finançament adequat de la llei, i després ens hi referirem de forma més àmplia, i aquestes modificacions consisteixen sobretot en el tema del copagament, que en el seu moment el Govern va rectificar, sobretot a nivell del que representen els diners de butxaca, però encara tenim terreny a recórrer en allò que fa referència a un còmput just del patrimoni. I sobretot –sobretot– en una mesura que va rebre fortes crítiques per part del Col·legi d'Advocats i altres entitats i institucions, que és el tema de la suspensió temporal que va acordar el Govern, en el seu moment, de les prestacions econòmiques vinculades.

Aquest és l'escenari en el quals ens trobàvem, i fruit d'aquest escenari es genera la situació que tenim actualment. I em remeto i agafo algunes dades que té penjades el departament. Quines dades ens permeten constatar una dada que em sembla que podem compartir perfectament, al marge de la posició que tinguem cadascú, és que en aquests moments el sistema de promoció de l'autonomia personal, dita llei de la transparència, es troba en una situació d'enorme tensió, d'enormes dificultats. I això té un primer, diguem-ne, factor notable que hem de remarcar, i és que el Govern de l'Estat espanyol, contràriament a allò que diu l'article 32.3 de la Llei de promoció de l'autonomia personal, no està fent allò que hauria de fer. El Govern espanyol està incomplint la llei. I quina és la repercussió d'això? Doncs, que des de l'any 2008 fins el 2012, el Govern de l'Estat espanyol ha apor-

tat ni més ni menys que 2.025 milions, 1.000 milions menys, a la caixa del sistema a nivell de Catalunya.

Quines conseqüències té això? Doncs, podem fer-ho extrapolable, i em sembla que tothom ens entendre: si el Govern de la Generalitat hagués actuat de la mateixa forma i hagués aplicat també el 50 per cent, i, per tant, hagués reduït la seva aportació, en aquests moments tindríem 59.000 persones menys beneficiàries. Ho dic per posar-ho al damunt de la taula, perquè podem ser molt crítics amb l'acció del Govern, però és evident que si el Govern no hagués fet l'esforç pressupostari, i vostè sap perfectament el pes que significa el sistema de promoció de l'autonomia personal al conjunt del seu pressupost, si el Govern de la Generalitat no hagués fet aquest esforç, un esforç sostingut i que ha anat *in crescendo*, perquè l'aportació de l'Estat s'ha anat reduint, és evident que tindríem un sistema encara amb molta més tensió.

Quins altres elements, doncs, hi han que ens remarquen aquest estrès? Doncs, per exemple, que en el darrer any els beneficiaris i beneficiàries s'han reduït en un 7,36 per cent, i han passat del 156 al 145. Són dades penjades al portal web. Hem fet una taula i es constata això. Igual que es constata que en aquest mateix període hi ha hagut una reducció en allò que fa referència a les prestacions, concretament de les prestacions, de fins al 21,76 per cent, o en el cas de les prestacions vinculades a serveis, a nivell tant residencial com de centre de di., una reducció d'un 55 i d'un 3,56 per cent.

No es tracta només de dades. Es tracta que tant la taula com les principals patronals del sector ens remarquen alguns aspectes que denoten fins a quin punt hi ha un estrès. I això té conseqüències notables en la gent d'aquest país: disset mil persones en llista d'espera per intentar accedir a una plaça residencial; un estrès notable també en allò que fa referència al cuidador no professional, que és una de les figures potents i que ha tingut més repercussió a nivell del nostre país, i a nivell, diguem-ne, del que és la ciutadania, una notable incertesa sobre el que és el futur de la llei.

Nosaltres entenem, i estic convençut que ho compartim, que la Llei de dependència, i el sistema de promoció, en definitiva, de l'autonomia personal i atenció de la dependència, ha de ser una de les peces bàsiques de l'estat del benestar. I és amb aquest motiu que hem intentat dedicar en els últims mesos un esforç a intentar ajudar o col·laborar amb el Govern per intentar recuperar terreny. En el debat monogràfic de pobresa, una de les mesures que vàrem acordar amb el Grup de Convergència i Unió va ser la reactivació de les prestacions econòmiques vinculades per als casos especialment vulnerables, i el Govern, en compliment d'aquest acord, precisament, va prendre en consideració..., i va actuar en conseqüència.

I, precisament, en el darrer debat pressupostari, el nostre grup parlamentari va incloure també una injecció —que lògicament voldríem que fos més àmplia, però és la que és, perquè la situació de les finances públiques està com està—, una injecció notable, també de recursos, que és el motiu pel qual, diguem-ne, volem substanciar aquesta interpellació.

En tot cas, ho repeteixo: nosaltres tenim molt poca confiança... Vostè, probablement, en la seva intervenció ens podrà explicar si ahir de la reunió del Consejo Territorial de Dependencia en va treure algun element positiu. Pel gest que fa diria que això no és així. I, per tant, queda clar un aspecte, i una constatació, que em sembla que podem compartir des de diferents sensibilitats polítiques, i és que el futur del sistema l'hauré de decidir des d'aquí, perquè l'Estat fa deixadesa de les seves funcions. L'Estat, en aquests moments..., la seva aportació ni tan sols arriba a la proporció que aporten els particulars. L'Estat aporta menys d'un 15 per cent al sistema. Són dades publicades. I, per tant, constaten fins a quin punt, no només per part del Partit Popular, sinó que això ja ve d'enrere, ve de governs del PSOE en el seu moment, hi ha hagut un retrocés significatiu, que en el cas específic del sistema de promoció de l'autonomia personal i la dependència significa de forma molt clara, igual que en altres àmbits també de protecció social, que l'Estat abandona les seves funcions. I en la mesura que no hi tenim cap tipus de confiança, perquè aquest Parlament ha aprovat mantes vegades requerir el Govern de l'Estat que compleixi la llei i ha estat absolutament estèril i inútil, governin els del PSOE o governin els del PP, és evident, ho repeteixo, que les mesures les haurem de prendre en consideració a partir dels recursos.

Nosaltres, el nostre grup parlamentari, que en el seu moment ens vàrem comprometre amb aquest acord d'excepcionalitat, hem fet un primer pas, que ha estat injectar recursos a través dels acords de pressupostos. El que esperem ara és acordar amb el Govern de quina forma invertim aquests recursos per intentar que arribin al màxim de gent possible.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i diputades, senyor Bosch, vostè iniciava, no?, la seva interpellació recordant l'avenç que va representar en el seu dia l'aprovació de la llei mal anomenada «de la dependència». Efectivament, i jo no hi puc estar més d'acord, en el sentit que és una llei que reconeixia uns drets molt importants. De fet, es va anunciar com el quart pilar del benestar..., aquestes polítiques d'atenció a les persones dependents, que de fet tenen cada cop un pes major en el conjunt de polítiques socials dels països europeus.

Altra cosa és que la inversió pública que s'ha destinat a aquest sistema ens allunya molt d'Europa. De fet, la despesa a Espanya està molt per sota de la despesa de l'Europa dels quinze. Hi ha un insuficient finançament d'aquestes polítiques que dificulta el seu creixement, podríem parlar ja en termes fins i tot de sostenibilitat, l'abast de les prestacions i dels serveis, i no eviten una

determinada segmentació en el mercat de treball, la perpetuació de rols de gènere..., per exemple. També són conseqüències d'aquesta llei.

Hem de concloure que partíem de zero, de fet –em refereixo a nivell d'Estat, i lògicament de Catalunya, partíem de zero–, que va ser un sistema que ja es va dissenyar amb fortes debilitats, tot i que era previ a l'arribada, no?, a l'eclosió, de la crisi, infrafinançat des de l'Estat i amb posteriors retallades pel que fa no només a les partides econòmiques, sinó a aquests drets reconeguts. Per tant, aquest és un còctel força explosiu.

I, certament, costa –costa– trobar algú que estigui satisfet, tant amb l'evolució de la llei, o amb el seu desenvolupament..., amb les seves insuficiències. Són moltes les comunitats autònomes que alcem la veu davant d'aquest infrafinançament crònic de la llei. I això ja ve de lluny, no és pas de fa quatre dies. I també el sector més professional, a què vostè també ara feia referència, és molt crític i qualifica exactament amb els mateixos termes que nosaltres que vuit anys i escaig després de l'entrada en vigor de la llei la despesa estatal sigui més baixa que mai. Vostè ha fet referència a moltes dades que jo no puc més que estar-hi d'acord, perquè són les dades que malauradament tenim i que hem de gestionar.

Vostè ha fet referència a diversos aspectes. Espero tenir temps de tractar-los tots, perquè crec que configuren un tot, a què necessàriament ens hem de referir quan parlem de la llei i dels seus efectes.

Feia vostè referència a l'àmbit del copagament. Certament, celebro que amb l'aprovació ahir de la Llei de mesures puguem modificar i millorar aquella previsió sobre els diners de butxaca, de què tant hem parlat, de què vostès es van fer ressò, i vostè personalment se'n va fer molt ressò, i que puguem, doncs, modificar i ressituar..., en la situació anterior. I aquesta és una petita part. El copagament és molt més ampli, efectivament, com vostè deia. Sap que també hi ha a nivell de l'Estat, i liderat des del Cermi, des de la coordinadora d'entitats de l'àmbit de la discapacitat, una recollida de signatures per promoure una ILP en el Congrés de Diputats per obrir el debat sobre l'àmbit del copagament. Aquest és un tema que donarà, segur, per a molta discussió.

Coincideixo també amb vostè en l'enorme tensió i en les dificultats que genera aquest infrafinançament. Vostè ha parlat de les llistes d'espera –després hi farà referència–, la figura del cuidador no professional... Jo també em voldré referir a tots aquells programes que hem posat en marxa a Catalunya per tal de donar resposta, per donar atenció, per exemple, a persones sense grau o amb grau 1, aquest grau de dependència que encara no s'ha incorporat al sistema després de tot un seguit de canvis normatius, molts centrats en aquell fatídic juliol del 2012, on es van produir..., molt greus..., en retallades de la llei.

Ara voldria comentar també les percepcions d'ahir d'aquest consell interterritorial, en què el ministre Alonso, en la seva primera convocatòria a les comunitats autònomes... Fixi-s'hi, és curiós: allà es parla de les mesures del juliol del 2012 com a «acciones de

mejora», «acciones de mejora del sistema», eh? Això ja ens dona una pista de si n'estem, de lluny, no?, des d'aquesta concepció. Nosaltres –quan dic «nosaltres» vull dir vostès, nosaltres, el Govern, i molts altres grups parlamentaris d'aquesta cambra– considerem que van ser unes mesures absolutament nefastes per al sistema.

En tot cas, jo crec que segur que hi ha terreny per millorar des del punt de vista de la sistematització i la transparència de les dades de la dependència. Però voldria posar en valor el fet que disposem d'unes dades i d'unes estadístiques que trimestralment pengem a la web del Departament de Benestar Social i Família i que ens permeten també nodrir la comissió mixta, en què vostès, els portaveus de l'àmbit de les polítiques socials/dependència, i jo mateixa ens trobem i podem valorar-les, intentar acostar postures, resoldre dubtes i, per descomptat, recepcionar les seves peticions, les seves demandes o les seves crítiques.

En aquests moments, i en línia amb aquestes dades que amb tota transparència, hi insisteixo, pengem, podem concloure que des que es va aprovar la llei, va entrar en vigor, vaja, tenim 145.618 persones beneficiàries que gaudeixen de 186.899 serveis i prestacions. L'evolució dels serveis i de les prestacions ens detecta ja fa temps un increment dels serveis versus les prestacions. Això ens garanteix –en la banda positiva, eh?, diguem-ne– un servei més professionalitzat, impacte en la creació de llocs de treball... Però no podem oblidar, i vostè hi feia bona referència en la seva intervenció, que això també es deu en bona part a la decisió de l'Estat de suspendre els cobraments de les prestacions pel cuidador no professional, però també a la retirada de drets que això va provocar.

Pel que fa a les dades que l'Estat treballa, aquí també vam tenir una certa discussió ahir –i torno a fer referència a la reunió del consell territorial–, atès que qüestionem sovint les dades que des del ministeri es pengem, concretament des de l'Inserso. És veritat que hi ha dificultats de sincronització, i això no només ho diem des de Catalunya, ho diuen altres comunitats autònomes. Però, en tot cas, nosaltres el que volem evitar i no voldríem pensar és que es busqués una determinada competència, o establir un determinat rànquing de comunitats autònomes respecte a aquelles que ho fan millor o ho fan pitjor. Això seria absurd quan allà escoltes com comunitats autònomes de tot color polític qüestionen el desigual i l'injust esforç pressupostari que es fa en l'àmbit de la dependència.

De fet, aquest percentatge a què vostè feia referència és absolutament cert. El finançament de la llei, que podríem definir molt ràpidament amb un finançament per part de l'Estat d'un nivell mínim, que s'ha vist reduït i retallat en els darrers anys, un nivell acordat que va quedar suprimit l'any 2012... La part, diguem-ne, addicional que incorporem les comunitats autònomes i l'aportació dels usuaris via aquest copagament a què ara fèiem referència en aquests moments és més alt i està per sobre de l'aportació que fa l'Estat. Per tant, això és bastant gruixut. I sovint ens queixem, i crec que amb tota la raó, que des del Govern de l'Estat es vol donar una visió triomfalista del sistema i que s'ob-

via sistemàticament el sobre esforç que fem les comunitats autònomes, els usuaris i, afegeixo, el món local, els ajuntaments, que són a vegades els grans oblidats quan parlem del sistema de finançament de la Llei de la dependència, perquè són certament oblidats en la llei, però sobretot quan parlem a efectes de dades. No des d'aquí, però sí des de l'Estat. I nosaltres reclamem que les dades de finançament que publica l'Inserso continguin aquest desequilibri i continguin aquest pes de cadascuna de les administracions i també dels usuaris. De fet, demanem que això s'incorpori en la línia de més transparència i de millor informació als ciutadans i ciutadanes, però li he de dir que..., la callada per resposta i cap incorporació d'aquestes nostres peticions, quan si volem parlar de la gestió de la dependència una dada nuclear és el finançament.

En el següent torn miraré de concretar una mica més. Jo vull posar en valor, evidentment, l'increment pressupostari en l'àmbit de les polítiques socials en general i concretament en l'àmbit de l'atenció a les persones en situació de dependència, aquesta injecció de recursos a què vostè feia referència. I és aquí on hauré de ser molt curosos a l'hora de determinar com emprem aquests majors recursos.

És evident que l'àmbit de les prestacions econòmiques vinculades, i després hi voldré fer també referència, ens sembla summament interessant, perquè va en la línia del que ha de ser, va en la línia del que hem parlat tantes i tantes vegades en aquest Parlament. Certament, va ser una mala jugada, la suspensió temporal. Parlem sempre de finançament i de sostenibilitat, i aquesta va ser una conseqüència més d'aquest crònic infrafinançament de la llei, que hem pogut restaurar, que hem pogut tirar endavant, però que necessàriament hem de poder ampliar i hem de poder incrementar. I segur que en la línia de dotar-nos d'una estructura social de primer ordre, que és al que tots els estats aspiren, també pel que fa a les persones en situació de manca d'autonomia personal, ens calen més recursos, que en aquesta ocasió, doncs, celebrem que hi puguin ser, mai seran suficients per cobrir aquest dèficit crònic; però, en tot cas, molt benvinguts siguin i farem el possible perquè la seva gestió sigui òptima, no cal dir-ho; però és evident que ens manquen moltes altres coses, hi insisteixo, per disposar d'aquesta estructura social de primer ordre o estructura d'estat de primer ordre que té a veure amb l'atenció a les persones en situació de dependència.

Continuo després, que se m'ha acabat el temps.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, volem dedicar aquesta segona part d'aquesta segona intervenció a explicar mesures. El nostre grup parlamentari, més enllà de l'acord pressupostari al qual ha arribat –i vostè hi feia referència–,

volem plantejar en la moció..., i intentaré avançar-ne alguns aspectes, és una moció que constarà, doncs, de quinze o vint punts, amb mesures per intentar reactivar..., en tres blocs principals.

D'una banda, intentar reactivar el sistema, aquest és el primer front; d'altra banda, intentar millorar en allò que fa referència a la transparència –i estic convençut, per les paraules que vostè comentava, que trobarem complicitat en alguns dels temes que plantejem, perquè van en la línia de la seva intervenció–, i, un tercer aspecte, lideratge, en allò que fa referència, d'una banda, al conveni col·lectiu del sector. Hem comentat moltes vegades que el Govern, en la mesura que és un dels principals instruments d'activació del sector, pot tenir i ha de tenir un paper de lideratge per aconseguir que tinguem, finalment, un conveni col·lectiu del sector. Volem que vostè jugui... –i a més a més per la seva trajectòria, doncs, jo crec que li podem, fins i tot, demanar més entusiasme–, que jugui un paper per intentar aconseguir que tinguem un conveni col·lectiu del sector. Perquè aquí no només ens juguem l'atenció, la qualitat de l'atenció a les persones, sinó també la qualitat de llocs de treball. I, per tant, és un aspecte remarcable.

I també, dintre d'aquest tercer àmbit, un altre aspecte que per nosaltres és fonamental, que és posar calendari a la Llei catalana de la dependència. L'última notícia que vàrem tenir d'aquesta llei va ser una compareixença que va fer un dels experts del comitè assessor, que va venir a comparèixer en aquesta cambra parlamentària; però, més enllà d'això, no sabem si hi ha document de bases, no sabem en quin estat es troba i, per tant, volem posar fil a l'agulla per intentar dissenyar, conjuntament, de forma compartida, com ha de ser el nou futur en allò que fa referència a la promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència.

Aquesta moció té tres blocs. El primer, que fa referència a la transparència. Què volem demanar amb transparència? Doncs, una de les coses que vostè demanava, i estic convençut que tindrem complicitat: que els usuaris i usuàries coneguin el finançament de la llei. Volem que es publiqui, a través del portal web del departament, i, si pot ser, que es notifiqui a tots els usuaris o usuàries, qui és que està contribuint a finançar el sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència. Això no només ho hem de conèixer a través del portal web, sinó que seria interessant que ho coneguessin els usuaris o usuàries.

Volem, també, aconseguir un altre aspecte que em sembla que es troba al darrere dels mals que patim, i és que bona part de les mesures que s'han aplicat en aquesta matèria s'han fet o bé d'amagat o bé sense cap tipus de discurs, de diàleg o de consens social. I volem, també, propiciar un acord en aquesta cambra parlamentària, per tal que el Govern notifiqui tot allò que fa referència a modificacions en el sistema, tant d'aquelles que s'impulsen des del Govern espanyol com les que s'impulsen des del Govern de la Generalitat.

També volem agilitzar un altre aspecte que hem comentat moltes vegades a la comissió mixta de seguiment, que és el tema de la consulta via telefònica o telemà-

tica dels expedients. Hem comentat en moltes ocasions que, en un tema tan sensible com aquest havíem d'avançar... —de fet, hauríem d'avançar en el conjunt del que és el sistema de serveis socials d'aquest país, que segurament que no el tenim adequat per allò que són els reptes de futur, però—, en aquest sistema hauríem d'avançar de forma notable per aconseguir que els usuaris o usuàries, de forma telemàtica o telefònica, poguessin consultar en tot moment en quin estat es troba el seu expedient.

Un segon bloc, perquè el tercer ja l'he remarcat, és el que fa referència a la part més important: de quina forma acordem —i ho volem acordar amb el Govern— la reactivació del sistema. I aquí hi ha una peça bàsica, que és la reactivació de les prestacions econòmiques vinculades a serveis, les PEVS, que són residencials. I això volem acordar-ho amb el Govern, volem fixar terminis i volem que sigui un acord d'aquesta cambra parlamentària. Tenim un primer acord, que és el que va derivar d'aquest ple monogràfic de pobresa, però és evident que hem d'anar molt més enllà.

També volem intentar afinar en el que és el sistema, el funcionament del sistema en alguns aspectes com, per exemple, intentar aconseguir un procediment per detectar aquells casos que siguin..., en els quals es requereixi una resposta molt més àgil i molt més ràpida, o aquells casos, a través d'un protocol, també, en els quals hi hagi una urgència social i que no puguin ser atesos en el seu domicili, o intentar intervenir en un aspecte que fa pocs dies ens n'alertava, també, la presidenta de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials, que és la gent que estan marxant de les residències, que els seus familiars els estan derivant al seu domicili per situació econòmica. I ens avaluava la mateixa presidenta, que estàvem parlant d'un 2 o 3 per cent. En això hem d'actuar-hi, d'alguna forma. Hem d'actuar-hi per intentar fer un seguiment des dels serveis socials bàsics i hem d'actuar, també, des de l'Administració, per intentar donar una solució, perquè és evident que aquesta mesura significa, lògicament, desvirtuar allò que representa la llei.

I un altre aspecte —i acabo, i la moció tindrà altres punts—, que és el tema del copagament. Volem acordar, també, en la línia del que planteja la ILP a la qual vostè es referia, un sistema de copagament just.

En definitiva, són mesures que intentarem debatre d'aquí a quinze dies i que espero que puguem compartir amb el Govern i amb la resta de grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, parlava de la reactivació del sistema. Jo vull dir-li que, malgrat les enormes dificultats, en cap cas nosaltres

aquí farem cap discurs triomfalista sobre el desenvolupament, l'aplicació de la Llei de la dependència. Però sí que li he de dir, i li ho he d'assegurar, que el sistema no està ni molt menys aturat; que les dades, precisament aquestes que publiquem trimestralment al web del departament i, per tant, que són consultables per a tothom, demostrin com continuen entrant beneficiaris. Altra cosa és, i vostè també abans hi feia referència, des del punt de vista de xifres, que el gran gruix de persones que poden ser protegides des de la perspectiva de la Llei de la dependència ja es troben, òbviament, dins del sistema, però continuen entrant beneficiaris, i que es treballa intensament per tal de tramitar els expedients, fer les valoracions, etcètera, les revisions, el que pertوقي.

Per tant, deixar, diguem-ne, clar que el sistema no està, ni molt menys, aturat, sinó que el sistema està viu, que té tensions, que té dificultats, efectivament. Tot això, no li ho negaré pas, però, es treballa intensament per donar, doncs, el millor servei possible a les persones que tenen aquesta situació.

El conveni del sector, efectivament, n'hem parlat en altres ocasions; n'hem parlat, també, en el si de la comissió mixta, si no ho recordo malament, dir-li que, evidentment, tota la tasca d'acompanyament i d'interès sempre que existeixi aquesta voluntat d'acord entre el sector, les patronals i els representants dels treballadors, per tal de poder tirar endavant un conveni d'aquestes característiques, que existeix a nivell de l'Estat, que aquí no tenim pròpiament, com vostè molt bé sap, etcètera.

Dir-li, pel que fa al calendari de la Llei d'autonomia personal, certament, on ens trobem ara, treballant i analitzant, és a l'escenari del finançament de la llei, no pot ser d'una altra manera. Fixi's, en els darrers tres anys, podríem concloure que s'ha produït una doble retallada, des d'un punt de vista de magnitud pressupostària, 95,8 milions d'euros que obeeixen a la retallada que s'ha fet en un dels nivells de finançament i 144 ocasionat per la suspensió d'un dels altres nivells de finançament. No només ho diem nosaltres, l'Associació de Directors i Gerents de Serveis Socials, també xifren exactament aquestes quantitats en 240 milions d'euros i situen Catalunya com la segona comunitat autònoma, després d'Andalusia, com les més afectades per les retallades amb la Llei de la dependència.

PEVS. Pel que fa a les PEVS, com vostè sap, tenen pes diferent, eh?, en el conjunt de les comunitats autònomes. No podem oblidar que a Catalunya s'ha fet un esforç extraordinari des de l'any 2011, especialment, amb un esforç pressupostari, també important, per activar prestacions econòmiques vinculades al servei residencial, a les places privades, la qual cosa va permetre una reducció de llistes d'espera en, també, l'àmbit públic; però li vull recordar, perquè crec que això també és important, que més d'un 70 per cent de places de residències compten amb finançament públic a Catalunya. Per tant, que també hi ha, doncs, lògicament, una voluntat de poder donar cobertura al sector públic, al sector privat, però estic convençuda que la reactivació de les PEVS és necessària, és important i

que trobarem la manera de fer-ho sense perdre de vista que hem de fer aquest sistema absolutament sostenible, i que no ens tornés a passar el que malauradament ja ens ha passat en el passat.

Ho farem, ho treballarem, en serem absolutament transparents i, lògicament, no només en aquesta cambrà i amb vostès, sinó amb el sector que, lògicament doncs..., i a nosaltres també ens fa arribar, doncs, les seves tensions i en som perfectament coneixedors, i amb el món local, que també té, com dèiem abans, un important paper en aquesta matèria.

Deixi'm repassar també, ni que sigui molt ràpid, perquè ho he apuntat abans, però no he tingut temps de fer-ho, que la nostra llei de serveis socials preveu ajudes per aquelles persones més autònomes, perquè puguin tenir una vida més independent possible. I que això ens ha servit per poder donar certes cobertures a les persones sense grau o amb grau I que es troben fora del sistema. I crec que val la pena posar-ho en valor, perquè forma part, també, d'aquest esforç.

La convocatòria dels PUA, com vostè sap, dels ajuts tècnics a tot el que estem treballant en l'àmbit de la salut mental, també les persones que amb grau I tenen una situació social greu i que han de ser ateses amb extrema urgència. Vostè també hi feia referència, i permeti'm que també, doncs, pugui manifestar el nostre desencís pel fet que ahir, en el Consell Interterritorial, cap concreció vam obtenir per part del ministre, sobre la incorporació del grau I, que s'ha de produir, finalment, aquest mes de juliol.

El que sabem és que, segons diu el ministre, hi haurà recursos, però no sabem quants, i com que no ens en refiem, perquè l'històric és com per no refiar-se'n, doncs, estem molt preocupats. El Govern estatal ja ha avançat que pagarà, pel concepte de nivell mínim, 44,33 euros per persona, i que això dista molt, està molt lluny del que costa, per exemple, un centre de dia, mitjana 400 euros, cuidador 150 euros de mitjana. Per tant, estem intuïnt una altra vegada una voluntat, diguem-ne, que, des de les comunitats autònomes i des de Catalunya, hàgim de finançar la major part del cost.

Vostè sap que també en el pressupost hem previst ja una partida pressupostària per això, però que ens preocupa, i molt, aquesta nova, doncs, onada d'impacte de l'infrafinançament de la Llei sobre les persones, en aquest cas, amb grau I de dependència.

Estic convençuda que trobarem maneres d'avançar, com ho hem pogut anar fent fins ara, per la via dels acords parlamentaris, per la via de la comissió mixta i que és important el coneixement, segur, del conjunt de la població de quin és el sobreesforç que estem realitzant a Catalunya fa una pila d'anys en matèria de Llei de la dependència.

Moltes gràcies.

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la línia 9 del metro.

Interpellació

al Govern sobre la línia 9 del metro (tram. 300-00283/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, crec, conseller, que avui, amb aquesta interpellació li oferim la possibilitat, i l'oportunitat que s'expliqui i s'expliqui millor del que ho ha fet fins ara sobre una de les infraestructures més importants per la ciutat de Barcelona, que és la línia 9 del metro.

Des de fa anys, assistim amb preocupació a unes gestions absolutament desastroses, si m'ho permet; gestió de..., a més a més, de governs successius, eh?, no només és el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, sinó també els governs del tripartit, sobre les decisions preses en la línia 9 del metro. Que ha estat un projecte absolutament desproporcionat i que, a més a més, es va concebre en uns moments en que no se sabia ben bé com s'acabaria pagant. No es tenia garantit el seu finançament, i, per tant, en un exercici d'absoluta irresponsabilitat, doncs, es va posar en marxa aquesta infraestructura que, ara com ara, continua sense acabar.

L'any 2008, el Govern tripartit, davant l'evidència d'aquesta manca de diner públic i de finançament per aquesta infraestructura, decideix o inventa la solució a què ahir es referia el president de la Generalitat, de concessionar les estacions amb la qual cosa ens van prometre i ens van dir que ens garantiria el finançament de la construcció de la infraestructura.

Doncs, miri, set anys després, és evident que aquesta decisió no va estar encertada i que, davant d'una nova irresponsabilitat política, els ciutadans de Barcelona continuem sense tenir finançament ni aquesta infraestructura en marxa.

Però, això sí, les despeses i la inversió en aquesta infraestructura s'han incrementat de manera vertiginosa. L'any 2012, tornen a governar vostès, Govern de Convergència i Unió, i, a través del seu conseller de Territori i Sostenibilitat, ens anuncia el desastre en tota la seva magnitud: 14.000 milions de deute per una infraestructura, conseller, en la qual amb prou feina s'havien invertit en aquell moment 2.300 milions.

Des del 2012 hem esperat que el Govern de Convergència hagués pres mesures per reconduir la situació, però veiem que no ha estat així, i, a més a més, entrem novament en noves contradiccions, no? En les últimes setmanes han aparegut diverses notícies a premsa en què es deia que des del departament de la Generalitat, des del Govern, doncs, es volia encarrilar la línia 9 de metro, però se'ns avisa que aquest sistema de finançament o aquest nou sistema de finançament de la línia 9 del metro es farà a través de la privatització, seguit del desmentiment directe de l'alcalde de Barcelona, no?

Aquí el que s'evidencia és que vostès no tenen cap mena de projecte o de decisió definitiva de com finançar-

ran aquesta infraestructura. I, a més a més, això s'ha convertit en una font inesgotable per a les finances de la Generalitat, que són incapaços d'abordar el pagament i la finalització d'aquesta infraestructura.

I el més curiós, conseller, és que vostès utilitzen aquesta infraestructura com a model, perquè quan vénen els congressistes del Mobile World Congress els ensenyen aquesta infraestructura com una de les més importants, de les més modernes, de les més maques, i els porten a passejar per les estacions, però després, quan parlen amb els veïns de la Zona Franca, de la Marina o del barri de San Cristóbal, a ells els diuen: «Mirin, no hi comptin perquè això ho ajornem a futur, no sabem quan.» *Incertus quando*.

Per tant, la prioritat, conseller, per nosaltres no és ensenyar aquesta infraestructura als executius que vénen a visitar Barcelona, sinó que la prioritat és donar servei, un servei públic profundament necessari als veïns de la ciutat, molt especialment als veïns de la Zona Franca i de la Marina, que fa anys –fa anys– que demanen aquesta infraestructura.

Per tant, li oferim la possibilitat avui, conseller, que ens expliqui i esvaeixi dubtes, no?, sobre quins criteris de planificació tenen vostès sobre les infraestructures, també respecte a la línia de l'aeroport. Escolti'm, vostè va sortir en aquesta mena d'idil·li que vostè té amb la ministra Pastor, que sempre signen convenis –i agrair-ho, perquè vostè té aquesta tendència a arribar a acords i a fer les coses negociant i dialogant–, però vostè anuncia que farà una nova infraestructura a través del tren a l'aeroport.

I, clar, nosaltres ens preguntem si és necessari, amb aquesta actual situació de falta de liquiditat de les finances públiques o de precarietat de les finances públiques de la Generalitat, anunciar una nova estructura, una nova infraestructura a l'aeroport via tren, quan ja en tenim una que no s'ha posat en marxa. Digui'ns exactament si és necessari invertir dues vegades per arribar al mateix punt, sent aquesta una de les inversions més importants, precisament, per donar sortida i garantir la mobilitat d'un punt a l'altre de la ciutat sobretot en moments on es concentren congressos i activitats a la ciutat, que són absolutament necessaris, no?

Però és que no sabem si aquest tren llançadora que vostè ha anunciat es podrà finançar o també ens quedem a mitges com ens hem quedat amb la línia 9 del metro, en la qual hem dilapidat milers de milions d'euros dels contribuents. Conseller, li recordo que són dels contribuents.

Davant tots aquests dubtes, el que li demanem, conseller, és que aprofiti aquesta interpellació per esvaïr-los i per explicar amb detall quines són les inversions que vostès han fet. Li adrecem unes quantes preguntes que nosaltres considerem importants per decidir de cara al futur o per explicar als ciutadans en el futur com s'afrontarà l'execució d'aquesta infraestructura avui projectada, realitzada en una part i no executada en la seva totalitat.

Per tant, ens agradaria saber quina és la inversió executada i pagada de la línia 9 del metro, és a dir, dades

concretes: quina és la inversió executada, però no pagada –però no pagada– a la línia 9 del metro; quina és la inversió pendent d'executar per completar cadascun dels trams de la línia 9 –hi han dubtes sobre totes aquestes qüestions–, i quina és la data prevista per a la posada en servei dels trams 1, 2 i 3 de la línia 9 del metro. Perquè no sabem exactament si es confirmaran les dates que vostè ha donat o no.

I també ens agradaria saber quin és l'import anual que estem pagant com a despeses de manteniment, que això és molt important, perquè quan vostè va presentar els pressupostos vam veure que aquest pagament diferit és precisament el que vostè assenyalava com una de les principals causes que l'increment del pressupost no hagi pogut ser per a inversions, sinó per pagar aquestes despeses de manteniment, conservació i altres quantitats econòmiques no comptabilitzades com a inversió en els trams que estan pendents d'inaugurar. Per tant, ens agradaria saber també exactament quins són aquests costos, no?

I sobre el finançament i el deute generat, doncs, també li donem l'oportunitat que esvaeixi dubtes, no?: quines són les despeses financeres pagades associades a aquest finançament de la línia 9 i quin és el deute generat a dia d'avui degut al finançament de la línia 9 que queda pendent de pagar.

Nosaltres pensem, conseller, que, davant tots aquests dubtes i davant la dificultat de saber exactament què és el que s'ha pagat, què és el que no, què és el que resta pendent, què és el que s'ha finançat, què és el que s'ha diferit..., creiem que ha arribat el moment que el Govern de la Generalitat, doncs, faci una explicació o una auditoria de com estan els comptes de la línia 9 del metro, conseller, perquè és una infraestructura important per al que és la reactivació econòmica de la ciutat de Barcelona, imprescindible en alguns casos, demanada reiteradament per molts dels veïns dels barris de Barcelona, i, en canvi, anys i anys i continuem sense saber exactament quin és el calendari d'execució d'aquesta infraestructura i la seva posada en marxa.

Per tant, creiem que ha arribat el moment de donar explicacions i sobretot de garantir els serveis de transport públic a alguns dels barris de la ciutat, que són, precisament, els que tenen una situació de precarietat més evident, com és el barri de la Zona Franca, que fa anys que fa manifestacions al carrer demanant aquesta infraestructura i que no rep una resposta, i que quan l'ajuntament o la Generalitat intenten donar aquesta resposta, resulta que entren en flagrants contradiccions que encara generen més incertesa als veïns de la Zona Franca, no?

Però és que també hi han altres barris de la ciutat que també ho necessiten, perquè tota la zona alta de la ciutat està en aquests moments pendent de si aquest tram..., que, a més a més, va ser molt costós de dissenyar i que, a més a més, doncs, el seu disseny ja comporta moltes dificultats també d'execució, tampoc tenen clar si allò s'acabarà fent o no s'acabarà fent. De moment no està ni programat.

I, per tant, el que li demanem és que ajudi amb les seves explicacions i que ajudi amb dades i amb la inten-

ció de calendaritzar exactament com farà aquesta infraestructura, que és important per a la ciutat i que, a més a més, genera un interès en la mobilitat de la ciutat que jo crec que és bastant important precisament en una ciutat en què en aquests dies una de les primeres preocupacions que apunten totes les enquestes d'opinió és precisament la dificultat del trànsit i el problema de mobilitat que té la ciutat de Barcelona.

Per tant, conseller, crec que amb aquesta interpellació li donem l'oportunitat d'explicar-se, però sobretot el que li demanem és que aclareixi o esvaeixi els dubtes, sobretot pel que fa al futur d'aquesta infraestructura en el conjunt de la ciutat.

Esperem les seves respostes amb l'interès que suposa això per a una ciutat que té esperança en el futur, que es vol fer gran i que, a més a més, té i necessita un projecte global en què la mobilitat ha de ser una de les eines fonamentals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies. Molt bon dia molt honorable presidenta, vicepresidenta del Govern, il·lustre diputada, senyores i senyors diputats que ens acompanyen. Bé, en primer lloc, agrair-li l'oportunitat que em dona d'explicar detalladament en quin estat es troben les obres, eh?, les inversions en una de les infraestructures més importants i més transcendents no només per a l'entorn metropolità de Barcelona, sinó també per al conjunt del país, per les seves dimensions, per la seva magnitud, també per la seva ambició.

S'ha parlat a bastament de l'ambició que té una línia com l'L9 des del punt de vista tecnològic, des del punt de vista de la seva enginyeria, des del punt de vista de la qualitat de l'arquitectura de les seves estacions i, finalment, eh?, en la mesura que serà, doncs, la definitiva obra de metro per recosir tota una àrea metropolitana que en aquests moments des de la seva perspectiva més orbital encara no tenia resolta aquesta solució.

Fer-li notar que el Govern de Catalunya valorem com a estratègica i com a molt important aquesta actuació, i per això hi hem apostat. Podríem no haver-ho fet, perquè és evident que aquesta és una obra molt dissortada des del punt de vista de l'estratègia del seu finançament; per tant, no tant des del punt de vista del seu propòsit polític de buscar una solució de mobilitat sostenible de transport públic realment potent, com sobretot, eh?, per la seva incapacitat d'haver dissenyat una bona estratègia d'atac des del punt de vista financer, com van demostrar les decisions dissortades que es van prendre en el bienni dels anys 2009-2010.

De totes maneres, el compromís del Govern de Catalunya actual ha estat d'optimitzar al màxim les inversions possibles per posar el màxim de quilòmetres

possibles en funcionament, en servei. En aquest sentit, deixi'm que li faci una primera acotació: l'extensió de l'L9 del metro en el seu tram 1, entre el Prat i Collblanc - Zona Universitària, sobretot beneficiarà veïns de l'Hospitalet, veïns de Cornellà, veïns del Prat i en part veïns de Barcelona.

Ho dic perquè, efectivament, aquesta setmana tan important per a Barcelona i per a Catalunya com és la setmana del congrés de mòbil podríem pensar que aquesta és una infraestructura que sobretot resoldrà qüestions vinculades a l'activitat econòmica, que és cert, que és molt important; però més enllà de la satisfacció d'aquestes necessitats amb relació al congrés de mòbil, amb relació a tota l'activitat firal que es fa entre Barcelona i l'Hospitalet, és evident que aquesta L9 també resol importants problemes de mobilitat i, per tant, aposta decididament pel transport públic a través del metro.

En aquest sentit, pensi que posarem en funcionament a partir del mes de febrer de l'any que ve vint quilòmetres més de servei de L9, quinze noves estacions. Això vol dir que, després d'haver culminat aquest esforç de 189 milions d'euros que haurem aixecat en un bienni, haurem aconseguit posar en funcionament trenta-un dels cinquanta quilòmetres de l'L9.

Els grans projectes d'infraestructura, si em permet, senyora diputada, com vostè sap, a vegades duren dècades de concreció. I el que és important és que una administració, doncs, doni continuïtat institucional a les grans polítiques, a les polítiques de fons, que finalment fan el país millor. Per tant, que no hi hagi bandades, però que també hi hagi, si m'ho permet, prou sensatesa, eh?, per anar compassant i dimensionant el ritme d'inversió a les possibilitats reals d'un país. I segurament, doncs, aquí vam passar uns anys, eh?, que no vam compassar del tot bé el que era l'actuació, l'atac de problemes amb les nostres capacitats reals d'inversió i d'endeutament.

Així estem. De totes maneres, anoti vostè aquesta primera idea: l'actuació que s'està fent actualment de 189 milions d'euros ens permetrà estendre vint quilòmetres més de metro, quinze noves estacions.

Dius: «Home, i què passarà amb el ramal de Zona Franca?» –un tema de controvèrsia política. Doncs, que l'atendrem tot seguit. Si no es posa sobre la taula cap altra solució que anticipi, que faci possible anticipar aquesta inversió, nosaltres hem dit que no pararem d'invertir en l'L9 fins l'acabem. Ara bé, la nostra prioritat a curt termini era arribar al febrer del 2016 havent posat en funcionament aquests vint quilòmetres, aquestes quinze estacions.

Diu: «Home, i amb relació a l'aeroport», diu, «no és una mica redundant ara dotar-nos d'una llançadora...?», com hem negociat amb el Govern d'Espanya i que en bona mesura finançaran finalment amb recursos pressupostaris. Com sap, més de 220 milions d'euros els aportarà directament el Govern de l'Estat a través dels seus pressupostos. Nosaltres pensem que no, perquè aquesta és una infraestructura, la de l'L9, en el seu tram 1, hi insisteixo, que sobretot resoldrà la mobilitat econòmica amb relació a la fira i resoldrà també la mobilitat dels nostres conciutadans de l'Hospitalet,

del Prat i en part de Cornellà. Per tant, només per això es justifica.

I alhora, si m'ho permet, una línia, una connexió, eh?, amb la T-1 i amb la T-2 de l'aeroport, amb la transcendència que tenen aquestes terminals d'aeroport, que mouen més de 38 milions de ciutadans, amb una dinàmica que només farà que créixer, que l'hàgim de resoldre només amb una línia de metro que té quinze parades, em sembla que no és prou competitiu. Per tant, estem convençuts, i els operadors privats també opinen així, que té sentit, eh?, que hi donem una alternativa des del punt de vista de la mobilitat.

Bé. M'ha semblat que insinuava..., ha vacil·lat, jo crec, vostè, a l'hora de valorar els acords amb el Ministeri de Foment i que signéssim convenis. Entenc que vostè els comparteix, perquè vostè és una persona que considera positiu que el Govern de Catalunya i el Departament de Territori hàgim treballat per buscar acords amb el Ministeri de Foment. Precisament, hem trencat una vella dinàmica de desacords. I, per tant, que entrem en una dinàmica positiva de resoldre problemes als ciutadans, jo crec que això només ens pot alegrar a tots plegats.

Des del punt de vista de les dades precises que vostè em demanava, la inversió en l'L9 té un pressupost, una previsió d'inversió de 5.942 milions d'euros. En aquests moments en portem gastats 4.588. Altra cosa és que, efectivament, els costos financers des del punt de vista de la programació d'inversions que s'ha fet poden arribar als 16.000 milions d'euros. I, per tant, jo en seu parlamentària li reconec que els costos financers d'aquesta actuació..., lògicament, saben que aquestes són dades que poden ser tramposes, eh?, perquè és evident que no té el valor comptable, avui, aquesta quantitat, que la que tindrà al final de les concessions i al final de l'actuació. Però la realitat és que, si poguéssim parlar en termes absoluts, fent aquests exercicis una mica teòrics, l'import total d'una actuació de 5.942 milions d'euros acabarà, amb costos financers inclosos, a l'entorn dels 16.000.

D'aquí la preocupació del Govern a l'hora de rematar aquesta actuació en el seu tram central, i l'advertència que els ritmes d'inversió, si només es poden fer amb recursos pressupostaris, seran els que seran. El compromís del Govern és no parar. Per tant, després d'aquesta actuació tan important que culminarem el febrer de l'any que ve, seguirem amb l'actuació que la ciutat de Barcelona ens ha advertit que considera prioritària, que és la Zona Franca. Així ho farem. I, tot seguit, seguirem amb altres actuacions, fins a rematar aquesta actuació, que no ha de parar mai.

Però pensi vostè que, com a diputada, vostè ha de vetllar per l'interès general de Catalunya, no només de l'entorn metropolità, i, per tant, si mai és consellera de Territori, tindrà l'obligació, eh?, de tenir una perspectiva de conjunt, panoràmica, que garanteixi una certa cohesió territorial i un equilibri territorial. I, per tant, ningú no entendria, eh?, que si en context de sobreendeutament el Govern de Catalunya pot invertir poc, doncs, aquesta poca inversió només es concentrés en determinats àmbits del país.

Per tant, jo crec que aquesta acotació l'hem de poder fer, i és honest que es faci, i és l'obligació del Govern de fer-la: tenir una certa perspectiva general... Li ben asseguro que el gran muntant de la inversió que en aquests moments s'està fent a Catalunya en matèria d'infraestructures es fa a la ciutat de Barcelona i a l'entorn metropolità, eh? I les dues grans actuacions, com vostè sap perfectament i com aquesta cambra ha aprovat, es fan estenent el ferrocarril a Sabadell i Terrassa i treballant en l'L9 del metro. Aquestes són les dues grans inversions que en matèria d'infraestructures estem fent des de fa anys, eh? I el Govern actual no ha alterat aquesta prioritització, encara que en algun aspecte segurament, si haguéssim estat alliberats de condicionants, ho hauríem pogut fer.

M'ha preguntat també, per intentar ser exhaustiu amb la pregunta que vostè molt formalment m'ha formulat, sobre pagaments de cànons. Diu: «Què ens costarà, això, enguany?» Doncs, efectivament, enguany paguem un cànon de concessió d'estacions de 249 milions d'euros. Aquesta és una quantitat ingent que nosaltres lamentem. Perquè, efectivament, com es va, en primer lloc, advertir per part del Govern actual, i per tant prenent les decisions que havíem de prendre, automàticament, i com fins i tot més tard se'ns ha advertit per altres autoritats, és evident que en l'operació que es va fer en el bienni 9-10 no hi havia una operació de partenariat públic-privat; hi havia una operació estrictament de recerca de finançament, eh? I, per tant, això és especialment reprovable, eh? I nosaltres, en aquest sentit, quan ahir sortia en el control parlamentari per part del mateix president aquesta afirmació de venda d'estacions, és que realment ens en sentim, i molt. Fixi's vostè, 249 milions d'euros de cara a enguany.

En el segon torn li acabaré de completar algunes de les consideracions que vostè ha fet.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. De moment, les meves ambicions no passen per prendre-li el lloc, eh?; en això pot estar tranquil. Les meves ambicions passen perquè vostè, que té responsabilitats de govern, expliqui també quins són els compromisos que pretén tenir en el futur, no?, sobretot pel que fa a allò que demanda l'interès general, que és la millora de les condicions de vida dels ciutadans, i la mobilitat..., i el transport, doncs, és un servei públic absolutament imprescindible.

I no li ho critico, eh?, no li critico que vostè tingui acords i arribi a acords amb el Govern de l'Estat; a mi em sembla molt bé. El que passa és que també hem de mirar si aquests acords són viables o no, i en aquest cas a nosaltres ens sorprenia que, havent-hi ja una infraestructura que donava un servei fins a l'aeroport,

s'arribi a un acord d'invertir gairebé, com vostè ha dit, 200 milions i escaig més d'euros per a una llançadora de tren fins a l'aeroport, que entenem que és una de les infraestructures principals que va quedar pendent quan es van fer les infraestructures també de l'AVE, que va ser objecte d'un gran debat.

I, miri, hi ha cosa que puc compartir amb vostè, i és que la visió que s'ha de tenir no és només de Barcelona ciutat, sinó de tot l'entorn metropolità, perquè el futur passa per aquestes regions metropolitanes en les quals es concentra un gran nombre de persones, que són les que fan les ciutats precisament competitives, i, a més a més, aquesta planificació d'infraestructures s'ha de fer tenint en compte també el servei global de totes aquestes regions metropolitanes, que a Europa, doncs, porten ja, posen ja en evidència que les ciutats del futur no seran ciutats petites, sinó que les que volen ser competitives i les que poden tenir una certa influència en tot l'entorn europeu són ciutats que tenen una regió metropolitana important, com és el cas de Barcelona. I, per tant, li faig aquesta interpellació també amb l'interès de posar sobre la taula, doncs, el discurs o el debat de quines han de ser les infraestructures que donin resposta també a aquesta gran regió metropolitana que Barcelona ha de ser en el futur, amb una visió global del que és Barcelona, no només del que és la ciutat.

Miri, jo reconec que vostè diu: «Aquesta és una infraestructura de bon principi va ser molt ambiciosa, tecnològicament i tècnicament.» Doncs, home, hem vist que en alguns moments aquesta ambició tècnica ha portat moltes dificultats. Podem ser ambiciosos, però, primer, hem de saber si això ho podem fer, i segon, si ho podem pagar. I el que hem vist és que ni una cosa ni l'altra. Perquè en alguns casos la dificultat tècnica ha portat que no es pogués dissenyar el tram corresponent, i ara veiem també que tampoc és que tinguem la suficient solvència econòmica per poder-ho pagar.

I, miri, hi ha una cosa que també m'ha sorprès, i és que vostè ha de parlar amb l'alcalde Trias, s'han de posar d'acord. Perquè vostè diu: «Miri, escolti, nosaltres necessitem aquí fer una inversió, en principi, de gairebé 16.000 d'euros com a pagament final, i si això ho hem de decidir només o ho hem de fer només amb inversions per part del Govern, doncs, el temps de durada de l'execució d'aquesta infraestructura serà el que serà.» Doncs, vostè aquí ja apunta que el seu interès o la seva idea és buscar altres fonts de finançament i que, per tant, haurem d'anar a aquest finançament publicoprivat, i que aquest finançament publicoprivat té les seves condicions. I resulta que l'alcalde diu que de privatitzar les estacions o l'execució de la infraestructura no vol ni parlar-ne. Doncs, home, pot ser que parli molt amb la ministra de Foment, però parli una mica també amb l'alcalde de la ciutat, perquè arribin a un acord i puguem tenir un consens sobre l'execució d'aquesta infraestructura. O potser serà millor que parli amb el proper alcalde que tingui la ciutat, per veure si amb aquell hi ha més sort i pot tenir una confluència de criteris a l'hora d'executar aquesta infraestructura.

Temps, senyor conseller. Diu: «Les infraestructures normalment duren molts anys en el tram de la seva

execució.» Home, d'aquesta infraestructura, segons tinc jo entès, en va començar la idea o l'execució l'any 99, amb el conseller Pere Macias en aquells moments, i 2014 amb el senyor Santi Vila, i encara el més calent és a l'aigüera, perquè no sabem exactament com es farà, no? I, per tant, jo crec que sí que les infraestructures són importants i tenen un llarg període d'execució i de durada en la seva execució, però, home, hem de donar també resposta a moltes persones que veuen com això es va ajornant, i a més a més són barris de la ciutat prou deprimits per exigir aquesta infraestructura com un dels principals elements de mobilitat i, a més a més, de reactivació econòmica d'alguns barris.

I no he dit jo que aquesta infraestructura estigui vinculada a determinades activitats econòmiques, com és el Mobile. Aquesta n'és una; però cregui'm de veritat que la Zona Franca, el barri de la Marina o el barri de Sant Cristòfol no tenen res a veure amb el Mobile i necessiten aquesta infraestructura com l'aire que respiren, perquè per a ells és important per garantir-se un cert nivell de mobilitat, exactament igual que en altres indrets de l'entorn metropolità, en què la mobilitat també ha tingut prou dificultats i que necessiten aquestes inversions.

Jo el que li demano, conseller, és que aprofitem aquesta ocasió que nosaltres li presentarem per tal d'esclarir documentalment què és el que s'ha invertit, qui ha pagat, qui ha pagat el què i com es finançarà en el futur. I, per tant, crec que ha arribat el moment que els ciutadans –a més a més, vostès, que són els grans paladins de la transparència...– tinguin coneixement de quines són les inversions que s'han fet amb els seus diners i quines són les que resten pendents de fer. Jo crec que aquesta infraestructura és prou important i l'interès que desperta en molts barris de la ciutat fa que sigui imprescindible explicar com la pagarem i quan la tindrem acabada. Per això li demano que aprofitem aquesta ocasió per tal d'aclarir totes aquestes qüestions.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada Caterina Mejías, només li puc complementar algunes de les informacions que li he donat fa un moment.

En primer lloc, diu: «Home, vostès tenen el més calent a l'aigüera.» Home, jo crec que això no és del tot exacte, no?, perquè jo li puc ben assegurar que el febrer de l'any que ve tindrem trenta-un dels cinquanta quilòmetres previstos en funcionament. Dius: «Home, això és molt o és poc?» Bé, fa dos anys la línia estava al col·lapse, i, per tant, ens veiem en l'obligació pràcticament d'aturar les obres; a més a més, amb unes obligacions en pagaments de cànon impressionants, eh? Li acabo de recordar la xifra que enguany hem de suportar, de prop de 250 milions, 249 milions d'euros.

Per tant, dius: home, el Govern de Catalunya ha intentat, eh?, remuntar una actuació, doncs, que realment es trobava en una situació molt difícil des del punt de vista financer.

Jo li he estat molt sincer: el Govern de Catalunya hem trobat solució per tirar endavant el tram 1, que és la prioritització que vam fer de legislatura, eh? I amb l'equip del Departament de Territori i Sostenibilitat, amb el Departament d'Economia, vam convenir que per optimitzar al màxim la disponibilitat pressupostària, posar el màxim nombre de quilòmetres en funcionament, el màxim nombre d'estacions en funcionament, que tinguessin en aquest sentit el màxim retorn en nombre de viatgers, havíem d'apostar pel tram 1. Fixi's que la previsió és que, un cop funcioni aquest tram, puguem incorporar uns 23 milions de viatgers anuals pel tram entre Zona Universitària i T-1, eh? Per tant, ens va semblar que era una feina d'optimització dels recursos existents.

És evident que vostès, com a diputats, també les autoritats metropolitanes, també les autoritats de Barcelona, ens haurem de preguntar conjuntament quines són les prioritats del proper mandat municipal i de la propera legislatura, i ens quedarà per atacar definitivament el tram central de l'L9. Perquè la Zona Franca, que he vist que a vostè la preocupava, jo ja li responc que el Govern la té programada i la podrem anar incorporant en les nostres actuacions, just quan acabem les actuacions que estem duent a terme en el tram 1; a més a més, tal com ho hem planificat, posant en funcionament dues estacions.

Diu: «Home, i no les podríem posar totes de cop?» Pensin que això, eh?, quan ens posem a discutir-ho amb deteniment, té sempre repercussions econòmiques. Per exemple, si només posem en funcionament dues estacions, no ens cal comprar més combois de metro. En canvi, si poséssim totes les estacions pendents en funcionament, doncs, ens veuríem amb l'obligació de comprar més trens. Dius: «Oh! Doncs, comprin més trens.» D'acord. Doncs, aquestes són decisions, eh?, que l'Autoritat Metropolitana del Transport, que el Govern de Catalunya, que la ciutat de Barcelona han de poder prendre conjuntament, harmònicament, en base a les seves prioritzacions.

Fixi's que acabem de subscriure, aquest any que ha quedat enrere, importants acords per garantir la sostenibilitat financera del sistema del transport metropolità. Si alguna virtut té aquest acord és que en fa a tothom coresponsable. I qualsevol autoritat municipal, metropolitana o del Govern de Catalunya que prengui una decisió que tingui repercussió econòmica sap que l'ha d'assumir. A mi, sincerament, això em tranquil·litza moltíssim. Perquè ara ja no podem mantenir aquelles velles dinàmiques en què en contextos preelectorals s'abaixaven tarifes o es prometien nous serveis i pagava finalment el Govern de Catalunya. Aquestes dinàmiques s'han trencat. I ara hi ha l'absoluta garantia que qui pren la decisió n'és coresponsable. Jo crec que això ens honora a tots, eh?, i honora especialment les autoritats que han fet possible la seva concreció i la seva signatura.

Per tant, jo li diria que en aquest sentit el Govern té una bona planificació, l'està executant, ho suporta des del punt de vista financer, doncs, amb dificultat, però jo crec que amb prou coherència, i per al proper mandat, eh?, vostès, que deuen estar ara també fent programes electorals, i fan molt bé de fer-los, perquè tots els ciutadans coneguin quines seran les seves prioritats, tinguin en ment que en la perspectiva nacional el Govern de Catalunya podrà tenir els ritmes que tingui amb relació a l'L9, i que si es vol precipitar l'L9 o aquest projecte que nosaltres hem dit que és tan estratègic, de la unió de plaça Espanya i Gràcia, en definitiva, amb tot el sistema tramviari, tot el sistema ferroviari del Baix Llobregat amb els vallesos, si volem fer això, doncs, lògicament, haurem de prioritzar i haurem de dimensionar i compassar els ritmes d'inversió a les nostres possibilitats. Estarem aquí. Estic segur que finalment ens trobarem, perquè jo crec que si ens autoimposem una certa disciplina des del punt de vista de l'anàlisi del cost/benefici, eh?, segur –segur– que el consens dels partits i dels polítics, si em permet el judici de valor, més coneixedors d'aquesta realitat, doncs, farà inevitable l'acord.

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

Interpellació

al Govern sobre el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre (tram. 300-00282/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, honorable presidenta. Moltes gràcies, conseller, consellera, vicepresidenta; conseller, li fan fer hores extres, avui. Ho lamento, però jo no sabia que al final seria vostè, però quan m'ho van dir el dimarts me'n vaig alegrar perquè vaig pensar «un conseller competent, intel·ligent, ordenat, no n'hi ha gaires» (*remor de veus*) –no n'hi ha gaires–, però esperi que ara va –ara va. Però també, sap què?, també vaig pensar que vostè avui seria aquí, dic, passi el que passi, peti un camió a Igualada, l'Ebre s'estigui desembassant a 1.800 metres cúbics per segon, que és molt, el conseller vindrà, perquè a tot això ell no hi va mai; continua la seva agenda com si res. Va petar el camió a Igualada; el vaig beure brindant amb una copa de cava en un centenari o en un cinquantenari, no sé què era, una celebració, i aquests dies veig que tampoc no ha anat a l'Ebre. I, conseller, no li pica a vostè, com a conseller de Medi Ambient, la curiositat intel·lectual almenys, ja no és només la seva responsabilitat com a conseller de Medi Ambient, sinó la curiositat intel·lectual, gairebé diria turística, de veure l'espectacle de l'Ebre desembassant com està, que és un problema aquests dies allà a les nostres comarques del sud? Doncs, per això vaig pensar «vindrà igual, o sigui que estigues tranquil, que per això no serà».

Miri, avui hi ha un mitjà de comunicació radiofònic que..., venia amb el tren, l'estava escoltant, i deia textual –crec que l'he copiat textualment la frase–: «Ahir es van aprovar uns pressupostos amb ingressos imaginaris i estructures d'estat aigualides.» Algun mitjà de comunicació hi ha que és crític amb el Govern, conseller, encara. Però jo avui li vinc a parlar de pressupostos reals, els de vostès, insuficients, injustos amb unes terres oblidades, ara li explicaré per què, i amb unes estructures d'estat no aigualides –home, les que estan a l'Ebre, aquest dies, una mica–, però ni imaginàries; són estructures reals les que tenim, algunes d'elles que no funcionen perquè vostès no les acaben de fer funcionar o les malmeten o, simplement, se les venen o les disminueixen o les redueixen, les estructures d'estat que hauríem de tenir i no creen, o no exigeixen que es facin. Perquè no creuen en l'acció pública, en l'acció de Govern.

Ahir el seu portaveu econòmic ens va donar una lliçó magistral per si havíem oblidat que estam davant d'un Govern neoliberal i neoconservador; paradoxa, ironia o sarcasme, perquè no pot ser neoconservador neoliberal ningú, perquè el conservadorisme i la doctrina econòmica del liberalisme ve del neolític, quan tothom pensava que el més fort i aquell que tenia més possibilitats subsistia i els altres no, no? Més o menys ens va venir a dir –crec que també vaig copiar textualment–: «Són els ciutadans, no el Govern, els qui han de sortir de les situacions de crisi o de pobresa; no és l'Estat qui ha d'actuar, són ells mateixos.» La senyora Thatcher i el senyor Reagan al seu costat, uns aprenents. Estic segur que vostè no pensa així, li ho dic sincerament, però estan actuant així al seu Govern. Miri, perquè, com tenim els ciutadans de les terres del sud, aquests que ells solets han de sortir de les situacions de dificultats? Quin procés, parlant de processos, quin procés han de seguir? Quin procés els espera? I cap on van? Quina serà la transició? I com? Quina és aquesta transició?

Miri, les comarques del sud són els comarques amb més atur de Catalunya; ja sé, vostè és de l'Empordà, però, és clar, és que no hi ha cap conseller de les comarques del sud; portem així ja quatre anys, i no és un mal menor, eh? –no és un mal menor. Mir, la comarca del Baix Penedès, la que més de Catalunya, 25 per cent d'atur; la segona comarca de Catalunya, el Montsià, 22; la tercera comarca de Catalunya amb més atur, trist rànquing, el Baix Ebre amb el 20, i després en tenim altres d'aquelles deu amb el 18 i escaig, gairebé el 19, i llavors ja sí, n'hi ha altres a Catalunya més o menys equiparables, l'Alt Camp, el Baix Camp... Des que vostès governen ha pujat el 12 per cent l'atur, dotze mil persones més.

Quina és la situació d'aquests ciutadans? Doncs, miri, la pobresa, un altre input, un altre paràmetre a considerar. Deu mil famílies l'any 2011 totes a l'atur. Ara sap quant? 14.500. Multipliqui per tres, més de quaranta mil persones en situació, al llindar de la pobresa. Retallades en educació, salut i serveis socials, què li he de dir? Cada dos per tres en parlem aquí, gairebé cada setmana; què li diré que no sàpiga? Sanitat, no entra gent a les llistes d'espera perquè no es diagnos-

tiquen o se'n van els qui tenen recursos; és una manera d'aprimar-les. Benestar, residències de la gent gran; l'últim episodi a les nostres comarques, treuen vint places d'Alforja, les posen a Reus, fan una cosa estranya, les canvien de lloc però continuen amb llistes d'espera de més de dos anys, li ho dic per experiència personal amb un familiar meu directe, dos anys, més de dos anys ha estat. Educació, en fracàs escolar, en alguns llocs fa feredat, per exemple a Constantí; l'altre dia li parlava personalment a la consellera i la consellera em deia: «Hem de fer alguna cosa.» I segurament no és tasca del Departament d'Educació sinó que hauríem d'arbitrar algunes mesures pluridisciplinàries.

En fi, desenvolupament econòmic desatès, com em referiré més endavant. D'aquí aquesta interpellació, conseller, perquè vostès no estan responenent a la situació greu, situació d'emergència de la població del sud de Catalunya, la qual tenen oblidada, la tenen marginada, més que a la resta dels homes i dones de Catalunya, li ho dic sincerament, és veritat, i vostè ho sap. No atenen aquelles comarques en inversions, estem a la cua de Catalunya. Miri, els pressupostos de l'últim Govern tripartit, 152 milions d'euros al Camp de Tarragona; el seu, 2015, 33, un 75 per cent menys, les comarques que menys han disminuït de tot Catalunya, també, ho hem estudiat, li puc passar el full d'Excel. Les comarques de l'Ebre, 78 milions l'any 2010, l'últim Govern tripartit, 17 el 2015, ho vam aprovar ahir, una disminució del 86 per cent.

No atenen tampoc aquelles comarques en estructures d'estat, de l'economia productiva. Per exemple, el Baix Penedès –per exemple. Miri quin sarcasme, el polígon industrial d'Hospitalet-Vandellòs encara no té prou energia; ho estan intentant resoldre ara, no? En fi, que no preveu el futur, que no preveu tampoc energies renovables i la transició energètica. Devem ser l'únic país de l'OCDE, Catalunya, que no té un pla per a la transició energètica, encara que últimament van aprovar les deu mesures aquelles cap a la transició nacional, diuen, no? Hi ha algun diputat del seu grup que estic segur que no se les ha llegit, sinó li hauria agafat un esglai perquè parlen –en fi, és parlar per parlar, d'una cosa molt pomposa, no?– de Catalunya cent per cent energies renovables, però no han avançat res en energies renovables, no avancem res en aquelles comarques. Tampoc en el ferrocarril –tampoc en el ferrocarril–, conseller; l'està enganyant l'Estat, vostè ha de plantar-se més. Tenim el corredor del Mediterrani aturat a Vila-seca –a Vila-seca– per una bajanada, en fi, per un problema d'aigua, però, en fi, d'una conducció d'aigua, potser que li ho expliquin.

L'A-27, l'A-7, no arriba a la prolongació a l'Ebre. Vostès a Girona ho han solucionat, fan anar els camions per l'autopista; nosaltres no, som de les comarques que tenim més accidents. No tenim estructures d'estat tampoc culturals, perquè vostès se les carreguen. El Consorci del Teatre Fortuny, per què va marxar la Generalitat? O és que no tenim dret a tenir una estructura, una gran estructura d'estat com era el Teatre Fortuny, a Reus, perquè vostès només s'han volgut quedar el Liceu, però nosaltres també som fills de Déu, o no? O les biblioteques de la mateixa ciutat de Reus; l'alcalde de

Reus no hi és en aquests moments, però li podria certificar què està passant a les biblioteques, biblioteques tancades perquè vostès incompleixen el pla de biblioteques. O el Consorci de Tàrraco, una joia de la humanitat reconeguda com patrimoni de la humanitat. Tarragona, Altafulla, Constantí, Roda de Berà, com avança això? El seu consell de Cultura, estic cansat fa quatre anys de dir-li: «Ecolti, el teatre romà de Tàrraco, que no sap ningú ni on és perquè està absolutament desatès, era prioritari fa quatre anys, encara ho és ara...» «Ara sí, ara sí.» Cada any, cada any, serà ara sí.

No atenen les estructures d'estat judicials; la Ciutat Judicial de Tarragona està *ad kalendas graecas*. No atenen estructures d'estat administratives; el Govern de la Generalitat, conseller, a Tarragona estan repartides, les seves dependències administratives, per cinquanta llocs, amb lloguers alguns d'ells caríssims, amb intrusisme, com el que han fet ara amb l'Escola Oficial d'idiomes, han hagut de posar allí les oficines d'Economia. Per què no fem ja d'una vegada...? Tenen prevista..., li presentarem, ja li anuncio, una de les propostes de la moció, tenim previst un edifici com a Girona, per exemple. Quina casualitat, a Girona sí que ho tenen! No atenen a aquell territori estructures d'estat impositives com, per exemple, la taxa turística o la d'energia nuclear; la taxa turística que quan nosaltres reclamem al conseller Puig, o el conseller Puig s'ho queda. Ara, avui he llegit que sí, que hi haurà, es destinarà alguna cosa més que a promoció turística, a veure, a la promoció cultural ja que tenim aquests monuments que li esmentava abans, per exemple, no?

O l'energia nuclear; li vam dir: «Ecolti, ja que es posa un impost sobre l'energia nuclear, que reverteixi en el territori.» En fi, conseller, no atenen aquell territori en estructures d'estat que comporten risc; la incineradora de residus especials de Constantí, que vostè n'ha estat i ho és encara el responsable, encara que en aquests moments ja no sigui propietat de la Generalitat. No l'atenen en estructures d'estat energètiques, en fi, no l'atenen en estructures d'estat primera i fonamental com és el seu Govern, que haurà de complir amb els ajuntaments i amb aquells als que deu diners, 56 milions a l'Ajuntament de Reus, o 59, 12 a Tarragona. En definitiva, conseller, li ha tocat intervenir a vostès –ja acabo–, home de l'Empordà, perquè fixi's que portem quatre sense cap conseller del Govern del sud; l'interpel·lem perquè un Govern que ja té estructures d'estat, com ho tenen altres estats federats, tenen absolutament descuidada una part importantíssima del territori.

I si m'ho permet, una cita. Ahir llegia un blog –per no acabar amb una de meva, perquè segur que no li donaria la mateixa credibilitat– d'un periodista de molta anomenada –després li diré qui és– que acaba el seu blog a *La Vanguardia* dient: «Alguns dels que somniaven» –li dic perquè vostè sé que la tindrà en consideració, altres segurament no–, «alguns dels que somniaven que la destrucció dels centre esquerra català i la seva seqüela d'abraçades trencades convertiria Catalunya en Holanda acabanen despertant-se a Bèlgica. El que no està clar és si a l'Europa del sud un país pot suportar 589 dies sense Govern» –ha estat benèvol, havia de ser quatre anys– «o amb el pitjor dels governs, i

pot conquerir el futur amb la meitat de la població de testant políticament l'altra meitat.» Carles Castro.

Montes gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, senyor Sabaté, bé, abans d'entrar en el cos de la resposta, permeti'm que li reconegui que jo l'allusió a empordanès només la faig servir per dotar-me d'una certa impunitat a l'hora que se'm permetin certes llicències discursives, perquè fixi's que jo, si entem en detalls, he nascut a Granollers, el meu pare és de Vilamallà, la meua mare és d'un poblet de la Franja, del Matarranya, entre el Matarranya i l'Algàs, eh?, i, per tant, jo no em sento un conseller de l'Empordà sinó que em sento un conseller del Govern de Catalunya. Jo crec que, això, hauríem de deixar una mica enreure aquestes adscripcions tan de campanar amb relació que un diputat o una diputada o un conseller, una consellera només es preocupa o s'ocupa d'aquelles qüestions que realment el vinculen físicament.

Jo procuro, en tot cas, hi insisteixo, eh?, tenir una perspectiva general integral i li ben asseguro que el Camp de Tarragona, com tot el país, però el Camp de Tarragona, segurament, i les Terres de l'Ebre, segurament és un dels paratges del país que més diversitat aplega, que més desafiaments compendia i que, per tant, més ens interroga contínuament el Govern i els governs en plural. Si em permet, per tant, deixi'm que discrepi no tant d'algunes qüestions concretes que vostè ha dit com, sobretot, de la línia argumental de fons que vostè exposa, que és una línia excessivament pessimista, derrotista, fins i tot victimista, i jo crec que això no s'ajusta a la realitat. Jo he tingut la fortuna immensa com a conseller durant aquests dos anys de fer desenes de viatges i de visites a pobles petits i a grans, des del Pinell de Brai fins a la ciutat de Tarragona, i constatar que hi ha una vitalitat econòmica i una diversitat de realitats i de desafiaments molt interessant i que, per tant, que el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre són comarques amb present i amb molt futur. Efectivament, en un context de gran dificultat, prop de mig milió de ciutadans a les comarques de Tarragona en general que han vist sacsejada la seva realitat econòmica i amb uns nivells d'atur molt importants, millors ara que fa un any, eh?; per tant, amb alguns indicis –que no crec que sigui ara la intervenció ni el moment d'acreditar– que ens confirmen que hem sortit i hem superat el pitjor dels moments.

Vostè coneix perfectament la realitat tarragonina en general i de les Terres de l'Ebre, una realitat, realment, que té moltes situacions ambivalents, eh?, perquè tenim un teixit vinculat a la indústria petroquímica molt important i a la indústria química en general molt important, compatible amb el fet que segurament és de les zones de Catalunya on més valors naturals a

preservar tenim. I això lliga, i això ho trobem, amb un nombre ingent de denominacions d'origen vinculats a la vinya, vinculats a l'oli, vinculats a l'avellana –que vostè coneix perfectament, eh?–, vinculats als calçots o vinculats a les patates, etcètera. Per tant, un mosaic de diversitat.

Diu: «Home, és que el Govern no ha fet prou», o «no ha fet re.» Miri, li posaré un exemple d'infraestructures, si em permet que jo m'hi aproximi des de la meua disciplina concreta. Ahir parlàvem de desafiaments en matèria d'infraestructures i del desdoblament del Vandellòs-Tarragona, un desafiament realment important, eh?, i m'interpel·laven també aquí, en seu parlamentària, sobre aquesta qüestió. Bé, diu: «Home, quan acabaran aquestes obres de desdoblament?» Efectivament, podem posar en funcionament aquest servei el 2016. Això és molt o és poc? Bé, això és prou important, especialment si tenim en compte que aquest és un projecte que es va planificar fa vint anys! Per tant, ens hauria de ruboritzar a tots una mica, perquè afortunadament ara Catalunya ja és un país modern on hi ha hagut alternança política. Ja no ho podem atribuir només als governs monocolors, que han estat especialment ineficients, ineficaços... No, no, perdonin, aquí hi ha hagut alternança política, i jo me n'alegro –i jo me n'alegro–, perquè això ens confirma com un país madur. Però precisament això ens obliga a ser molt rigorosos –fins i tot vostè, que ha fet algunes apel·lacions al rigor intel·lectual...–, ens obliga a ser molt rigorosos. Perquè aquest projecte..., vint anys! L'inici de les obres, fa quinze anys! I encara, si vostè ara em pregunta: «Vostè assegura que això s'acabarà?», dic: home, jo crec que s'acabarà, eh?; però jo pel Ministeri de Foment ja hi poso poques vegades la mà al foc, eh? Per tant, estem aquí, en aquest punt, i aquest projecte ho encarna molt bé.

Vostè denuncia, diu: «Bé, i què passa entre Castellbisbal i Tarragona?» Doncs, que tenim un problema, té tota la raó. I fan molt bé vostè, com a diputat, i el conjunt del Parlament de denunciar-ho. Perquè el corredor mediterrani, que hem aconseguit en aquesta legislatura que sigui un objectiu compartit de tots –del Ministeri de Foment, del Govern de Catalunya, també de la immensa majoria d'aquest Parlament–, no avança a la velocitat ni amb el compromís amb què hauria d'avançar. I fins i tot algunes de les licitacions o de les adjudicacions els caduquen i no s'autoritza que es comencin. I això, que segurament era comprensible a l'entorn de l'any 12 o de l'any 13, l'any 14 ja ha estat més difícil d'entendre i l'any 15 és inadmissible. Perquè, si ja hi torna a haver capacitat financera d'actuació en molts àmbits d'inversions en matèria d'infraestructures, no s'entén que no porti el ritme que havíem pactat i acordat, el corredor mediterrani, en aquest tram.

Per tant, jo li poso tots aquests exemples perquè crec que és exagerada, eh?, per no qualificar-ho d'una altra manera, la seva descripció del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre com a territori deixat, deixat de la mà de Déu o abandonat; ha fet alguna expressió d'aquestes, que només s'entenen, allò, com un recurs retòric de dir: en la dinàmica govern-oposició, doncs, vostès consideren que podríem fer més. Jo li podria

fer el detall de molts aspectes amb relació al meu propi departament, sens dubte, en matèria d'infraestructures o en matèria de mobilitat. Crec que hem aprofitat moltíssim la legislatura. I, si no, parli vostè, eh?, amb els seus conciutadans i amb les institucions i amb els ajuntaments locals. Ara no vull fer-ho detallat –veig aquí la diputada d'Amposta–: hem inaugurat una estació d'autobusos; hem posat serveis de bus exprés; hem posat, en definitiva, connexió entre la zona de l'Ebre i l'aeroport de Barcelona; hem millorat tota la tarifació amb polítiques d'estímuls, amb descomptes importants de fins a un 20 per cent en alguns dels recorreguts... Diu: «Home, però és que la infraestructura no ha millorat.» Cert. No és competència nostra; i em sap greu fer servir aquest argument, perquè pot semblar excusa. I també saben que jo no he estalviat el reconeixement que aquest bienni l'havíem aprofitat prou, hi havia hagut prou determinació.

Després, permeti'm, però, que no quedi només ocupat en el que és la meua estricta disciplina, perquè els consellers que s'han sentit en part interpellats per vostè en aquesta pregunta també m'han fet arribar la molt bona feina que s'ha fet intentant la reactivació econòmica.

I, amb perspectiva històrica, recordar per exemple que en aquests moments en el Camp de Tarragona en general, eh?, al delta de l'Ebre i totes les Terres de l'Ebre en general, hem actuat en 386 sectors i s'han generat 4.800 hectàrees de sòl per a activitat econòmica; moltes d'elles, per cert, no utilitzades, no aprofitades encara, eh? Per tant, hem creat condicions de transformació de sòl per a activitats, de posar a disposició sòl per a activitats, eh?, amb inversions, amb una perspectiva històrica, de més de 5.200 milions d'euros. Això és una realitat.

En aquesta legislatura aquest Govern va remuntar una situació molt difícil a Alcanar, amb Cemex. Ens hi jugàvem més de cent treballadors. I això es va remuntar, amb discreció, sense fer soroll, però modificant el marc concessional amb el port i, en definitiva, alineant-nos amb les exigències del territori, que ens advertien que Cemex en aquella zona era com el congrés de mòbils aquí. Escolti, per tant, diu: «No badin, senyors del Govern.» I no vam badar. I vam modificar la concessió i va sortir raonablement bé.

No són mèrits, és la nostra obligació. Jo li ho dic per intentar, eh?, doncs, esmenar-li aquesta consideració de deixadesa.

Podríem parlar de plans directors urbanístics que ara estem tirant endavant i que, en definitiva, tornen a posar a disposició sòl per a activitats, eh? I el PDU del Penedès en serà un dels més rellevants. No és només l'únic, eh?; no voldria caure en el «llostín» telefònic, però el tenim des del punt de vista d'accions fetes.

Des d'Acció, per exemple, per apuntalar bé aquesta intervenció, em recordaven actuacions en trenta-nou projectes; Camp de Tarragona, trenta-nou projectes d'Acció. Home...

Diu: «No, és que segur que podrien fer més.» Bé, identifiquem temes concrets; també és la seva missió, eh?,

no només el control al Govern, també en aquest sentit assistir una correcta actuació de govern. Per tant, si identifiquen algun projecte concret que no tingui el suport suficient i que considerin que l'ha de tenir, que es justifica també per l'interès general, ens ho facin notar; procurarem respondre.

Des del punt de vista de polítiques socials, eh?, m'explica en aquest sentit el conseller que el 80 per cent dels objectius del Pla de salut s'han aconseguit en aquesta legislatura. Hi han hagut millores a l'Hospital Verge de la Cinta, s'ha tirat endavant el CAP a l'Aldea, o consultoris al Pinell, a Alfara de Carles, a Paüls, a la Bisbal de Falset, etcètera, no? Per tant..., bé, són les circumstàncies que són també en aquesta legislatura.

O en matèria d'ensenyament, amb una escola a Vilaseca, nova, amb una escola a Valls, l'Enxaneta, o amb una escola d'educació especial a Reus –veig aquí la consellera de Benestar... O amb un nou CRAE, un centre residencial d'acció educativa molt important, eh?; a Reus, crec recordar.

Per tant, fixi's que li podria anar detallant algunes actuacions que justifiquen que aquesta hagi estat una legislatura intensa, plena de dificultats financeres, però on el Govern hem estat a prop dels nostres conciutadans, i també de l'Administració.

Moltes gràcies. Al segon torn seguiré detallant-li informacions.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, retingui aquestes tres xifres: 25, 22 i 20; 25, Baix Penedès; 22, Montsià; 20, Baix Ebre. Les tres comarques amb més atur de Catalunya les tenim nosaltres: 25, 22, 20. Vagi-se'n d'aquí avui amb aquestes tres xifres. Ja no li dic de 152 a 33, que és el que ha estat l'evolució dels pressupostos del Govern de la Generalitat des del 2010 fins ara, o dels 78 a 17 de les Terres de l'Ebre. Pensi això.

Pensi què és el que està passant amb el Logis Penedès, la zona logística més ben situada de Catalunya. És de la seva conselleria, si no ho recordo malament, no?, del seu departament. Jo no tinc el gust d'estar en aquella comissió per interpellar-lo de tant en tant, però li hem fet diverses preguntes sobre aquesta qüestió. Tampoc no ens ha contestat.

Què és el que passa amb la crisi del moble a la Sénia?, que vostè esmentava Cemex. Però, escolti, la Sénia, Flix..., quantes empreses en crisi en aquelles comarques, al Baix Penedès, a aquestes que tenen més atur, al Tarragonès, al Baix Camp, hi ha hagut? Quantes?

Anirà a l'Ebre, conseller? Digui'm que sí, aquest cap de setmana, abans del cap de setmana. Digui'm que anirà a l'Ebre. Digui'm que anirà a veure..., a preocupar-se del greu problema que suposa. Escolti, això..., sigui un estat o no ho sigui, Catalunya, sigui un estat independent, federat, continuant com fins ara, l'Ebre,

com tantes altres coses, requereix que hi hagi diàleg amb la resta d'Espanya. Què li he d'explicar, si vostè és dels pocs consellers que ho fa? Doncs, escolti, tenim un gran problema amb el riu: tenim un problema dels plans hidrològics que aprova el Govern central; tenim un gran problema amb els sediments que no arriben al delta, malgrat que hi ha aquestes riuades aquests dies i que seria fàcil que hi haguessin arribat; tenim un greu problema, perquè no s'aprofita suficientment, per interessos que van més enllà del que és l'estricta administració de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, amb la producció d'energia hidroelèctrica, per exemple. I això requereix que vostè aquests dies vagi allà, que se'n preocupi.

I que de passada es preocupi també pel ferrocarril. Perquè jo no li he esmentat Tarragona - la Bisbal, i és veritat que és un problema. Jo em referia més aviat cap al sud, des de Tarragona fins a Castelló. Perquè vostè sap que hi ha dies que hi ha gent de les Terres de l'Ebre que per a arribar aquí, al parc de la Ciutadella, a l'estació de França, està sis hores. Sap el que són sis hores? Jo avui he vingut amb Avant, però ahir a la nit vaig marxar amb l'últim tren que hi havia, que passa per la costa; i vaig tenir sort, vaig arribar amb un exprés en una hora i vint minuts. Encara; de Barcelona a Tarragona, eh?, no arriba a noranta quilòmetres, per ferrocarril. Però si agafo un rodalies, no li ho dic. Ja no hi vinc mai, perquè, si no, és que arribaria sempre tard al Parlament; no m'ho puc permetre. I quin tren! Ahir, li asseguro que jo, en fi, que encara faig esport, eh?, no podia obrir la porta. Uns trens ròncecs, que no es poden ni obrir les portes. Vaig haver d'ajudar una noia jove que anava carregada amb una maleta, perquè és que era impossible.

En fi, de veritat, és que vostè m'explica una pel·lícula que no és la real, conseller. Li han explicat coses, els seus companys de gabinet, que no són les que realment estan passant cada dia a la gent. En fi, vol que li torni a esmentar les xifres de pobresa? Catorze mil famílies, que, en fi, necessitem tres estadis del Nàstic per posar-les –en veig allà un que no sé si és de la junta del Nàstic, l'alcalde de la Poble de Mafumet, l'amic Sardà. En fi, conseller, que les coses no estan com vostè m'està dient. Vagi a l'Ebre, preocupi-se'n, vingui allà, de veritat, fem...

Miri, la pretensió de la moció ja els l'avanço, a vostè i al seu grup parlamentari: serà a veure si per a aquelles terres podem establir allò que fa un govern responsable, que és planificar, adquirir compromisos, compromisos concrets sobre aquelles qüestions que siguin les prioritàries; que digui: escolti, doncs, vegem si podem fer un exercici de consens, de govern responsable, amb visió de país, amb visió de futur, que planifica i que es pose d'acord amb els agents econòmics, socials, amb els grups parlamentaris si és possible, i totes aquestes coses que aquí sembla que no, que no som capaços de fer-ho, que no són vostès capaços de fer-ho. Nosaltres quan governàvem vàrem fer un pla estratègic d'aquelles comarques. Vostès han arribat, en fi, en van fer un a les Terres de l'Ebre, nonat, que encara està per aparèixer. És això el que li demanarem: que hi hagi un compromís, com fan en altres països.

Escolti, li explico l'anècdota, quaranta segons. El mes de setembre els sucs varen fer eleccions i va sortir un govern minoritari. El mes de novembre, com que no li aprovaven els pressupostos, el president del Govern suec –novembre passat, eh?, és bastant últim, això– va anunciar eleccions anticipades. Sap què va passar? Es va aixecar tot el país, tothom; empresaris, sindicats, universitats, mitjans de comunicació, tothom dient: «Escolti, s'han tornat bojos? Des de l'any 58 no fem eleccions avançades.» Li sona a alguna cosa, això d'eleccions avançades? Doncs, es van reunir una altra vegada tots els grups parlamentaris amb el president del Govern i van arribar a la conclusió següent –i acabo, presidenta, deu segons. U, el Govern accepta els pressupostos de l'oposició –imagini's!, això aquí seria un terratrèmol. I dos, es van posar d'acord sobre cinc qüestions, les més importants, per a vuit anys –no per a quatre, per a vuit. Per tant, qui guanyi les eleccions d'aquí a quatre anys ja sap per on ha d'anar; els empresaris, els agents econòmics i socials, tothom sabrà per on anar en cinc qüestions clau: defensa, infraestructures –no em voldria equivocar–, energia i pensions, eh?

Doncs, això és el que li demanarem per a aquelles terres nostres. Escolti, la moció anirà en aquesta via. Espero que ens puguem posar d'acord amb vostè i amb el seu grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, per rematar la intervenció, que de fet té poques coses més a afegir del que ja li he dit abans... Vostè insisteix en coses que en la seva opinió no van bé. Jo només li puc insistir que aquesta legislatura ha estat una legislatura profitosa, intensa, malgrat el context i malgrat les dificultats que ens ha tocat atendre.

En millora d'infraestructures no tinc res més a afegir: projectes planificats fa vint anys, que es van iniciar les obres fa quinze anys, que han tingut cròniques interrupcions, de governs de tot color –i no cal que entrem en més detalls, eh? I m'he referit abans al desdoblament entre Vandellòs i Tarragona; em podria referir a l'A-27, on també governs de tot color, eh?, van aturar les obres, no van tenir la determinació que havien de tenir.

El Govern de Catalunya hem estat especialment proactius en aquesta legislatura. I la solució de la connectivitat entre el port de Tarragona, Valls i tot el sistema Montblanc i camp de Lleida, pla de Lleida, a tot això, nosaltres hi hem posat, fins i tot, solucions de finançament, que, sovint, han topat amb una paret. Ho dic perquè, fins i tot, el conseller Vila, eh?, s'adona que en aquestes circumstàncies a vegades és molt difícil la interlocució amb l'Estat, perquè, a l'hora de definir prioritats, no sempre trobem la complicitat que hem de trobar. I la solució de l'A-27 jo estic d'acord amb

vostè que és una solució no només de mobilitat; és una solució estructuradora de país, i tots coneixem la transcendència, per exemple, a la zona de l'Ebre, eh?, que té la confluència dels dos grans corredors de mobilitat i d'activitat, el corredor de l'Ebre i el corredor mediterrani. I el Camp de Tarragona, en aquest sentit, ho encarna a la perfecció. Per tant, hauria de ser una prioritat peninsular apostar per aquí i portem més de vint anys barallant-nos.

Home, diu: «I vostès, en la seva responsabilitat, han actuat per reduir aquests desavantatges?» Home, jo li puc tornar a fer un full de serveis prestats. Diu: «Home, és que els nostres serveis de mitja distància o de rodalies necessiten millorar.» Bé, hi estic d'acord. Però, dit això, des del març de l'any passat, vam incorporar quatre nous semidirectes, entre Tortosa, Tarragona i Barcelona. Hem incorporat dos nous models del 449, eh?, que són objectivament millors. En teoria, dic «en teoria», perquè després van tenir un altre efecte no desitjat, havíem millorat els temps, per tant, havíem millorat freqüències i havíem millorat els temps. Per què, en teoria? –li hi reconec, eh?, una mica sorneguerament, aquí sí que apello al patriotisme empordanès. Perquè les obres en matèria de corredor ho han tornat a perjudicar i hem tornat a tenir problemes. I, per tant, el que havíem guanyat uns mesos, eh?, que vam rebre felicitacions..., ràpidament hem tornat a anar endarrere. Per tant, n'hem de sortir d'aquestes obres, però això són feines que s'han fet.

Està prevista per al 2016 la substitució, eh?, de les unitats 470 pels 447, absolutament reformulats, i dic: «Home, això serà una millora objectiva, que crec que es valorarà.» I jo li reconec que la millora significativa de la mobilitat només la tindrem quan els culmini l'obra d'infraestructura; per tant, quan, a partir del 2016, es posi en funcionament el desdoblament fins a Tarragona i culminem d'una vegada el projecte, eh?, de duplicació i de doble fil entre Tarragona i Castellbisbal, molt important per al tràfic de mercaderies i molt important per al tràfic de viatgers. Per què? Perquè el tràfic de viatgers també depèn que tinguem ample internacional, eh? I aquí veig el diputat i alcalde de Vilafranca, que en sap molt d'això, i que hi han patit molt, perquè ningú no entén que una comarca tan estratègica per al país com el Penedès no tingui accessibilitat a la mobilitat per a viatgers, essent com estan tan a prop de l'entorn metropolità de Barcelona. Ningú no ho entén. I això té solució, i el Govern de Catalunya la hi hem posat, eh?, i els sectors empresarials del Penedès s'han mobilitzat, i ho han fet, i ens exigeixen..., i sembla que hi ha solucions, però no ho acabem de rematar. Per això també s'explica en quin moment ens trobem com a país, eh?, i quan a vegades es diu: «Home, siguem pragmàtics.» Siguem pragmàtics, però hi ha temes que són molt obvis que no s'acaben de resoldre i que ens comprometen una mica a tots, eh?, a tots els colors polítics.

Bé, per totes aquestes raons, jo, hi insisteixo, no comparteixo la seva anàlisi derrotista, perquè, en definitiva, amb visió panoràmica, aquesta és una legislatura que s'ha aprofitat, eh? I jo li he detallat abans inversions en matèria de benestar, inversions en matèria

d'ensenyament, inversions en matèria de sanitat i inversions en matèria de millora de serveis de mobilitat, en les infraestructures, en el ritme que vulguin.

En definitiva, eh?, maneres de veure-ho diferent. Em quedo, per això, que la feina que s'ha fet no és suficient, perquè és evident que unes comarques que tenen un 23 per cent d'atur de mitjana, doncs, necessiten el paper actiu del Govern de Catalunya, i així ho podem fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les propostes per al Pla d'inversions per a Europa, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les propostes per al Pla d'inversions per a Europa (tram. 302-00252/10)

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, sí, va dir-ho al final de la seva intervenció el conseller Mas-Colell, en la interpellació: «Aquí, si ho vol, hi ha molta munició.» Bé, hi ha munició, però creiem també i ens apuntem el que va dir al final; de totes maneres, hem d'aconseguir que en un tema de país com aquest, al final puguem fer una moció prou consensuada.

La munició, conseller, va en tres sentits, o senyores i senyors diputats, perquè ara són vostès els protagonistes—, primer, com fem la política davant de la Unió Europea? És a dir, posició del Govern de Catalunya a l'hora que es presenten grans temàtiques europees —ja li ho avanço, nosaltres considerem que ha estat d'una absoluta absència; la Generalitat de Catalunya no hi ha estat, fins ara, en aquest debat europeu—, i, sobretot, com es preparen els projectes que tenen transcendència per al país, des del punt de vista econòmic.

En el primer punt, no cal dir-ho, ha calgut aquesta interpellació perquè no va ser vàlida la proposta que havia fet Esquerra Republicana, en una interpellació anterior sobre política europea, perquè el Govern digués: «Tenim un projecte europeu interessant, del qual tenim aspectes que no ens agraden; discutim quin és el posicionament que, com a país d'Europa que volem ser i som, tenim davant d'aquest projecte, quines alternatives, quines millores.» Ahir mateix, avui encara, al Parlament Europeu estan discutint el reglament d'aquests fons d'inversió estratègica. Què més, no?, que un país capdavanter a Europa faci arribar les seves propostes.

En aquest sentit van els primers posicionaments de la moció, en què es lamenta el disseny d'aquest pla; es

demanen millores importants; es diu que estats membres que tenen una sòlida posició financera, llegeixi's la República Federal d'Alemanya, que han tret molts fons, que han aportat molts fons, contribueixin de forma significativa; que es tingui en compte també el paper de les regions en termes europeus, com som nosaltres, què menys que això.

Segon aspecte, censurar el Govern de l'Estat per la forma en què es va comportar amb el Govern de Catalunya. Però —tercer aspecte— també censurar el Govern de Catalunya per la forma —el que li deia— com s'ha fet això.

Com s'ha fet això? La seva interpellació..., estic segur que vostè n'és conscient, i a més va tenir una segona tongada a les preguntes del Govern que va formular el nostre president de grup, amb el president de la Generalitat, no? Això com es va fer? No n'hi ha prou amb l'excusa que va haver-hi poc temps, perquè fins i tot amb les precipitacions no es van equivocar, conseller. I aquesta és la queixa. Vostè va dir: «Escolti», diu, «les empreses a què hem demanat..., que hem inclosos en els projectes a presentar a la Unió Europea», diu, «són 158.» Diu: «Totes aquestes empreses són» —és fort, reconeguem-ho— «les que ens varen enviar perquè des de Madrid els van dir que els les enviéssim, i nosaltres les hi hem incorporat.» I, tot seguit, és cert, diu: «Bé, són algunes empreses, com Endesa...» Oi tant, i altres que hem trobat, com Indra, com Gas Natural; altres grans empreses estatals. I es van descuidar de comptar amb el teixit empresarial i econòmic de Catalunya. I aquesta queixa hi és, eh? I diu: «A partir d'aquí...» A partir d'aquí vostès s'adonen que això s'ha fet malament i que cal reformular-ho. Però aquesta llista està presentada a la Unió Europea, el president de la Generalitat va mentir ahir quan va dir: «No, no hem presentat re; això no hi és, ja ho farem.» Ho farem, en tot cas ara, ens n'alegrem, ho farem ara, però la llista d'aquestes entitats..., els sap greu, però hi són. I, evidentment, no estan formulades com les que haurien de ser les propostes des de Catalunya. D'aquí, doncs, el punt de censura que els fem en aquest posicionament.

I, per últim, que instem la Generalitat, i creiem que això és important, que refem aquesta proposta. Com l'hem de refer? Com s'han de fer les coses, no?, suposo, en un país democràtic, transparent, avançat, que contribueix de forma important a la modernització de l'Estat, que és comptant amb el nostre teixit empresarial. Ahir, li posava alguns exemples el president del nostre grup. Hi han empreses que tots els consellers de la Generalitat d'aquest Govern i l'anterior, i jo m'hi poso, hem visitat: Circutor; tenim gent com EolicCat, el conjunt d'empreses del sector de renovables que són cridades a poder obtenir fons d'aquest tipus. No hi eren a la llista. O la gent de Som Energia. Escolti, ni els ho han preguntat. Preguntem-ho ara; preguntem-ho ara, perquè és un teixit empresarial potent, innovador, que necessita aquests fons. Què menys que fer això.

I, per últim, nosaltres creiem també que cal instar el Govern de l'Estat que això es presenti, que això sigui conegut també pel Parlament Europeu, pels nostres parlamentaris, que la Generalitat s'adreci directament

a la Comissió. Som Europa, anem a Europa. Ho hem dit. Ens presentem, reclamem, actuem com un agent actiu, responsable i amb propostes positives. I també creiem que és el moment de donar el nostre suport com a país a un país com Grècia, que ens ha començat a treure les castanyes del foc, perquè a tots els països del sud d'Europa, de l'arc mediterrani, ens anirà molt bé si aconseguim que, per fi, la Unió Europea canviï les seves polítiques en matèria d'austeritat i d'inversions i faci cas a les propostes que li formulen des de Grècia. Per això, també, aquest país, que és Catalunya, pot i ha de donar suport a un país com nosaltres, que és Grècia.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Algunes consideracions al voltant del pla Juncker, algunes de les quals hem traduït en esmenes.

La primera consideració és que és una bona notícia que la Comissió Europea, finalment, ens parli d'inversió, de creixement i de llocs de treball, en comptes de parlar tot el dia de consolidació fiscal i de reformes estructurals, que ha estat no només el discurs predominant aquests darrers anys des de les institucions europees, sinó que, a més a més, ha estat l'única i equivocada estratègia per fer front a la crisi econòmica i financera. Inversió, creixement, llocs treball; precisament això és el que necessita desesperadament l'eurozona i determinats països de l'eurozona, i, a més a més, la solució a problemes i riscos que té la Unió Europea, com ara, per exemple, l'atur, sobretot el juvenil, o fer front al canvi climàtic requereix, precisament, una gran quantitat d'inversions.

Que hi ha necessitat d'inversió ho demostra el fet que, amb relació al volum d'inversió que hi havia abans de la crisi, aquesta ha caigut en una mitjana del 15 per cent, en la mitjana dels països; en alguns països, molt més, com per exemple en el nostre, com vostès saben. I que, a més a més, hi ha avidesa, hi ha ganes de fer aquestes inversions, ho demostra el fet que, en aquest primer esborrany que han presentat els estats, s'han presentat dos mil projectes, que pugen 1,3 bilions d'euros. Per tant, hi ha necessitat i hi ha ganes de fer inversió.

Ara bé, quins problemes veiem nosaltres al pla Juncker? El primer és que mobilitza massa poc diner públic, 21.000 milions d'euros. Per comparar, els Estats Units van mobilitzar en forma d'inversió el 4 per cent del seu PIB, és a dir, 787 bilions de dòlars, després de la crisi financera; la Unió Europea mobilitza 21.000 milions d'euros. Això ens porta, ens reporta al problema general de la migradesa del pressupost comunitari, que representa tan sols un 1 per cent del PIB de la Unió Europea, quan els estats membres mobilitzen un 49 per cent del seu PIB en forma de pressupostos pú-

blics o quan, per exemple, el pressupost federal nord-americà arriba al 22 per cent. Per tant, pressupost europeu massa reduït; aportació pública del pla Juncker, conseqüentment, massa reduïda.

Segona qüestió. El poc diner públic que hi ha és bàsicament en detriment d'altres partides del pressupost comunitari; és a dir, dels 21.000 milions d'euros de fons públics, 16.000 provenen de la Comissió, i, d'aquests, 8.000 són garanties i uns altres 8.000 són diners en efectiu, però és que aquests 8.000 surten d'altres partides que havien de beneficiar, per exemple, projectes de recerca, projectes d'investigació, projectes assignats al centre europeu de recerca, al Programa espacial europeu, al finançament de projectes per a la nanotecnologia, materials avançats –làser, biotecnologia, etcètera–, i també per a infraestructures de transport. Per tant, l'interrogant és el cost d'oportunitat dels projectes que hi hagin al pla Juncker; és a dir, si els projectes que es financin amb el pla Juncker realment aportaran alguna cosa addicional del que podrien haver portat els projectes de recerca que inicialment havien de ser finançats directament pels pressupostos que ara es desvien cap al pla Juncker.

Una altra consideració és que es fan unes previsions molt optimistes pel que fa al palanquejament del diner públic; és a dir, es confia en una mobilització de diners privats de 294.000 milions d'euros, és a dir que cada euro públic en generi quinze de privats, i nosaltres creiem que això, dissortadament, serà difícil d'assolir.

Però és que a més a més els diners públics seran essencialment utilitzats com a garantia per absorbir el risc de les inversions. El problema és –i ja n'hem sortit escaldats, d'això, amb el projecte Castor– fins a quin punt estem disposats a assumir riscos amb diners públics, és a dir, amb diners dels contribuents. Nosaltres creiem que el pla Juncker ha d'evitar, precisament, que els contribuents acabin rescatant projectes privats que són inviables. I, per tant, hem presentat una esmena en aquest sentit.

I, pel que fa a la llista catalana de projectes, nosaltres creiem que la transacció a la qual hem arribat, al punt 7, i que obliga el Govern a refer aquesta primera llista precipitada –precipitada, per cert, perquè el Govern de l'Estat ha donat un termini absolutament insuficient al Govern de la Generalitat, doncs– és una oportunitat per fer una llista millor, amb projectes millors, i, com s'ha dit, tenint en compte els interessos reals dels agents econòmics i socials del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresidenta, conseller, diputats, diputades, creiem necessari començar aclarint tres qüestions del que estem parlant avui en aquesta moció. Primer, què és el Pla d'inversions per a

Europa, o més conegut..., que tots hem anomenat pla Juncker? Quins dubtes ens genera al nostre grup parlamentari? I com ha anat fins al dia d'avui i què en sabem de com està tot això?

Què és el Pla d'inversions per a Europa? Doncs, com bé diu el seu nom, és un pla per a incentivar inversions, tant públiques com privades, ja sigui conjuntament o no, inversions amb la intenció d'impulsar l'economia de la Unió Europea. Com bé deia el diputat Solé, és una bona notícia, si més no inicialment, que hi hagi noves inversions i que hi hagi voluntat d'impulsar l'economia, que bona falta ens fa.

Quins dubtes ens genera? Primer, que el sector públic aporta quantitats escasses i que surten d'altres partides necessàries, com el programa Horitzó 2020. Això no ens agrada. Segon, que no han de ser subvencions a inversions privades que es farien igualment –evident–, sinó que el pla ha de motivar inversions privades que aquest, per si sol, no faria; per tant, incentivar l'economia. I, tercer, i molt clar, que la part pública d'aquestes inversions no ens computi com a dèficit, perquè, si no, ens perjudicaria.

Última qüestió que els deia, com ha anat tot això, quina situació, què s'ha trobat el conseller, què s'ha trobat el Govern, què ha passat, aquests últims mesos? Bé. El 7 de novembre el Ministeri d'Hisenda requereix els projectes a la Generalitat amb un termini de..., 13 de novembre se'ls acaba el termini. És a dir, menys d'una setmana –estem parlant d'una cosa molt seriosa, d'uns projectes seriosos per incentivar l'economia–, menys d'una setmana no és un termini raonable; a causa d'aquest escàs termini, del qual s'adona evidentment el ministeri, dóna una moratòria, però d'escassos onze dies més; per tant, la situació continua sent complicada.

Com ja va explicar el conseller Mas-Colell en la interpellació d'aquest debat, a causa d'aquest termini es va fer una llista de premsa i corrents, malauradament, perquè no se'ns pogué dir, evidentment, que no contestàvem. Imaginin-se el cas que el Govern de Catalunya no contesta. Jo ja m'imagino el titular de Madrid, el tinc claríssim, i vostès també. És a dir, s'havia de contestar, sí. Una llista en què, evidentment –i el conseller ho va reiterar i nosaltres ho afirmem i reforcem–, segur que hi sobren coses i segur que hi falten coses –segur. I, un cop la Generalitat va fer aquesta feina, ingrata feina, amb molt poc temps, d'una llista amb més de cent vuitanta projectes, ens trobem per sorpresa nostra que el Govern espanyol presenta un foli –un foli–, amb quatre línies i aquí s'ha acabat. Això no és seriós, i a nosaltres això no ens agrada.

Evidentment que ens preocupa que Catalunya quedi marginada en aquest pla. Volem que Catalunya es pugui beneficiar d'aquest pla. Perquè volem impulsar l'economia del nostre país. I això pot ser una oportunitat. Per tant, ens trobem que el pla..., amb certs dubtes, com els he dit, amb terminis escassos, i que la Generalitat ha hagut de fer una cosa de premsa i corrents, sí, i que hem afirmat que segur que hi falten coses i segur que n'hi sobren, i s'ha afirmat, i el conseller mateix ho ha dit i jo mateixa ho dic.

Què passa a Europa? Doncs, hi ha un reglament –un reglament– que està en procés –està en procés. Per tant, cadascú de nosaltres, amb els nostres grups, haurà de dir què és el que volem, perquè Europa està treballant-hi. Per tant, us encoratjo a tots perquè treballarem també per aquest cantó.

I vostès ens presenten aquesta moció..., que els ho anuncio, i ho saben, que hi ha hagut màxima voluntat per part d'aquesta diputada i del nostre grup d'arribar a un consens, i així serà, i els agraïm també la seva part, com a altres diputats, perquè hi hagi un consens, perquè realment ens interessa i ens preocupa, i és un tema que el conseller va dir que així ho volia, que hi hagués consens. I així hem treballat. Però hi ha coses que ens trontollen, no?

Volem deixar clar que des de Convergència i Unió defensarem que Catalunya no quedi marginada i que es reconegui el valor de l'excel·lència com a tal. I això ho compartim, la majoria, l'excel·lència. No podem demanar diners pel sol fet de ser un territori o per ser un PIB. Imaginin-se que els fons competitius de recerca els demanéssim perquè som un territori, som el 16 per cent; no tindríem el 29 per cent que aconseguim, per tant, no ens encotillem més del necessari.

I, permetin-me..., el punt que vostès diuen de la censura, al Govern de la Generalitat. No hi votarem a favor, perquè no és de justícia. El Govern es va trobar en una situació complicada. Pocs dies, i després et trobes que el Govern fa el que fa. És cert, i el conseller ho va dir, que s'està fent una llista, s'hi està treballant, a fons i amb ganes de poder participar en aquest pla.

Per tant, no ho entenem, no és de justícia el que vostès fan. I aquí sí que, permetin-m'ho, vostès no han estat prou flexibles per poder acceptar la nostra proposta; però nosaltres continuarem treballant perquè això sigui possible.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats i diputades, molt bon dia. Vull, en primer lloc, felicitar el diputat i exconseller Salvador Milà, per la iniciativa d'aquesta moció, perquè el Grup Socialista la considera especialment oportuna.

Crec que el pla Juncker el que reflecteix és que Europa té un problema econòmic tant per la banda de la demanda com també de l'oferta, i també de la demanda. Vull insistir en això de la demanda, perquè em va semblar deduir del discurs del diputat Fernández Teixedó, ahir, que alguns encara estan en posicions econòmiques molt concentrades en l'oferta, quan em sembla que la història econòmica demostra que quan hi ha una insuficient demanda agregada persistent, doncs, les economies corren un perill.

Ahir, aprofito l'avinentsa, senyor Fernández Teixidó, em va sonar la seva intervenció a un perfum d'aquella teoria econòmica jo crec que tan equivocada, la liquidacionista –se'n recorda, vostè?–, del president Hoover, del secretari del Tresor, Mellon, i que, des d'aleshores, hi ha hagut aportacions al debat econòmic importantíssimes, que vostè va oblidar, entre altres Keynes, l'informe Beveridge, Erhard, l'estat del benestar, la síntesi neoclàssica, i també aquest economista que crec que, segurament perquè vostè el llegeix amb poc gust pels seus *a priori* ideològics, però, també Piketty. Totes aquestes qüestions crec que no només tenen repercussions ideològiques, sinó estrictament econòmiques des d'un punt de vista de l'eficiència.

Però el fet és que el pla Juncker el que pretén és, en realitat –i en això el conseller Mas-Colell n'és un expert–, dos objectius: persegueix, d'una banda, estimular per la via de la inversió la demanda agregada, perquè hi ha un problema gravíssim a Europa, malgrat que alguns ho neguin; i, de l'altra, corregir efectes externs positius, o la intervenció per impulsar la inversió en situacions on el mercat actua de manera ineficient. I per això vostè, conseller, va dir molt bé que era molt important –vostè ho va explicar de manera molt entenedora– que hi hagués l'efecte de l'addicionalitat, és a dir que no hi hagués un efecte purament de substitució.

Jo afegiria, a més, que el pla Juncker, per la seva manca de recursos, el que demostra és que o Europa és capaç, en els propers anys, d'articular una política pressupostària, una política econòmica autònoma i pròpia, o realment la sostenibilitat de l'àrea euro i de la Unió Europea en el seu conjunt, doncs, jo crec que està en qüestió.

Ara bé, una vegada dit això, que el pla Juncker té fons insuficients, que és discutible que tu barregis polítiques d'estímul de la demanda agregada amb polítiques de correcció de les externalitats positives, per la via de la R+D+I, etcètera. Dit això, crec que és evident, també, que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha badat, perquè, conseller Mas-Colell, fa molts mesos que sentim parlar del pla Juncker. Jo conec molts altres governs autonòmics que han fet moltíssims viatges a Brussel·les per interessar-se per aquells projectes de les seves comunitats autònomes susceptibles de ser finançats. I em fa la impressió que aquest exemple de la llista feta de pressa i corrents, segur que també perquè el Govern espanyol no ha fet les coses bé, però, la llista que vostè apressadament va lliurar al diputat Milà, el que denota és el que els socialistes hem denunciat en moltes ocasions, que vostès, en siguin conscients o no, com que estan centrats en el monoteama, doncs, moltes altres coses les desatenen.

Deia aquest cap de setmana el periodista Francesc Valls, en un conegut diari –ho dic perquè segur que ho resumeix millor que jo amb les meves pròpies paraules–, que el pla Juncker, en la gestió que el Govern de la Generalitat n'havia fet, acabava dient: «Però les bones intencions van desaparèixer escombrades per les dinàmiques de la història. Quan s'havia de negociar la llista de prioritats en qüestió» –la que vostè va presentar– «l'executiu català anava de cul preparant el 9 de

novembre.» Jo subscric completament aquesta afirmació del periodista.

I acabaré dient que votarem a favor de tots els punts de la moció, amb dues excepcions: d'una banda, crec que vostè diu una cosa en què té raó, però simplement nosaltres la voldríem matisar. Diu: «S'haurien d'utilitzar fons que ara estan al Mede, al mecanisme de rescat, per al pla Juncker.» Jo crec que no, hem de demanar les dues coses. Ho dic perquè si hi ha la percepció que buidem el Fons de rescat podem tenir problemes encara més importants.

I, sobre el Govern... –i amb això acabo, presidenta–, sobre el Govern grec, doncs, crec que nosaltres també hem de reconèixer que les coses es poden fer millor. El Govern grec com a mínim ha comès dos errors: anar per la via de la unilateralitat i a més...

La vicepresidenta primera

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

...dir coses que sabia que no podria complir. I, per tant, en aquest punt ens abstindrem, tot i que reconeixem que les polítiques a Europa, i particularment les que afecten a Grècia,... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, la diputada Eva García.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Honorable senyor Milà, aquesta moció que presenten sobre el Pla d'inversions per a Europa permeti'm que li digui que és plena de tòpics típics de l'esquerra, esquerra verda i ecologista, esquerra contrària sempre al desenvolupament econòmic, contrària a la inversió privada, contrària a les infraestructures i, en definitiva, contrària a la creació de llocs de treball.

I què vol que li digui, senyor Milà? Nosaltres, afortunadament,ensem radicalment el contrari. Perquè, per nosaltres, això d'anar amb bicicleta i amb motxilla, doncs, està molt bé; ens agradaria a tots; però, clar, si a Catalunya és complicat i a Espanya, doncs, encara més, ja no li dic què seria fer-ho per tot Europa.

Una ràpida referència al pla Juncker. Aquest és un pla per dinamitzar sectors claus de l'economia, sectors com el transport, l'energia, les pimes. És un pla, com es deia, també, per dinamitzar la inversió privada, i amb aquest pla es pretén, com molt bé deia algun altre portaveu, transformar 21.000 milions d'euros de fons públics en 300.000 milions d'euros d'inversió privada.

Però anant al punt nuclear de la moció..., perquè això de criticar el pla Juncker està molt bé, està molt bé per a vostès, segurament els pot donar algun vot, cosa que

dubto; però, en tot cas, la presentació d'aquesta moció segurament obeeix al punt sisè de la moció, on diuen «suport al Govern de Grècia».

Doncs, miri, escolti'm, senyor Milà, com volen que estiguem d'acord amb un govern irresponsable, populista i que vol crear un *corralito* a costa dels ciutadans? Miri, mentre a Espanya, per exemple... –i li faré la comparació amb Espanya, perquè estic segura que d'aquesta manera és molt més didàctic i, fins i tot, vostè ho entendre–, miri, mentre a Espanya, per exemple, no s'ha reduït el poder adquisitiu de les pensions en les èpoques..., durant els pitjors anys de la crisi, els pensionistes grecs, per exemple, doncs, han vist reduïda la seva pensió en un 20 per cent.

Però, més exemples: miri, prop d'un 20 per cent de persones, de grecs, han trobat dificultats per accedir als productes bàsics. A Grècia, per exemple, també... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Herrera, no se'm posi nerviós, sé que escoltar la veritat del que està passant a Grècia és molt dur, per a vostès, perquè els desmunta el seu discurs de tota la vida. Miri, a Grècia, per exemple, l'educació ha patit retallades en un 33 per cent, i el 30 per cent de la població ha perdut l'accés a la sanitat, per exemple, eh? Polítiques d'esquerra, senyor Milà. (*Remor de veus.*) Els funcionaris grecs han vist reduir, per exemple, també, els seus ingressos mitjançant una forta rebaixa de la paga extra i una baixada mitjana del seu sou en un 12 per cent. Quin exemple, senyor Milà, quin govern més fantàstic per emmirallar-s'hi!

I, finalment... (*Persisteix la remor de veus.*) De gràcia no, de desgràcia.

La vicepresidenta primera

Un moment, senyora diputada. Els demano que estiguin tranquils als seus escons. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Pot continuar.

Eva García Rodríguez

Els cauen els herois a terra. Però, finalment, aquest Govern grec s'ha hagut de sotmetre a les institucions europees, perquè la claudicació de Syriza davant la Unió Europea és evident. El mateix ministre de Finances grec ha reconegut que per descomptat que prioritzarà les seves polítiques per poder complir amb les seves obligacions amb el Fons Monetari Internacional. Sap com se'n diu, d'això, senyor Milà? Permeti'm l'expressió: «baixada de pantalons» del Govern grec.

Miri, però puc compartir amb vostè, comparteixo amb vostès absolutament que el Govern de Catalunya no ha fet absolutament re, perquè tenen en el cap només els deliris independentistes, aquesta sèrie de qüestions que poc importen als catalans, i, per tant, no han estat tampoc en això a l'alçada de les circumstàncies.

Però vull acabar, senyor Milà, perquè, miri, en vigília del Dia de la Dona Treballadora, a tres dies de celebrar el Dia de la Dona Treballadora, com a mínim aquesta diputada que li parla en absolut pot donar suport a un govern, al Govern grec, que menysprea i menysté les dones: cap dona en el Govern de Grècia, cap

dona al Govern del senyor Tsipras, aquest «heroi» de vostès. Molt presumir d'igualtat, però quan en tenen l'oportunitat les menystenen i les menyspreen. Aquesta és la veritable esquerra, senyor Milà. Tot és veritat... Cal dir que avui sabem que el Govern de Catalunya, en boca del senyor Homs, no només menysprea i menysté les dones, sinó que menysprea i menysté i vol aïllar 5 milions de catalans, 5 milions de persones a Catalunya que no compartim les seves tesis, perquè no som independentistes, com ell.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Miembros del Gobierno, diputadas y diputados, estamos discutiendo una moción sobre el plan de inversiones para Europa. Yo creo que es un tema importante, efectivamente, pero lo primero que merece es un posicionamiento sobre las políticas económicas europeas, y desde nuestro punto de vista, desde el punto de vista de mi grupo, lo que habría que hacer es congratularnos de un giro en los últimos meses en esas políticas, tanto en la política que está realizando el Banco Central Europeo, política monetaria del Banco Central Europeo que creemos que ha girado hacia la buena dirección, como este plan, llamado «plan Juncker», plan de inversiones para Europa. Creemos que es positivo que desde Europa se abandone el discurso que solo pone en valor la austeridad y que se hable también de reactivación económica y que se hable también de políticas expansivas. Creíamos que era urgente, lo veníamos reivindicando desde hacía tiempo, y, por tanto, creemos que cuando se produce este giro lo primero que habría que hacer sería congratularse del mismo.

Obviamente, todo es mejorable, y sería bueno que se hiciera con más intensidad y con más recursos, pero desde nuestro grupo no creemos que sea de recibo recibir este plan con una moción cuyas primeras palabras en los dos primeros puntos es «lamenta, preocupa» y, más adelante, «censura». Creemos que el tono de la moción, en todo caso, debería ser diferente, desde nuestro punto de vista.

Nosotros en primer lugar, como he dicho, lo que hacemos es congratularnos de este giro en las políticas europeas, y sabiendo que no hay que abandonar la austeridad, que no debería ser algo malo, debería ser un valor siempre para cualquier gestor, y que sin tener que abandonar el camino de las reformas, que creemos, que estamos convencidos que hay que seguir avanzando en el camino de las reformas para tener una mayor eficiencia, pero también creemos que es fundamental –fundamental– hablar de reactivación económica.

Como digo, se critica del plan Juncker el importe, efectivamente, sería bueno que fuera más. Pues sí, siempre sería bueno que el importe fuera más alto, pero es el que es y creemos que es un paso importante, sobre to-

do, como decíamos, por el giro que supone en las políticas y en el discurso que se había llevado hasta ahora.

Y también se discute el mecanismo, el importe del apalancamiento. Efectivamente, es ambicioso, movilizándolo 21.000 millones de euros de dinero público, digamos, querer que a su vez se movilice o que acudan a ese estímulo inversores privados por importe de 315.000 millones de euros. No sabemos la verdad de..., parece que el apalancamiento es posible en estos importes y, en todo caso, habrá que ver cómo se desarrolla. Lo que sí creemos es que es una buena idea cambiar las estrategias y las políticas que se habían hecho hasta ahora, de poner dinero público en determinados proyectos –solo a través de poner dinero público–, muchas veces poco eficientes, y aplaudimos la idea que desde las instituciones públicas se quiera apoyar y movilizar sobre todo la inversión privada. Para poner un ejemplo, creemos que ya ha pasado el tiempo de querer afrontar la crisis poniendo césped artificial en los campos de fútbol o levantando dos y tres veces la misma acera; hay que ir a por proyectos eficientes. Y creemos que esta forma de reactivar la economía, la economía europea, puede ser correcta –ya lo valoraremos– y, en todo caso, creemos que puede ayudar a fomentar proyectos viables que fomenten el crecimiento económico y la competitividad.

Parece que se demoniza en la moción también que todos estos proyectos tengan una lógica privada. Es que la lógica de la economía en el ámbito de la Europa Occidental es esa: es la lógica de la inversión privada. Lo que la inversión privada debe atenerse, sin duda, a las leyes y a los marcos legislativos, pero no creemos que sea malo. Precisamente lo que puede reactivar y que nos puede sacar de la crisis será la inversión privada, el movimiento de nuestras empresas, de nuestras pequeñas empresas también, pero será eso lo que nos sacará de la crisis, no la decisión de un gobierno de poner equis millones aquí o allí.

También critican la no regionalización. Nosotros creemos que tenemos que estar en una lógica europea y en una lógica de urgencia.

Y por fin, respecto a Grecia...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, vagi acabant...

José Manuel Villegas Pérez

...nosotros estamos a favor también de que se reestructure la deuda.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerrés en aquesta moció. Nosaltres compartim que es pu-

gui compartir aquesta idea que, doncs, subjau a tota la moció, que és que la Unió Europea, en tot cas, és reformable, que és democratitzable, que el pla Juncker també és reformable i que en teoria hauríem de poder-lo conciliar amb el medi, amb el respecte a les persones, amb el respecte al dret de les dones, amb el respecte al dret de les treballadores..., però entenem que no és possible. Entenem que no és possible, entenem que finalment és una antítesi proposar la reforma de la Unió Europea, perquè és una eina ja creada específicament, doncs, per a generar un mercat únic, per a la lliure circulació de persones i capitals, i que finalment aquest origen és el que impossibilita que es pugui reformar; en tot cas, estaríem parlant d'una reforma estructural, i llavors no estaríem parlant de la Unió Europea. Però és que en el cas del pla Juncker, a més a més, nosaltres, a diferència d'altres grups, no tenim cap dubte: estem en contra del pla Juncker, no ens agrada i volem que es retiri.

I, per tant, entenem que aquests objectius de reforma, doncs, des del nostre punt de vista són en tot cas voluntariosos i allunyats de la realitat. Perquè anem a veure qui és Juncker. Qui és Juncker? Juncker va generar d'un minifundi un paradís fiscal a Luxemburg, va fer que tres-centes multinacionals invertissin abaixant-los els impostos; va dir: «No, no, invertiu aquí, creeu un paradís fiscal, i jo us posaré uns impostos a l'1 per cent o al 2 per cent», i finalment ha fet que Luxemburg sigui un país de bancs, un país de bancs i d'edificis d'oficines, que no hi han fàbriques, no hi ha economia productiva... I això és una cosa, diguem-ne, allunyada de la nostra realitat de creixement econòmic, és allunyada de la nostra realitat també d'economia productiva, en definitiva, és allunyada del que entenem que ha de regir l'economia.

El pla, a més a més, és un pla al servei dels interessos privats. Jo crec que ja s'ha explicat, s'ha explicat que finalment les inversions dependran dels bons negocis que els inversors puguin trobar en els avals o en els bons. I a més a més està el consell aquest de savis, el consell directiu, no?, finalment, que decidirà quin tipus d'inversions es faran o no, les polítiques estratègiques, les decisions sobre el risc..., bàsicament des del nostre punt de vista, plenament antidemocràtic. No oblidem que el Fons Europeu d'Inversions Estratègiques naix en consonància amb el Pacte d'estabilitat i creixement, que ha estat el que ha imposat la política d'austeritat i de retallades més dura de la història de la democràcia, més dura també, òbviament, cap a la perifèria i cap al sud d'Europa.

Clar, és impossible parlar segurament del pla Juncker sense parlar de la Unió Europea, és impossible perquè entenem que finalment no es podria generar un pla amb aquests dèficits democràtics al servei tan clarament dels interessos dels especuladors, si no és en el si d'un ens plenament i profundament antidemocràtic, com és la Unió Europea. Com nosaltres estem obertament en contra de la Unió Europea, i obertament ho diem, que no és el nostre ens, que entenem que no és un ens al servei de les persones, que entenem que no és un ens, a més a més, reformable, crec que és fàcilment defensable que no pensem que es pugui refor-

mar, tot i entenent que, doncs, bé, vaja, és un objectiu bastant encomiable, i no hi votarem en contra.

Ara bé, sobre el cas concret, sobre els fons d'inversió europeus estratègics, nosaltres entenem que no juguen a favor de les persones, que no juguen a favor de l'economia productiva, que no juguen a favor de les dones, ni de l'economia sostenible, ni del medi ambient, ni dels drets democràtics, ni de la sobirania dels pobles. En definitiva, la Unió Europea no és el nostre projecte, entenem que és el projecte de la majoria de grups de la cambra, entenem a més a més que es vulgui reformar en clau socialdemòcrata o en clau fins i tot keynesiana, però per nosaltres Keynes està mort i enterrat per a la història de l'economia ja fa temps, com ho hauria d'estar el capitalisme, com ho hauria d'estar segurament Piketty, i els nostres referents per a construir un altre marc d'aliances en la Unió Europea són uns altres. I entenem que a l'hora de vertebrar aquestes relacions amb altres països han de primar altres objectius, objectius de cooperació, de solidaritat, d'economia productiva, i, sobretot, posar al centre de les decisions les persones. Entenem que això no és possible amb el pla Juncker i entenem que això no és possible *dins* de la Unió Europea.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies; gràcies, presidenta. Per donar suport a aquesta moció. Piketty em sembla que recupera Keynes al segle XXI, i, per tant, nosaltres sí que estem a favor de la Unió Europea i que la Unió Europea es plantegi tornar a la inversió per un desenvolupament sostenible, perquè fiar-ho tot a creixement del PIB no pot ser. Ara, Catalunya també és veritat que ha de deliberar i ha de definir quines són les inversions que vol fer, bàsicament amb una economia productiva que generi ocupació, amb energies renovables, amb els cicles de l'aigua i de residus i amb una mobilitat sostenible.

I a més els voldria fer una última aportació: ara fa deu anys, sota la presidència de Pasqual Maragall, que és un altre element europeu molt transcendent, poc impulsat pel Govern de la Generalitat, es va crear l'Agrupació Europea de Cooperació Territorial - Euroregió Pirineus Mediterrània. És aquí on hem d'abocar la major part dels nostres projectes, perquè en aquest territori gran, de la Catalunya gran, amb l'Aragó –que abans hi era, ara, en aquest moment no–, amb les Balears, amb el Llenguadoc i el Rosselló, trobarem també molts projectes estratègics d'aquest territori, que de fet, en termes de població, supera la major part dels països europeus.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Primer, per agrair als dos grups que han fet esmenes, especialment Convergència i Unió, aquest esforç de síntesi. Informar la presidència que l'esmena transaccional número 1 només ho serà amb Esquerra Republicana de Catalunya, no amb Convergència i Unió, eh?, a efectes de l'acta.

Sobre el tema de la censura: coherència. És a dir, nosaltres censurem el Govern de l'Estat per fer les coses com les ha fet, precipitadament, amb obscurantisme, etcètera, però també censurem el Govern de la Generalitat, perquè va tenir vint-i-quatre dies per fer-ho. I, en tot cas, si no hi estava d'acord, per què no va protestar? Per què no ho va fer públic? Per què no va exigir la solidaritat de la societat econòmica, civil i política del país? Per què va assumir acríticament les trucades dels que trucaven de part dels de Madrid i els ho va posar tot a dintre? És normal, això, en un país sobirà? Assumir això tranquil·lament? Ara, és clar, per què es va assumir? Perquè darrere es deia Endesa, es deia Telefónica. I això també per a la senyora Eva García. Escolti, aquesta moció està feta per ajudar l'economia productiva d'aquest país, l'economia de la gent que està invertint en aquest país en renovables, en tecnologia, en biomedicina, en agricultura, etcètera.

Ara bé, és cert, vostès interpreten, segurament, els senyors del PP, com economia productiva la dels amics de l'Aznar i la del «Bigotes», no? Perquè aquests sí que estan a aquesta llista. Hi són tots, no en falta ni un: Telefónica, Endesa, Indra, tots aquells que han passat pel despatx d'en Bárcenas. Doncs, no, hi ha una altra economia productiva, i aquesta, per tant, és la que està continguda en aquesta proposta de resolució. Per tant, jo demano al Grup d'Esquerra Republicana coherència. És que vostès, caldria veure la cara que vostès van posar quan van saber que hi havia aquesta llista, que, efectivament, el nostre grup va obtenir a través d'això, perquè vostès no sabien res, sent socis privilegiats del Govern. Per tant, coherència. Crítica al Govern de l'Estat, precipitació, obscurantisme, crítica al Govern de la Generalitat de Catalunya de Convergència i Unió, per assumir acríticament allò que els imposa Madrid i comportar-se, no ja com una comunitat autònoma, sinó com uns delegats del Govern de Madrid per a aquests temes que interessin als amics econòmics del Govern de Madrid i del Govern d'aquí, que són els mateixos.

Europeisme –anem acabant–, europeisme. Escolti, aquesta moció, precisament, el que pretén no és que només parlem amb els nostres grups parlamentaris, sinó que Catalunya, com a país, presenti als parlamentaris i a la Unió Europea una posició de país, com els altres països d'Europa ho estan fent. Senyor Lucena, el Fons de rescat té 300.000 milions d'euros sobrants; per tant, també seria bo que es dediqués a les inversions productives. És a dir, hi han recursos suficients en el Fons de rescat com perquè hi puguin anar.

I Grècia. Grècia, és fantàstic. Senyora Eva García, escolti, tot el que ha explicat vostè, aquests desastres, sap qui els ha fet? I per això el senyor Lucena també ha dit que no. Els ha fet el Govern amic, el seu Govern, amb el qual el senyor Rajoy va anar-hi a donar

suport, quan ja ho tenia tot perdut. El senyor Samaras, i Nueva Democràcia, és ell, que ha retallat tot això; precedit del PASOK. Tots dos van enfonsar el poble grec en la misèria, i el que està fent el Govern actual, i el que estem plantejant, és donar suport a aquells que estan plantejant una alternativa a aquestes polítiques fracassades, que vostès van promoure a la Unió Europea i han continuat donant suport a Grècia. Afortunadament, el poble grec se'ls ha tret ja de sobre... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(José Manuel Villegas Pérez demana per parlar.)

Senyor Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Sí, para pedir votación separada, presidenta.

La presidenta

Votacions separades. Digui'm.

José Manuel Villegas Pérez

Puntos...

La presidenta

Punt 2?

José Manuel Villegas Pérez

No, 3.f.

La presidenta

Tres.

José Manuel Villegas Pérez

Tres.h.

La presidenta

Un segon, eh?

José Manuel Villegas Pérez

Sí.

La presidenta

Tres... M'ha començat pel 3.g?

José Manuel Villegas Pérez

F.

La presidenta

F. Perfecte. 3.h.

José Manuel Villegas Pérez

Y 6.

La presidenta

Perfecte. Ja està?

José Manuel Villegas Pérez

Gracias.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, per al·lusions, molt ràpidament.

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

Sí. No, al diputat Milà... Ah, molt bé. No, perquè crec que és un tema que val la pena que subratllem. El tema del Fons de rescat, senyor Milà, l'únic que estava tractant de dir-li és que tots els experts, el que convenen, és que necessita encara més fons dels que disposa si volem que a llarg termini l'àrea euro sigui estable. Això és perfectament compatible amb el reconeixement que el Pla Juncker, i el fons que el nodreix, ha de tenir, també, més recursos. És l'única raó per la qual ens abstindrem, i reconeixem la bona intenció del punt que ho defineix.

Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Demandar votació separada dels apartats 5, i 7, 8 i 9 per una altra banda.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, votació separada del punt 1, el 3.d, de Dinamarca, el 5 i el 6.

La presidenta

Molt bé.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Senyor Rodríguez... *(Pausa.)* Ja, ja.

Santi Rodríguez i Serra

Lectura del punt 5.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

I comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Punt 1.

Ha estat aprovat per 53 vots a favor, 19 en contra i 61 abstencions.

Votem ara el punt 3.d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 34 vots a favor, 19 en contra i 80 abstencions.

Votem ara el punt 3.f.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 3.h.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 19 en contra i 3 abstencions.

Abans de votar el punt 5, passem a la lectura del punt 4.

La vicepresidenta primera

«Censura al Govern de l'Estat per haver formulat la proposta de llista de projectes candidats a acollir-se al Fons Europeu d'Inversions Estratègiques 2015-2017, de forma precipitada i mancada de transparència, sense donar temps suficient a les comunitats autònomes per formular les seves propostes i sense consultar a tots els agents econòmics i socials potencialment interessats.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquest punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a la lectura del punt 5.

La vicepresidenta primera

«Censura al Govern de la Generalitat de Catalunya per haver formulat la seva proposta de projectes a incorporar al Fons Europeu d'Inversions Estratègiques 2015-2017 de forma precipitada, mancada de transparència, poc diversificada pel que fa als continguts i per haver donat prioritat a projectes de grans empreses amb forts interessos econòmics.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquest punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 70 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 68 en contra i 22 abstencions.

I votem ara conjuntament el 7, 8 i 9 –7, 8 i 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 30 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor, 19 en contra i 12 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre
la igualtat salarial entre dones i
homes (tram. 401-00028/10)

Abans de passar a la següent moció, donarem lectura d'una declaració institucional. Senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta primera

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre la igualtat salarial entre dones i homes.

»Atenent que aquest Ple se celebra entre dues efemèrides relacionades amb la igualtat efectiva entre dones i homes –el Dia Europeu per a la Igualtat Salarial entre Dones i Homes, el 22 de febrer, i el Dia Internacional de les Dones, el 8 de març–, el Parlament de Catalunya constata que perviuen importants desigualtats retributives per raó de gènere en el mercat de treball, les quals comporten una barrera per a l'assoliment de la igualtat real entre dones i homes. Aquest fet, a més, atempta contra els drets fonamentals de les dones.

»Els darrers informes sindicals publicats sobre l'esquerda salarial, elaborats amb dades del 2012, demostren que la diferència de sous no disminueix en el temps; ans al contrari, s'ha intensificat a causa de la crisi econòmica i a Catalunya s'ha situat en el 24,81 per cent.

»En les últimes dades de l'Enquesta de població activa del 2014, la taxa de desocupació femenina se situa

en el 24,74 per cent, gairebé dos punts per sobre de la masculina. L'ocupació femenina és del 45,59 per cent, gairebé nou punts per sota de l'ocupació masculina. El 2014 només el 43,59 per cent del total de contractes van ser per a dones. La taxa de temporalitat femenina supera en més de sis dècimes la masculina. Creix l'ocupació a temps parcial femenina, mentre que es redueix la masculina. El 2014, més de deu mil dones van abandonar el mercat laboral; i, finalment, l'esquerda salarial es va fent més ampla: les dones guanyen 5.745 euros l'any menys que els homes.

»Però aquestes discriminacions no són les úniques que pateixen les dones en l'àmbit laboral, ja que també hi són presents els estereotips de gènere, que pressuposen que les dones tenen més capacitat per a fer unes tasques concretes, com tenir cura de les persones dependents, que, equivocadament, solen ser feines poc valorades socialment i econòmicament. Caldria afegir-hi els prejudicis que sovint dificulten la contractació de les dones en determinats cicles vitals, com la maternitat, la manca de coresponsabilitat en les tasques domèstiques i uns horaris que no permeten una veritable conciliació de la vida laboral i la familiar.

»Tot plegat acaba essent una càrrega per a les dones que dificulta llur participació en el mercat de treball. És per això que el Parlament de Catalunya es compromet a treballar fermament per a aplicar mesures legislatives, i també de control i transparència salarials, dirigides a combatre la discriminació en l'accés a l'ocupació i en la retribució econòmica, la segregació ocupacional, la discriminació en la promoció professional i la conciliació de la vida familiar i la laboral, com s'està fent en la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària.

»La igualtat efectiva entre dones i homes, en ple segle XXI, ha de ser un compromís ferm i ha de deixar de ser una simple declaració d'intencions.

»Palau del Parlament, 5 de març de 2015.»

La presidenta

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00255/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

(Pausa.)

Senyores diputades i senyors diputats, comencem amb la moció. Senyor Fernando Sánchez...

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, la gana retruny, però també hi ha altres qüestions urgents que han de ser resoltes.

Senyores i senyors diputats, de quin color veuen aquest vestit? «De quin color veuen aquest vestit?» és una imatge que ha anat corrent aquests dies per les xarxes. I ara jo els pregunto: de quin color veuen aquesta moció? Com veuen aquesta moció? I la resposta quina és? Depèn. Depèn de què? Del que diu? No, de qui la presenta (*remor de veus*), perquè ja està bé, home, ja està bé... (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

L'altre dia em deia un diputat veterà, i li ho vaig agrair, deia: «Mira, això perquè és del Partit Popular perquè, si no, l'haurien aprovada per àmplia majoria.»

Nosaltres vam presentar una interpellació serena, constructiva, integradora; una moció amb la mà estesa, i vostès han contestat amb el puny tancat. Però recordin que el puny més fort és la memòria i el desmentiment més implacable és el mateix passat, i després potser a la rèplica tindrà ocasió de recordar-ho.

Defensem en aquesta moció fer socialment sostenible el que és acadèmicament convenient –el que és acadèmicament convenient–, com van defensar vostès, Esquerra Republicana, el PSC, Convergència i Unió, que és el 3+2 o el 3+1, perquè és el que millor s'adequa a la lògica docent.

Fixin-se, titulacions de tres anys són suficients per a formar professionals, són suficients per a garantir millor una bona articulació entre una formació generalista i una formació especialitzada; una major gradualitat s'adequa millor a les necessitats del mercat laboral, ens permet una formació més rica i variada. Per exemple, jo puc estudiar el grau d'humanitats i després especialitzar-me en el màster en periodisme, o puc fer administració i direcció d'empreses i després en el postgrau especialitzar-me en màrqueting.

Ens homologa amb els països més avançats d'Europa, conseller, vostè ho sap bé, i ens facilita la mobilitat. I en el fons és el model que sempre ha defensat la universitat catalana, és el model català. És que sembla mentida..., no, sembla mentida no, té tot el sentit que el Partit Popular vingui a defensar el model català d'universitats i que vostès reneguin de vostès mateixos.

Nosaltres, llavors, el que proposem és que aquest sistema, que és el millor acadèmicament, sigui també socialment inclusiu i obert per a tothom, amb una única condició, que és l'esforç i la coresponsabilitat. I per això proposem..., i vostès votaran en contra del que proposem, que és: mantenir el preu del grau en el primer any de màster –no ho sé, Convergència i Unió em sona que ho va proposar al conseller, és que no ho entenc–; després, obrir una línia de crèdit públic als estudiants –una línia de crèdit públic als estudiants– perquè puguin pagar-se el màster i després tornar-lo, d'acord amb la seva condició laboral, amb el seu estatus professional, progressivament; reduir les taxes universitàries un 30 per cent –reduir les taxes universitàries–; no ho sé, senyora Forns, vostè està a favor de les taxes universitàries, eh? (*Veus de fons.*) M'ho imaginava.

Però a vostès tot això tant se'ls en fa –tant se'l en fa–, perquè dibuixen futurs, però el que practiquen és la més vella rància política: política sectària; política de mandra, de mandra perquè no han fet ni una esmena;

política de la por, perquè tenen por que alguns pessebres estudiantils a les universitats els assenyalin d'haver pactat no sé quina moció amb el Partit Popular. Què tenen por de votar? Tenen por de votar donar més llibertat a les universitats per definir la seva trajectòria acadèmica i el seu model educatiu? Tenen por de votar que la universitat es connecti més estretament amb el teixit empresarial i amb el món laboral? Tenen por de votar. Llegeixo, literalment, el que hem posat a la moció: que la universitat enforteixi «la seva relació amb la iniciativa social i el tercer sector per promoure un desenvolupament social integral.» I a mi, presidenta, és que només se m'acut una raó –una raó–, i és que vostès tenen una mentalitat molt poc universal i universitària. I més que pensar en el bé comú, el que tenen al cap és una trinxera, així fan política.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Lorena Vicioso, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades, senyor Sánchez, com li he comentat abans, no m'agradava la seva moció, però també és veritat que hem parlat abans i hem arribat a un consens, vostè i jo: vostè no m'acceptava les meves esmenes, però hem arribat a un consens. Quin és? Que el seu model i el meu model són totalment oposats, amb la qual cosa no se sorprendgui de res perquè ho hem parlat abans.

La primera pregunta –i és la primera esmena que jo he fet–: com pensava fer una universitat pública de qualitat? O és que potser volia negociar les seves esmenes i la seva moció amb Convergència i Unió? Per què no posa res del finançament a les universitats? Res. Com pensava fer-ho?

Com deia aquest matí el senyor Ramírez, rector de la Universitat de Barcelona, feia referència als greus problemes que avui afrontem a les universitats aquí a Catalunya: un és la reducció dels estudiants per diversos motius, per motius econòmics, per demogràfics també, però també per l'exili juvenil que existeix actualment a Catalunya. Segon, també feia referència a la seva precarietat laboral del personal que hi ha a les universitats i la pèrdua de talent que això significava. El senyor Ramírez també ens deia que la universitat ha de ser una qüestió d'estat.

I, senyor Sánchez, no només parlava de la política universitària a Catalunya, feia referència a la política universitària espanyola, perquè les vostres decisions polítiques en matèria universitària ens han col·locat al costat dels països desinversors de tota la Unió Europea.

És per això que hi hem volgut incloure, precisament, aquests dos punts: inversió i finançament. I una no és a petició meua, una és la petició de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques, on deia «elaborar

i presentar un pla de regulació de tresoreria i minorar el deute». I el que jo li demanava també és augmentar el finançament, perquè hi hagi un bon finançament perquè la universitat sigui de qualitat, i, evidentment, perquè es garanteixi una autonomia, l'autonomia financera respecte als interessos dels mercats, cosa en la qual vostès no estaven d'acord.

Deia que el seu model de sistema universitari i el meu són totalment diferents. Jo defenso una universitat socialment inclusiva, no una universitat econòmicament inclusiva, no defenso una universitat amb joves hipotecats. Creiem que la universitat pública ha de ser i ha de tenir un paper d'ascensor social. I, per això, cal garantir els estudis superiors que generin igualtat d'oportunitats. I abans ho hem parlat, al senyor Sánchez li comentava que el context social no només influeix en l'accés de les universitats, sinó també en el com.

I si no garantim la igualtat d'oportunitats en corregir les condicions socials que tenim i les persones, l'encaïment de l'educació superior afectarà persones com jo, persones i estudiants de les classes populars.

Per altra banda, també defenso el reconeixement i potenciar el talent dels joves investigadors, però no fent un pla estratègic per clarificar la seva situació laboral; el que hem de fer és complir les lleis –complir les lleis– i que no es contractin els professors amb sous baixos i amb contractes els més precaris que poden aplicar en tota la universitat.

I sap com potenciaria jo els joves talents i els investigadors? Amb suport i finançament. I el que hauria de demanar en aquesta moció és que es compleixin els objectius, els compromisos que estan escrits en el Pacte nacional de recerca; i no ho ha fet.

Estic d'acord amb l'autonomia universitària, però no amb la que vostès defensen. Jo defenso l'autonomia universitària amb un equilibri: autonomia universitària on es defineixin les seves orientacions acadèmiques, però també l'equilibri amb el compromís social que han d'orientar aquests objectius. El que cal és que s'ha de potenciar el sistema universitari públic basat en la cooperació i no pas en la competència entre elles.

I per últim, estem totalment, rotundament, en contra del decret que vosaltres heu dissenyat, no només aquest grup, humil grup parlamentari, sinó també tota la comunitat universitària i els milers d'estudiants que van sortir l'altre dia en la vaga general, per tres motius: primer, per la manca de democràcia a l'hora de consensuar aquest decret, que no n'hi ha hagut. Segon, perquè aquest decret passa a tenir un caràcter bàsic i generalista. I no enganyi la gent, senyor Sánchez, no és el mateix el crèdit del grau que el crèdit del postgrau, i això significarà un greu encariment. I no és el mateix tenir un grau que tenir un grau i un postgrau. I en el vostre posa que, tenint només un grau, això no serà prou per accedir al mercat laboral amb prou condicions. No enganyi la gent.

I no em dona temps.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, nos presenta hoy el Partido Popular una moción sobre política universitaria y ha comenzado quejumbroso diciendo: «Bueno, pues, ¿qué pasa que esta moción se va a votar dependiendo de quién la presenta, si es el PP u otro partido?» Algo de razón tiene usted, señor Fernando Sánchez –algo de razón tiene usted–, porque..., porque es cierto que ustedes han tenido cierta osadía de venir aquí al Parlamento catalán con un tema que han legislado –nosotros creemos que a la ligera–, que es con los grados de 3+2, tres años de grado más dos de máster, que ha provocado una buena polémica en el mundo universitario.

Y es cierto que aquí en Cataluña ustedes desde Madrid en el Gobierno del Partido Popular allí sí que pueden encontrar cierta sintonía con el modelo que se pretende implantar aquí en Cataluña que sí que sería cercano a este 3+2, porque se dice que es más cercano a lo que en Europa impera actualmente con el plan Bolonia.

Nosotros ya hemos manifestado en otras ocasiones que si bien no nos oponemos por principio al 3+2, sí que planteamos objeciones importantes en este momento, en lo más crudo de la crisis. Porque su gobierno, con rapidez, sin haber evaluado todavía convenientemente el plan Bolonia –que lleva solamente tres años vigente–, sin hacer un plan en que, digamos, se evalúe el impacto en la financiación de las universidades, que dejan de tener cursos de cuatro años para pasar a tener tres años tan solo, con el impacto que eso tiene en el personal de las universidades, tanto en el personal docente como en el resto de personal administrativo, la disminución de los años que están allí los alumnos, con el pago de las correspondientes tasas..., todo eso tiene un impacto en la universidad española hoy día que esa reforma solo se puede implantar con las debidas medidas. Que ustedes aquí proponen algunas, pero lo cierto es que nosotros creemos que algo tan importante como es la igualdad de los estudiantes en el acceso a las carreras universitarias debería estar especialmente tutelado por el Gobierno central. El Gobierno de España debería garantizar que en todo el territorio español una política de becas y unos precios públicos de los créditos fuesen lo suficientemente asumibles como para que ningún estudiante quede fuera de estudiar sus estudios universitarios por razones económicas.

Entonces, ustedes en cierta forma han trasladado aquí esa pretensión de arreglar económicamente la cuestión gravísima del 3+2, nos lo han traído aquí para que lo aprobemos en una moción.

Por tanto, la primera parte del 3+2 nosotros no se la vamos a votar, pero sí que vamos a votar..., y agradeceremos la inclusión de algunas de las enmiendas, agradeceremos al Partido Popular que ha integrado alguna

de las enmiendas de Ciudadanos que creemos que mejoran el texto. Creemos que el texto tal y como ha quedado plasmado aquí, pues, apuesta por una rebaja de los precios públicos, apuesta porque se promuevan desde la Generalitat acuerdos con entidades de crédito, apuesta por una campaña institucional que informe no solo de las becas Equitat, sino de cualquier otra beca que pueda facilitar a los estudiantes que cursen este nuevo modelo, que seguramente acabará en un modelo mixto, en la universidad que tengan acceso económico a estos estudios.

Apuesta también..., porque nosotros teníamos alguna duda con el plan estratégico para profesores, contratados y doctores porque nos parece que más que un plan estratégico para recolocar, lo que hubiera que haber hecho es un estudio previo del impacto que va a tener esta medida, que ya sabemos que va a ser aplicada de forma mixta, con las incertidumbres y casi las extrañas compensaciones que se van a producir cuando tengamos másters de tres años que den la misma titulación que otros de cuatro, cuando unos eran de 180 créditos y los otros serán de 240, cosa que quedará muy rara.

Nosotros, por tanto, apoyaremos la moción en todo aquello que nos parece bien y que es todo excepto el primer punto, y apostamos por una universidad adaptada a las necesidades de la sociedad futura, conectada con la empresa y con el mundo de trabajo, de calidad, puntera en investigación y, sobre todo, accesible a todos.

Gracias.

La presidenta

Per posicionar-se té la paraula, en primer lloc, la il·lustre senyora Marta Vilalta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Bé, moltes gràcies. Bon dia. Miri, davant d'aquesta moció, nosaltres podíem agafar-la amb bona voluntat i podíem fer esmenes i trobar punts d'acord; de fet, ho acostumem a fer gairebé amb tothom, independentment de qui la presenti. Però no ho hem fet, ja ho sap. No, perquè al llegir-la m'anava provocant una sensació d'indignació, i a un li dona la sensació de presa de pèl. Per tant, ja li dic d'entrada que rebutjarem aquesta moció sobre política universitària del PP, perquè, miri, senyor diputat, és cínica venir a donar lliçons al Parlament de Catalunya, quan és el seu Govern, el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, capitanejat pel ministre Wert, que qualsevol cosa que ha tocat diguem-ne que se l'està carregant –cultura, esport, educació o universitat–, doncs, és aquest mateix Govern qui s'està carregant el sistema públic universitari i la igualtat d'oportunitats.

Deia que tenia sensació de presa de pèl. Per començar, ens acaben de decretar una reforma del sistema d'ordenació acadèmica precipitada, sense consens, sense tenir en compte l'impacte social i econòmic, que afectarà negativament els estudiants i que dualitzarà enca-

ra més l'accés al coneixement, i que, a més a més, s'ha fet sense cap altra mesura acompanyada, mesura social i inclusiva, per blindar la igualtat d'oportunitats. I, per tant, no, no és això.

A més a més, tenen la gosadia de parlar de beques en aquesta moció, quan històricament els universitaris catalans, que han representat el 15 per cent dels universitaris de l'Estat, només han rebut el 9,6 per cent de les beques. Però és que, a més a més, des del 2001 –des del 2001, eh?–, el Tribunal Constitucional –que suposo que els sona, el Tribunal Constitucional– va resoldre que l'Estat vulnerava les competències i que calia fer transferència de beques, i han passat catorze anys i re –catorze anys.

Però, a més a més, hi ha més de beques, perquè el ministre Wert va dificultar encara més l'accés a les beques afegint criteris acadèmics als criteris econòmics i deixant fora 1.500 universitaris catalans que la necessitaven, perquè la necessitaven econòmicament, i és la Generalitat qui ha de cobrir a través de les beques Equitat aquests universitaris. I, per tant, no, tampoc no és això.

I, si mirem les beques Erasmus, també trobem que l'any 2013 el Govern espanyol les va retallar en passar de 36 a 15 milions d'euros, va canviar els criteris a mig curs, quan els estudiants ja estaven als països de destinació, i el més patètic: en va donar la culpa a la Comissió Europea, que a través del seu comissari va haver de renyar, descaradament i públicament, el Govern espanyol.

I llavors vénen en aquesta moció i, a parlar de beques, proposen crèdits amb entitats bancàries per a facilitar el finançament privat, per tal que els estudiants es puguin pagar els estudis. Per tant, ara resulta que el model és que, a més a més de dificultar l'accés, ara hem d'hipotecar els estudiants de per vida. Doncs no, tampoc no és això.

I n'hi ha més, eh?, perquè la llista és llarga, no pateixin. Perquè en la moció també parlen de joves investigadors i de potencial talent, però resulta que és el mateix ministeri qui congela les places de reposició de les universitats, cosa que el que fa és tancar l'entrada dels joves investigadors al sistema, i que també ha bloquejat la promoció; és el mateix ministeri qui retalla 500 milions d'euros de les inversions al CSIC, o és el mateix ministeri a Espanya qui va rebutjar la patent única europea o qui és morós amb els organismes científics internacionals. I, a més a més, segur que deuen recordar també la retirada de la càtedra Príncep d'Astúries de la Universitat de Georgetown a l'economista Clara Ponsatí per motius clarament i únicament ideològics. I podria continuar, eh? Però el temps és limitat, com veuen.

Una altra consideració que sí que vull fer i que crec que cal fer. Sabem que a Catalunya cal canviar moltes coses, que les taxes i els preus d'accés a la universitat són nocius per al jovent i que el finançament de les universitats és escàs; ho sabem i hi treballem cada dia, perquè encara és insuficient, però no ho aconseguirem si no sortim de les parets de l'Estat espanyol. Només una dada: la política de preus públics d'accés a

la universitat en aquest cas va lligada al pressupost de la Generalitat, que al seu torn, aquest pressupost de la Generalitat, està controlat pel Govern espanyol. Tant és així, que, si reduïssim ara mateix totes les taxes i féssim que la universitat fos gratuïta, suposaria una inversió de 300 milions d'euros, una xifra gens menyspreable però que està molt per sota dels 16.000 milions d'euros de dèficit fiscal anual que té Catalunya. Hem de millorar molt aquí? Evidentment que sí. Però el que no pot fer el PP és venir-nos a donar lliçons. No, això no; gràcies.

I no tenim por, no pateixin, no votem que no per por. Votem que no i votarem que no perquè construir plegats la política universitària amb un PP –amb el seu PP– que fa tot això que he explicat fins ara i que a més a més advoca per «españolizar a los niños catalanes», per adoctrinar catòlicament a les escoles, que ordena políticament els tribunals que són suposadament judicials a limitar-nos la democràcia, a vulnerar-nos la Llei de consultes, o a inhabilitar jutges, o a menystenir, per exemple, la mateixa cultura del País Valencià, renegant de l'Ovidi Montllor en el vintè aniversari de la seva mort, doncs, mira, crec que construir plegats la política universitària i la política que sigui amb vostès, deia que és impossible i que no ho farem.

I per això estarem encantats de rebutjar aquesta moció, la seva moció, i dir no al seu model d'universitats i poder defensar una universitat pública i de qualitat, a l'abast de tothom, generadora d'oportunitats, que és la que defensem des d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(Aplaudiments.)

La president

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. Quanta raó té vostè, senyor Sánchez, perquè els socialistes seguirem dient «no» a les propostes polítiques del ministre Wert, aquest ministre de poca educació i encara menys cultura. Vostè diu que ho fem perquè té un carnet del Partit Popular; en tot cas, el que és segur és que ho fem per les polítiques que defensa el Partit Popular. Perquè amb la reforma de l'educació, i ara de la política universitària del ministre Wert, no només té el trist honor d'haver aconseguit el major consens de la història, i és que tothom hi estigui en contra, menys vostès –tothom en contra, menys vostès–, a l'hora de fer una reforma que necessita consens, el màxim consens possible; a més a més, el que fa és destruir el concepte que està a la base d'allò públic, eh?, entès el públic en sentit ampli: de l'educació, tant de la primària, de la secundària, com, avui, de la universitària. I per això nosaltres li diem un no, un no rotund i un no polític a la seva moció. Vostè diu, hi insisteixo, que per sectarisme. Jo, pel respecte que tinc a qualsevol grup polític votat pels ciutadans del meu país, intentaré desgranar-li millor, per si aquestes no són suficients, les raons del nostre no.

En primer lloc, perquè tota aquesta reforma del 3+2 creiem sincerament que desenfoca completament el debat. Perquè el debat és un debat de qualitat, eh?, no és un debat de tornar a comptar hores lectives. Li deien l'altre dia en una entrevista al senyor Haug, que és, com vostè sap, un dels pares de l'espai europeu d'educació superior: «¿Qué es mejor, carreras más largas o más cortas?» I deia ell: «Lo mejor son buenos grados, y buenos posgrados. Lo importante no es lo que duren, sino lo que los alumnos al final han aprendido, las competencias que los alumnos han adquirido.» I aquest és el debat important que hem de fer, i aquest és el que la reforma del senyor Wert no fa en absolut.

Segon motiu: l'equitat. Vostès, escolti, l'ascensor social que hi havia en aquest país l'estan convertint en un precipici, on només es salva el que es pot salvar! Fan el contrari del que s'ha de fer. El dèficit històric que ens estan dient tots els informes internacionals que té justament la universitat espanyola és un dèficit, per una part, de formació professional superior, que està poc desenvolupada, i de la qual cosa no volen parlar; però, en segon lloc, del suport a l'estudiant, beques. En tenim un dèficit enorme, i vostès encara les retallen més! I, per tant, no podem estar en cap cas d'acord amb aquesta reforma.

En tercer lloc, perquè desestabilitza. Fa poc, la universitat espanyola va fer el canvi a Bolonya. I jo, que sóc una reformista convençuda, també li dic: no podem fer cada dia una reforma, hem de deixar consolidar les que hi ha i ajustar-les allà on no funcionen –ajustar-les allà on no funcionen. I per això molts rectors que abans d'aquest canvi li podrien dir que el 3+2 era una possibilitat que contemplaven avui li estan dient: «Ecolti, deixi'ns acabar d'implementar Bolonya i ajustem allà on no funciona.» En termes de qualitat i, hi insisteixo, en termes d'equitat.

I en quart lloc, senyor Sánchez, per cinisme –per cinisme. Per favor! Però vostès, que estan retallant les beques, que les han retallat més que qualsevol govern a la història de la democràcia, que a sobre no les traspassen, que traspassen i centrifuguen al Govern de Catalunya..., el Govern de Catalunya també ho fa als ajuntaments, eh?; no era una floreta a vostè, senyor Mas-Colell. Però, en tot cas, vostès tenen el cinisme de venir aquí a demanar això? Home, per favor, eh? És que ja..., fins aquí podíem arribar.

I, per tant, per totes aquestes raons nosaltres li fem un no molt convençut al conjunt de la seva moció.

Vostè parlava de mà estesa –jo ho veig més aviat una mà que s'atansa perillosament al coll per ofegar-nos– i que li responíem amb un puny en alt. Doncs segurament sí. Molts punys alçats han estat necessaris per combatre les polítiques que vostès defensen. I, per tant, amb molt d'orgull.

Moltes gràcies...

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Mirin, no es pensi que ens posicionem en contra d'aquesta moció per re vincular només al Partit Popular, eh?: hi han moltes més forces polítiques en aquest Parlament que estan defensant reformes gairebé calcades a les que vostès plantegen; hi han molts altres actors amb qui ens discutim permanentment, sobretot vinculats a aquesta nova aposta pel 3+2, amb qui ens estem discutint. Per tant, no estan sols en el bàndol d'aquells que tenen com a model, i això és un problema de models, bàsicament. No és un problema de decisions concretes, del 3+2 ara, el pla Bolonya abans, el 4+1 primer... Això és una seqüència continuada, des de fa vint o trenta anys, de calcar el model anglosaxó d'universitats, perquè volen calcar també el model econòmic anglosaxó, que és un model basat en fortes desigualtats i en una competència extraordinària de la societat, que només valora grans, grans, grans professionals, molt preparats, al servei del capital i de fer molts diners, i molta, molta població pobre, sense estudis, per poder adaptar-se al model de *minijobs*, al model d'un atur permanent.

I llavors què fan, vostès? Per dalt, forcen una competència extrema de la universitat –que ara en parlem, eh?–; per tant, competència entre centres, millora, excel·lència, amb molts màsters, molts diners, molt cars. Vostès tenen companys de partit que estudien coses que jo mai aspiraré a poder-me pagar, que mai podré poder-me pagar, i, per tant, tenen una preparació..., poden parlar de grans... I després què fan a l'educació primària, diguéssim, per als pobres? Religió catòlica, per fer-los obedients; eco..., com era?, *finanzas para la educación*, perquè entenguin que si van fora de casa és perquè ho han fet malament, no?, i espanyolitzar-los perquè estiguin ordenats. I això és així. Vull dir, per als pobres, vostès intenten fer-los obedients, quadrar-los, donar coses que són absolutament inútils per al seu futur, i, en canvi, per als rics, a la competència, en les universitats, el que aspiren és a fer un gran sistema que pugui aportar molt al capital, a la competència permanent del capital. Per tant, grans professionals, molt formats, sobretot en què? En tecnologies, en investigació biomèdica i en tots aquests camps, i en finances, no?, que són els camps que més rendiment de capital aporten. I aquest és el model anglosaxó.

Però no només això, no es limita només a això, sinó que, copiar per copiar el model anglosaxó, només és sostenible amb uns grans mercats de màsters, que per això... Primer vam tenir graus, o sigui, carreres de cinc anys, on els dos darrers anys eren d'especialització, públiques; o sigui que eren igual a la pública que a la privada, cinc. Després es va passar al 4+1, i es va obrir el mercat dels màsters. Ara el 3+2, s'amplia el mercat dels màsters, perquè necessiten, òbviament, que una universitat privada, elitista, que pugui competir, que li puguin sortir a compte màsters, tingui alumnes. I, per tant, necessiten ampliar el mercat de màsters; treure'l de la pública i ampliar-lo en la privada, i fer-los més competitius, més cars, amb més atracció. I per això necessiten gent que pagui. Com que, malauradament, intenten implantar un model sobre una so-

cietat que no és molt rica, sinó que té moltes dificultats econòmiques, per tant, préstecs.

Vostè està seguint els debats que hi ha als Estats Units en el món universitari, en el món polític i en el món econòmic, respecte a l'aposta que es fa fer fa deu anys pels préstecs universitaris? Sap quin és el segon deute privat més gran de les famílies en el conjunt dels Estats Units, que comença a ser un problema per a l'economia dels Estats Units, no per a les famílies, que aquest serà un problema sempre? Són els préstecs universitaris, irretornables. Entre 40.000 i 100.000 dòlars de préstecs per estudiar, per ser competitiu, perquè una vegada estudies un màster, n'has d'estudiar un altre..., si no, no arribes a aquell lloc, en aquesta economia tan competitiva i en aquest calaix de competició tan amunt. I no es poden tornar després, perquè no hi ha mai llocs prou remunerats; no s'arriba mai, després de tanta formació, a recuperar els diners invertits, si no és que es ve de classe rica, clar. Això és una estafa sempre per als pobres; si es ve de classe rica ja t'ho paguen els papàs, i, per tant, ja tot queda solucionat.

Però, si t'ho has de guanyar tu pel teu propi pes, no s'arriba, no hi ha redistribució després de la renda, en aquesta economia, i llavors els febles es queden pel camí, es queden endeutats, i els rics, òbviament, que s'han finançat també a través d'aquests pobres, poden acabar estudiant molt. I això és una dualització..., però no una dualització, això és una segregació de classes! En una lluita de classes que està en marxa i que vostès l'estan guanyant, i en el camp universitari estan bàsicament campant els depredadors com volen i com poden i ens estan traient drets un darrere l'altre, dignitat una darrera l'altra i igualtats d'oportunitats una darrera l'altra.

I, per tant, no es tracta de parlar només del 3+2; es tracta de veure la seqüència de fa vint anys fins ara, de quin model tenen vostès i cap a on caminen. No només vostès, ja li ho dic, no només vostès; hi ha molta més gent en aquesta cambra que estan avançant en aquest model. Perquè ho imposa l'economia i perquè s'ha tirat la tovallola a revertir cap a on ens porta aquesta competència econòmica.

Quina és l'excusa que posen vostès? En totes les reformes universitàries que s'han fet, en totes, és exactament el mateix, en el pla Bolonya va ser exactament el mateix, que és: «Farem un sistema de beques i els cursos, primer, seran igual de cars.» Què es pensa que passarà d'aquí a tres anys, quan canviï, un altre govern, i passi un altre cicle? Doncs que s'encarirà, ja ho sabem, que s'encarirà, com en el pla Bolonya, i després no ho podrem pagar.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Senyor Fernando Sánchez Costa, no és per cap apriorisme que jo votaré en contra, sinó perquè obvia una cosa que a la vida és molt important, que és el context del Decret del 3+2.

Aquest és un debat, primer, que no es pot fer per decret i d'aquesta manera, perquè hauríem d'escoltar la comunitat universitària, i l'autonomia de les universitats, que es plantegessin amb indicadors de qualitat i d'equitat quin és el model per a cada un dels graus, o de les carreres, o de la formació.

Hi ha un debat, que comparteixo, que és un debat en profunditat que hem de fer. Així com vam triar un sistema nacional de salut, com els països escandinaus, en aquest cas, doncs, pagat per la via de fiscalitat, a poc a poc, i la crisi ho ha agreujat, el model de beques, i ara sí que li diria «a crèdit», és un model que comença a trencar l'equitat i que podria empitjorar-ho amb el 3+2.

Per tant, és en el context, senyor Sánchez, que no podem fer aquest debat, i perquè no es pot fer d'aquesta manera, perquè, si no, abans hauríem de parlar realment de finançament plurianual, de traspàs de beques, de què fem amb els parcs científics, de què fem amb el model contractual del professorat, què és l'autonomia universitària, etcètera. El context obliga, i és molt més en profunditat el que hem de fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Victòria Forns.

M. Victòria Forns i Fernández

Presidenta, conseller... Miri, senyor Fernández, darrere d'aquesta mal anomenada «reforma» s'amaguen interessos que no són, precisament, ni de qualitat acadèmica, ni de pedagogia, sinó més aviat de caràcter econòmic. Vostès volen treure encara més recursos –mes recursos– del cada cop més magre finançament universitari, miri, i a això hi hem de sumar que la majoria dels aspectes que vostè planeja en aquesta moció ja són pràctica habitual del sistema universitari català. Per tant, està superada aquesta moció, està superada, en molt, perquè la política universitària del Govern de la Generalitat ja dona resposta a la majoria de les previsions que vostè fa aquí, jo diria que amb gran cinisme.

Miri, la resta d'acords que vostè proposa estan obsolets, i sobretot estan obsolets després de la signatura de l'Acord de la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya del 27 de febrer del 2015, aquest acord en què el CIC respon a la filosofia, eh?, de sistema propi de Catalunya, en el qual la universitat actua sempre –sempre– des del consens i perseguint l'interès comú. I aquest acord el que persegueix és garantir la qualitat acadèmica, com ho hem fet fins ara, i sobretot donant resposta, eh?, o evitant les conseqüències que pugui tenir, socials i econòmiques, aquesta reforma; també garantir el finançament universitari, i, per últim, garantir i millorar tot el tema de preus i de beques –de preus i de beques–, facilitant així l'accés i fent-lo del tot universal, aquest accés a la universitat.

Miri, l'ensenyament universitari és un servei públic, i dels tres principis clàssics només es manté inaltera-

ble la continuïtat. Pel que fa a la universalitat, amb els plantejaments com els que vostès ens obsequien des del Partit Popular, cada cop serà més limitada, aquesta universalitat, perquè nosaltres no volem que cap estudiant quedi fora del sistema universitari, i per això està treballant i treballa intensivament la Generalitat de Catalunya.

I, finalment, ja no és predicable la gratuïtat, perquè cada cop –cada cop– ho serà menys amb les polítiques que aplica el Partit Popular, sobretot en relació amb el finançament; un finançament que vostès tenen l'obligació de millorar, l'obligació de millorar també perquè nosaltres puguem mantenir l'excel·lència i la qualitat del sistema universitari català.

De fet, jo aquí podria acabar la meua intervenció, senyor Fernández..., bé, senyor Sánchez, Fernando Sánchez, jo aquí la podria acabar, però, per cortesia parlamentària, aniré desgranant una mica el contingut d'aquesta moció.

Miri, vostè parla d'avançar en qualitat i d'internacionalització del sistema. I què fa, el Govern de la Generalitat, si no és això? Amb molts esforços, eh?, amb molts esforços. Miri, a més a més, vostè sap que el sistema català ha decidit que analitzarà la millor opció per a cada títol i que buscarà on cal un canvi i quan no cal un canvi, eh? I en això s'han posat d'acord l'ACUP, el Ceucat –per tant, els estudiants– i també el CIC. Per tant, vostè ha quedat enrere, en aquesta moció, i amb el seu planejament. I una cosa que jo crec que també hem de tenir en compte, i és donar estabilitat al sistema, i vostè no en parla d'això, eh?; canvi i canvi i més canvi. Els canvis, quan toquin; potser arriba precipitadament i sense consens –i sense consens.

Mirin, si el ministre Wert opta per un traspàs de competències i deixa que decidim les comunitats autònomes i les mateixes universitats, com es que vostè ens empeny irremissiblement al 3+2? ¿También por decreto? Home, doncs, jo crec que no, eh? Això ho hem de decidir a Catalunya, ho hem de decidir nosaltres. I és el que ha dit el conseller, i és el que ha dit el CIC, i és el que ha dit l'ACUP, i fins i tot és el que diuen les universitats espanyoles.

Miri, no és aquest el moment, perquè encara no hem pogut avaluar els resultats d'aquesta darrera modificació, i no és el moment perquè necessitem fer-ho com ho fem a Catalunya, des del consens i des del diàleg, i no és el moment perquè hem d'estudiar quines són les conseqüències econòmiques, i no és el moment perquè no volem trencar l'ascensor social que hem garantit amb l'estat del benestar, un ascensor social que ha permès que diputades com jo siguem les primeres..., la primera generació que passa per les universitats de les nostres famílies, i com jo tants d'altres, perquè el sistema ha funcionat, i, si no, no hauríem pogut arribar a la universitat. I això és el que volem seguir mantenint. No volem renunciar a tot això.

I, miri, quan parlen de beques, hem incrementat tot tipus de beques, i vostè ho sap; hem compensat allò que vostès no fan des del ministeri, i hem compensat, a més a més, els seus errors en el tema Erasmus. Hem nosaltres incrementat els l·lindars en un 7 per cent, els

l·lindars de renda, des que vam crear beques Equitat, i això ha permès que moltes, moltes més famílies hagin pogut gaudir de les beques. Hem també parlat i hem incrementat, hem establert un l·lindar addicional per als estudiants amb famílies monoparentals. Hem mantingut la política de bonificacions. I hem aconseguit que un 33 per cent dels nostres estudiants hagin pogut gaudir de les beques. Quan vostès ens les retallen, eh?, quan vostès en les retallen! I no només ens retallen això; ens retallen en recerca i en moltes altres coses.

I, mirin, parlen vostès de política, també, de contractació. Si nosaltres aprofitem el 50 per cent d'aquesta taxa de reposició en el marc del Serra Húnter..., nosaltres ho farem en el primer trimestre del 2015, autoritzant la convocatòria de concursos de professorat. Vostès volien una taxa de reposició zero –els ho recordo, eh?, els ho recordo. I parlem del més clau; és que, clar, vostès no estan parlant del finançament aquí. I si el Govern de l'Estat conegués el principi de lleialtat institucional hauria de compensar en la seva totalitat els preus públics... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyora diputada... *(Veus de fons.) Senyora diputada! (Pausa.)*

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Unes prèviues: acceptem les esmenes 2, 3 i 5 de Ciutadans.

Després, s'ha parlat aquí d'una escola de negocis, de l'IESE. Senyor Arrufat, senzillament, jo crec que podem estar orgullosos de tenir una de les millors escoles del món dels negocis a Barcelona, que ensenyen que, abans d'acomiar, s'ha d'arribar a totes les opcions, que tenen una càtedra d'ètica empresarial i que han obert centres a l'Àfrica per intentar crear escoles de negocis per al desenvolupament allà, vull dir que..., i que, a més, si un no té diners, bé, escolti'm, potser ho pot provar, i llavors et donen un crèdit que després els pots pagar mentre treballes.

A mi el que m'ha sobtat... I després hi ha una cosa curiosa. Vostès no sé què tenen contra l'ensenyament de la religió catòlica a l'escola quan signen convenis al mateix temps per a l'ensenyament de la religió islàmica a l'escola. Doncs, o tots o ningú, no? A mi m'ha sobtat; m'ha sobtat aquest espectacular *postureo* que hem vist aquí. Quan fan vostès *postureo*, quan reclamen beques universitàries o quan voten en contra d'aquesta moció? Quan fan vostès *postureo*, quan acusen el Govern d'Espanya de ranci per aplicar el 4+1 o quan voten en contra de modificar el sistema en aquesta moció? Quan demanen una universitat pública o quan, com el conseller Huguet, es passegen per les universitats privades cada dos per tres, quan era conseller, per cert?

Jo entenc, senyora Vilalta, que vostè no vulgui rebaijar els preus de les taxes universitàries; ja el senyor

Huguet ho deia: «Huguet creu que els estudiants han de pagar més per anar a la universitat», *El Punt Avui*.

I jo, senyora Forn, escolti'm, és el seu conseller, però és una pena que vostè hagi hagut de desautoritzar públicament el conseller. O potser ha estat el senyor Castellà qui ha ordenat desautoritzar públicament el conseller. Perquè votaran en contra del que ell va dir en aquesta mateixa tribuna. *(Pausa.)* Em cauen els pàpers... *(Pausa.)*

Per tant, a mi em sobta que vostès votin en contra de rebaixar les taxes un 30 per cent –Socialistes, la CUP, Convergència i Unió, Iniciativa–; que votin en contra d'un programa per ajudar els professors associats amb contracte precari, si estem pensant..., donem vies de solució a aquesta gent, si ho deia el senyor Arrufat fa temps, cobren uns sous de misèria, sempre s'ha dit: cobren, aquesta gent, uns sous de misèria. Demanem un contracte programa per a aquesta gent, un programa d'acció. Home, doncs... Però és que, com deia la senyora Vicioso..., m'ha dit: «O m'ho acceptes tot, o res; o tot o res.» Per això jo parlava d'una mentalitat sectària.

Vostès diuen que no volen aixecar fronteres, però si és que les tenen al cap, les fronteres. Aquest matí ho deia el senyor Homs, amb aquesta frase absolutament lamentable, deia: «El que volem és allunyar-nos de gent com vostès.» Vostès sempre són «nosaltres i els altres», i amb els altres ni parlar absolutament de res.

I, per cert, senyora Martínez-Sampere, el puny ben alt, sí, però compte, perquè, a vegades, com el senyor José Ángel Fernández Villa, després del puny alt, hi ha molts diners a l'estranger.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.) Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Presidenta, para pedir votación separada del punto número 1 de la moción, del 1.

La presidenta

Sí, sí... –sí. Diga. ¿Del 1?

Carlos Carrizosa Torres

Solamente el 1; votación separada, sí.

La presidenta

1.a i 1.b. O no? *(Pausa.)* L'1 sencer.

Carlos Carrizosa Torres

Sencer –sencer.

La presidenta

Molt bé –molt bé. Gràcies.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Per demanar, abans de procedir a la seva votació, lectura del punt 2....

La presidenta

Apartat d.

Josep Enric Millo i Rocher

...apartat d.

La presidenta

Sí.

(Pausa. Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.) Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Votació separada dels punts 2.c i 2.e.

La presidenta

D'acord.

Doncs, comencem la votació de la moció.

I ho farem amb el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 19 vots a favor, 111 en contra.

Ara votarem el 2, apartat d, però hi donarem en primer lloc lectura.

La vicepresidenta primera

Punt d: «Reduir un 30 per cent les taxes universitàries a les primeres convocatòries de matrícula per al curs 15-16.»

La presidenta

Passem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 99 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 2.c –2.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 99 en contra.

Votem el 2.e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 99 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor i 102 en contra.

Suspensem la sessió fins a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inserció laboral de persones amb dificultats.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inserció laboral de persones amb dificultats (tram. 302-00256/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats, i donar també la benvinguda a les entitats que avui ens acompanyen, d'àmbits tan importants com són la inserció de les persones amb discapacitat i la inserció de tota aquella mena de persones que tenen dificultats per a la inserció laboral.

Bé. El sentit de la moció d'avui va ser explicat en la interpellació. Tenim unes xifres d'atur que comencen a millorar molt lleument en el seu aspecte quantitatiu, però que en el seu aspecte qualitatiu tenen dades de molta preocupació. Només en voldria significar una, i és que tot i que es redueixen les xifres d'atur, també és veritat que estem en el moment més baix de cobertura de les persones aturades. La reforma laboral ha reduït el nombre de persones que cobren prestació per desocupació, i els substitutius sempre pegen d'un fil, amb dificultats pressupostàries. No arriben a tothom,

i així tenim una mica més de la meitat dels aturats coberts, 58 per cent. És més que mai, però, d'aquests que estan coberts, la meitat ho estan per la prestació de desocupació; l'altra meitat, una part, per la renda activa d'inserció, que és una renda, com vostès saben, de 460 euros, i una part d'ells, el 10 per cent del total dels aturats, el 20 per cent d'aquesta part que està coberta, amb la renda mínima d'inserció. Per tant, els col·lectius amb més dificultats per ser inserits en el mercat laboral són els que ho passen pitjor, i hem de trobar maneres d'apropar-nos-hi.

Per tant, nosaltres el que fem amb aquesta moció és agafar l'acord pressupostari amb les grans partides dels àmbits dedicats a les persones amb dificultats per ser inserides al mercat laboral i desgranar-ne com creiem que s'han d'anar gastant aquests diners.

El primer tema és la renda mínima d'inserció. La renda mínima d'inserció, vostès saben que teníem un acord parlamentari perquè fos debatuda en aquesta legislatura. A dia d'avui no tenim projecte de llei aquí mateix. I, per tant, tornem a reclamar que aquest projecte vingui. No com fèiem en altres mocions, dient en sis mesos, en un any... Aquesta vegada demanem una mica més de celeritat, perquè hauria d'haver estat aquí el 2014, som a 2015 i no ha arribat. Per tant, demanem tres mesos. Però també aportem una quantitat superior a la que mai s'ha dedicat a la renda mínima d'inserció. Mai s'havia dedicat a renda mínima d'inserció el que s'hi dedica aquest any. Ja..., em deuran dir que és insuficient. Ja hi estem d'acord, que és insuficient, però mai havia passat, això. I, per tant, en què demanem que es gastï? Home!, doncs a incrementar el nombre de beneficiaris. Aquí és just recordar que durant el 2014 set mil persones més són titulars de la renda mínima d'inserció..., que no ho eren l'any anterior. Però hem de seguir creixent, perquè continua sent una renda amb un índex de cobertura baix.

Segon, promoure aquells camins que porten de ser perceptor de la renda mínima a poder-se'n sortir. Un dels camins, per exemple, és la compatibilitat de la renda mínima amb salaris del món del treball que són baixos. Si no fem aquesta compatibilitat, tenim un baix incentiu, a vegades, per agafar feines que estan a nivell de salari mínim i pelat o feines a temps parcial. Per tant, construïm aquesta compatibilitat.

Una altra qüestió és que tots els expedients que siguin aprovats de la renda mínima, tots, siguin incorporats a cobrar renda mínima. Que no en deixem cap, que fem net, que no n'hi hagi cap a la cua d'espera. Per tant, això també.

I, després, que posem l'accent i accelerem la valoració d'ocupabilitat d'aquestes persones.

Volem també donar més pes al programa «Treball i formació», que és el programa perquè persones que estan a la renda mínima amb càrregues familiars i que s'apropen als seixanta mesos de prestació puguin entrar en el món del treball. Per tant, al programa «Treball i formació» li volem donar una empenta.

Què més hem de fer? Volem donar suport a les empreses d'inserció. A Catalunya, i tot seguit en parlarem, i

aquí entre el públic en tenim algunes, tenim unes entitats que en la feina d'inserció laboral de la discapacitat han fet una gran feina. I els hem de donar suport. I per això, allò que se'ns va demanar aquí, que és el suport als serveis integrals d'orientació, acompanyament i suport..., els recuperem en aquesta moció i demanem que se'ls doni més suport. Recordem que al pressupost inicial que teníem hi havia 2,3 milions; el 2014 havien estat 4 milions i mig, i, al final, a l'acord hem arribat a 5,4 milions. És a dir, més que el 2014, al nivell del 2013 i molt pel damunt de la proposta inicial que havia arribat de 2015. Per tant, donem suport a aquestes entitats per fer aquesta feina d'inserció, orientació i acompanyament.

I, finalment, els centres especials de treball. Els centres especials de treball són una estructura que a Catalunya donen feina a vora dotze mil persones, que són un èxit organitzatiu de la societat civil en el nostre país, que ha rebut un gran càstig per part del finançament de l'Estat. I el que fem en aquesta moció és dir: «Escolta, tot aquest esforç suplementari que fa la Generalitat perquè l'Estat ha fet marxa enrere, i si fos per ell ja tindríem milers de persones discapacitades sense feina, doncs aquest esforç..., fem un pas més.» Un pas més per fer què? Per atendre més persones, per estabilitzar els contractes i per obrir noves vies, que ens obre per exemple la garantia juvenil, i per introduir una valoració que per nosaltres és de justícia, i és que la discapacitat no tota és igual. De fet, hi han...*(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. Una salutació també a les entitats que ens acompanyen. L'ocupació, i especialment la inserció laboral, i especialment de les persones amb especials dificultats, és una de les prioritats del PSC, o és la prioritat del PSC, i ho ha de ser d'aquest Parlament. De fet, en el Ple passat aprovàvem una nova moció d'aquest grup parlamentari, la Moció 181/X, sobre polítiques d'ocupació, i parlàvem d'alguns dels aspectes que en aquesta moció d'Esquerra Republicana avui desenvolupen.

En aquest cas, també... Ens va despistar, en el seu moment –perdoni, senyor Amorós–, la seva interpellació, perquè ens va fer com una mica de popurri, eh? Ens va parlar d'ocupació de persones amb especials dificultats, ens va parlar d'innovació... De fet, aquí a la moció no ens en parla, d'innovació. Però, bé, tant se val. I a la moció ens torna a fer una mica el mateix, eh? Ens parla del PIRMI. S'ha de dir que abans teníem una partida oberta, no limitada, eh?, i després d'aquell desastre del 2011 ara qualsevol cosa que guanyem és com un gran triomf. El triomf era tenir partida oberta i, per tant, no tenir la limitació que anem tenint pas rere pas. En tot cas, ens parla a la moció del PIRMI.

En el fons ens parla dels incompliments. Perquè la referència a la Moció 60/X que ja va aprovar aquest Parlament, que era de vostès mateixos, d'Esquerra Republicana, ja fixava això que diu i a què nosaltres li hem presentat esmena, eh? Per tant, ens accepta esmenes i hi donarem suport.

També ens parla de programes de formació i treball, en aquest cas, els anomenats també «plans d'ocupació». Aquí, atenció, anem amb compte que no ens hi colloquin els recursos de les diputacions que tenen extraordinaris per a plans d'ocupació que han d'anar als municipis, eh? Compte, en aquest cas, que no siguin aquells cent quaranta del conveni entre les diputacions i la Generalitat.

Vostès aquí ens diuen que hi dediquin 13,5 milions d'euros d'aquests que han aprovat vostès. En el fons interpretem que no se'n refien, que els hi dedicaran. Per tant, després d'aprovar-ho en el Parlament, en el Ple de pressupostos, ho hem d'aprovar una altra vegada amb una moció, no?

Diu que mantinguin la participació dels ens locals i les entitats del tercer sector. Si hem d'aprovar una moció perquè es mantingui, vol dir que està en risc que no hi siguin.

Bé. Ens parla d'empreses d'inserció i centres especials de treball. Com deia, el Ple passat vam aprovar una moció del PSC amb un apartat dedicat específicament al dret al treball de les persones amb discapacitat..., assegurar la dotació econòmica. En aquell moment també parlàvem d'11 milions. És el que hi havia hagut originàriament. Nosaltres parlàvem de recuperar, ja que hi havia una dotació específica o extraordinària per mantenir els processos de contractació. S'ha de dir que en aquests moments, avui mateix, hi ha hagut un conveni entre la Generalitat i el món local respecte a aquest tema.

Bé. En tot cas, aquí desenvolupen apartats. Nosaltres hi donarem suport, tot i que ens traspua desconfiança. I, en tot cas, els entenem, no?, els entenem, en aquest sentit, també, perquè veiem que incorpora incompliments del Govern, eh? I, per tant, interpretem que parlem d'una moció per fer-se perdonar haver aprovat un pressupost que consolida les retallades. Tot i així, com dic, hi donarem suport.

També incorpora l'element industrial, no? Incorpora empreses en crisi, empreses en crisi que hem rebut en aquest Parlament –Euroterminal, a part de la Faibal, també, la Ibèrica d'Altaveus–, i hi hem afegit també, en aquest sentit ens accepta l'esmena..., no teníem temps..., avui els hem rebut tots els grups parlamentaris..., l'empresa Mondí Ibèrica, de Polinyà, a veure si també amb la intervenció, especialment del Govern des de l'àmbit industrial, doncs aconseguim que menys empreses tanquin.

Bé, en tot cas, en termes generals és una mica complicat no donar suport a aquesta moció. Perquè, com dic, el que fa és que desenvolupa coses que ja hem aprovat, i concreta, i en tot cas el que referma és una desconfiança que vostès tenen constantment amb el seu soci que tenen al Govern. Per tant, hi donarem suport, te-

nint en compte que ens ha dit que ens acceptava parcialment les esmenes.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Verds i Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, persones que ens acompanyeu, benvingudes, ben trobades. Senyor Amorós, nosaltres li hem fet dues esmenes en profunditat, que són, una molt clara, que retorni el dret subjectiu a la renda mínima, que em sembla que d'això es tracta quan parlem de la renda mínima, i li demanem que la renda garantida..., comenci a debatre les esmenes encara que no hagin acabat les compareixences. De la resta de la moció, hem afegit que el text es comprometí més amb els sectors que avui són aquí, amb les empreses d'inserció, amb el treball amb suport i amb els CET. Vostè tampoc ens ha acceptat aquest nivell d'aprofundiment i ens ha dit que, de fet, no ens n'accepta cap.

De fet, vostè dedica del punt 1 al 4 a parlar de tot allò, i a autodemanar-se i autoexigir-se tot allò, que a data d'avui no han fet amb la renda mínima que ja teníem aprovat, o amb mocions..., o que en altres ocasions vostè..., portant-ho..., a un mateix grup..., per exemple..., és a dir que es paguin els endarreriments, no ens ho ha votat. Sorprenent. Però, principalment, el que ens proposa és que avalem la quantitat que han pactat en els pressupostos com a gran valedora. Què passa, que es vol fer valedor d'aquest augment? No ho entenem. Vostè ho deia, la pobresa s'ha incrementat: 210.000 persones sense ingressos; 57.000 persones aturades que no tenen cap protecció; resulta que la renda mínima no augmenta, s'ha reduït en 27.000..., respecte al 2011, un 20 per cent menys. Sí, senyor Amorós, és veritat. I sap que ho posa..., ho diu vostè en el punt 1.5. Vostè mateix diu: «Paguem allò que devem», en el seu punt 1.5. Paguem amb els diners de l'any passat i amb els diners que vindran rendes mínimes no pagades des de fa anys.

Fa més de dos anys, que li demanem això. Vostè ho posa avui aquí. Bé, amb aquestes necessitats és del tot insuficient. Va quedar demostrat també amb el de l'any passat, amb el no-retorn d'aquest dret subjectiu. És l'única manera de... O retornem el dret subjectiu o anem cap a una altra cosa. I jo trobaria molt bé que no m'acceptés allò que li dic en la renda mínima si proposés una idea alternativa o posés fil a l'agulla a la renda garantida de ciutadania com a superadora d'una situació..., en aquesta emergència social.

Però això tampoc. Vostès demostren el recolzament a la ILP de la renda garantida, com diuen en castellà, *de boquilla*. I li dic per què: posa un punt en què diu que es tramiti d'urgència. Si és que ja és d'urgència! Però, sap què passa, senyor Amorós? Que en les nou lleis que van pactar en el nou nou pacte amb Convergèn-

cia..., van excloure la renda garantida d'aquestes nou lleis d'urgència. Vostè em va fer córrer amb cinquanta compareixences en dos dies per la llei del SOC i no ens fa córrer per aquesta llei.

Dimarts, i això és incompreensible, a la Mesa ens voten. D'acord, molt bé, seguim amb les compareixences –seguim amb les compareixences–, però, escolti, avancem amb les esmenes, i ens ho vota a favor. Jo crec que ens ho va votar a favor perquè ja es va fer amb la LEC. Per tant, no és anti-Reglament, però avui li ho torno a posar en el text i, sorprenentment, no m'ho accepta. I encara més sorprenent, sobre el seu propi punt en què diu que agilitzem la renda garantida, el que vostè fa és –i també ho fa el Grup Socialista– desplaçar la data del 27 de març que proposa el Grup Socialista en les dues mocions al 27 d'abril. És a dir, «patada» cap enllà, fent arribar els tràmits fins quan? Fins que no tinguem temps, senyor Amorós?

Senyor Amorós, amb vostè vam debatre aquí la renda garantida quan encara no havia començat la ILP perquè era un punt del nostre programa. Jo vaig venir aquí amb la llei del mínim vital garantit. Vostè em va dir des d'aquest faristol: «Com gosa apropiarse d'una cosa que ara començarà...» –m'ho va dir, senyor Amorós–, «d'una ILP que ara comença a caminar?» Em va dir això: «Jo la votaré quan aquesta ILP es tramiti en el Parlament.» Ara el renyo jo, senyor Amorós. Jo el renyo. Surti al carrer, sota la pluja, amb un paraigua, faci un *tweet* des d'un faristol, però digui, si us plau, i no maregi més la perdiu, si vostè farà possible o no aquesta ILP. Digui-ho, senyor Amorós. Digui-ho perquè la gent no es mereix aquest patiment.

Per la resta, ho deia la senyora Capdevila, home, hem de votar a favor de coses que estem a favor, de moltes que incorporarem a la Llei del SOC perquè així ens ho han demanat. El que no votarem a favor, sinó que ens abstindrem, és en tots els enunciats de partides pressupostàries que són insuficients –que són insuficients– i que per això ens hem abtingut o votat en contra en els pressupostos, perquè vostè trasllada els pressupostos en una moció. I això avui ja s'ha votat.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., senyor Amorós, el que sí que és cert és que aquesta moció va començar sent la moció sobre la inserció laboral de les persones amb dificultats. M'haurà de reconèixer, però, que al final aquí acabem parlant de més coses i no només de col·lectius amb especials dificultats, i que al final acabarà sent una moció amb dotze punts i quaranta-un subpunts, per tant, una moció llarga i que abasta un munt de continguts.

Com sap, estem d'acord en la majoria dels punts que fan referència a la renda mínima d'inserció. I només

recordar, perquè de vegades aquí hi ha gent que no sé realment de què parlen, el balanç que s'ha fet darrerament per part del Govern de la renda mínima d'inserció del 2014. Ha augmentat un 8,3 per cent els titulars, un 9,4 per cent els beneficiaris; el 2014 s'hi van destinar 173 milions d'euros, enguany 185, i els recordo que és la xifra més alta de la història –no de fa dos anys, de la història. Per tant, no ens vinguin a dir coses que no són. Però a més a més, i des de l'any 2000, és la primera vegada que s'han fet plans d'ocupació per a aquest col·lectiu i hi ha hagut 985 persones que han accedit a un contracte laboral de sis mesos. Des de l'any 2000 no s'havia fet això. Per tant, una miqueta de cura amb les afirmacions que es fan.

Hem presentat algunes esmenes referides a la renda de garantia de ciutadania, al Programa treball de formació. Algunes s'han acceptat, altres no, altres s'han transaccionat. Tenim, però, com sap, senyor Amorós, una discrepància en el punt 3, i la tenim perquè vostè ens demana que es presenti ara en tres mesos la nova llei de la renda mínima d'inserció. Però nosaltres, el grup parlamentari però també el Govern, pensem que aquest seria un dels aspectes que hauria d'estar dintre de la renda de garantia de ciutadania i creïem que això ho compartíem amb vostès. Per tant, no entenem massa el fet que ara s'hagi de fer això.

També, i és una de les esmenes que se'ns han acceptat..., eren totes aquelles que feien referència a, ara, parlar de què s'ha d'incloure o no a la llei del SOC. Nosaltres pensem que hi ha una ponència oberta, hi han uns ponents que estan treballant i que el lògic és que sigui en el marc de la ponència on es debati tot allò que ha de fer referència a la nova llei del SOC.

També hem inclòs a la moció posicionaments clars a favor d'empreses com Euroterminal Anovo, de l'Hospitalet; Faibal, de Vacarisses, i Mondi Ibèrica, de Polinyà. I no hi ha cap dubte, no només el Govern sinó també el Parlament hem de donar suport a aquelles empreses que passen dificultats, com no ha de ser d'una altra manera; hauríem de procurar poder-les salvar i, si no és possible, hem de procurar que aquelles persones que perden ara un lloc de treball se les pugui recol·locar a través dels plans de recol·locació. Per tant, totalment d'acord amb aquestes iniciatives. I també dir que, pel que jo sé, en algun dels casos que he anomenat ja s'ha arribat a un acord entre empreses, treballadors i departament. I sí, que quedi clar, des del Govern i també des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió estem treballant per aconseguir un creixement econòmic que no només freni la caiguda de llocs de treball, sinó que generi més llocs de treball i que afavoreixi tots els col·lectius, però també, i amb una especial deferència, aquells que tenen més problemes d'inserció.

I jo crec que les dades de l'EPA, les últimes dades de l'EPA, ens donen la raó. Però també ens les donen les recents dades que hem vist d'atur registrat i de afiliació a la seguretat social. L'atur registrat que tenim al febrer del 2015 està per sota del de febrer del 2009 –per sota del de febrer del 2009–, i el nombre d'aturats de llarga durada, és a dir, aquells que porten dotze mesos a l'atur, ha baixat en un 8 per cent en un sol any. Per tant, continuem treballant-hi i, si fa falta revisar i

concretar més polítiques concretes per ajudar aquest col·lectiu, com ho podran veure en la major part de les nostres votacions, allà estarem. Però tampoc volem que es diguin coses que no són, perquè hi estem treballant, i les xifres i les estadístiques així ens ho avalen.

Gràcies, presidenta, conseller, diputades, diputats.

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

(Pausa.)

Inés Arrimadas García

Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, ante la moción de Esquerra Republicana de Catalunya sobre inserción de personas con especiales dificultades, pues, nosotros vamos a votar a favor a la práctica totalidad de los puntos. Es que hacer lo contrario sería muy difícil de justificar. ¿Y por qué? Pues porque no aporta nada nuevo ni exige absolutamente nada al Gobierno, nada, por lo menos, que vayan a percibir los ciudadanos. Pero como declaración de intenciones, las compartimos al cien por cien y, por tanto, ya adelante que vamos a votar a favor.

Yo creo que esta moción es una muestra muy clara del remordimiento de conciencia que un día como hoy puede tener Esquerra Republicana de Catalunya. En el mismo Pleno en el que han votado los presupuestos, en el mismo Pleno en el que se han constatado los recortes, se han consolidado algunas *retallades* muy importantes en servicios sociales, claro, ellos tenían que hacer algo para compensar. Además, no olvidemos que estamos ya en precampaña electoral para ellos; entonces, tienen que marcar este perfil social, que es el único que ahora mismo les puede diferenciar con Convergència i Unió.

Pero yo creo que nos han hecho un favor, porque en el fondo esta moción es un recopilatorio muy significativo de cuáles son las prioridades del Gobierno de Cataluña y del Gobierno de Convergència i Unió y de Esquerra Republicana de Catalunya. Habla de la renta mínima de inserción. El presupuesto es el mismo, no pide un aumento de presupuesto, no pide nada de eso; sólo pide que se reforme la renta mínima de inserción, y a nosotros nos parece muy bien, nosotros pensamos que es necesario que se reforme y que solucione los problemas de los ciudadanos, se cambien criterios, se cambien procedimientos para que haya una mejor coordinación y, sobre todo, para que ayude de mejor manera a insertar a las personas con especiales dificultades. Pero también pedimos que quien cumpla los requisitos cobre, y eso es precisamente lo que no pasa en estos momentos. Y eso supone una absoluta incertidumbre para las personas pero también una injusticia. Hay personas que cumplen los requisitos pero que no están cobrando, y de eso, Esquerra Republicana, pues, también es valedor.

El segundo, el Programa de trabajo y formación. Pide que se vuelva a hacer una convocatoria de 13 millones. Muy bien. Le pide al Gobierno que mantenga la parti-

cipación, o sea, absolutamente nada. También, que se evalúe el programa. Claro. Nosotros pedimos de manera genérica que los programas de empleo se tienen que evaluar más y mejor, incorporando nuevos indicadores que no se están teniendo en cuenta y que, sin duda, deberíamos hacerlo para saber si realmente un programa de empleo está funcionando o no en las personas que no encuentran trabajo. Después hay un apartado de personas con capacidades especiales, que yo creo que a lo que viene también un poco es a intentar salvar la situación precaria por la que están pasando muchos centros especiales de empleo, centros que han hecho un gran trabajo en Cataluña y que, en muchos casos, son referente a nivel nacional, y también hay que decirlo.

Y el último es un apoyo declarativo a empresas que lo están pasando mal, trabajadores que están viendo cómo su trabajo peligrará, y nosotros, por supuesto, pues, apoyaremos a que esas empresas, como Euroterminal, Faibal o Mondi Ibérica, de Polinyà, pues, tengan una mayor visibilidad.

Pero yo, como les decía antes, agradezco a Esquerra Republicana que haya presentado esta moción, no porque vaya a solucionar ningún problema, sino porque nos sirve de recopilatorio. Miren, ustedes dicen que se mantenga la partida de 180 millones de euros. ¿Saben ustedes en este presupuesto cuántos millones de euros se destinan a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, TV3, Catalunya Ràdio? 356 millones de euros. Ustedes dicen que se mantenga el Programa de trabajo y formación con 13 millones de euros. ¿Saben cuánto va a gastar este Gobierno en política exterior? 17 millones de euros. ¿Saben cuánto va a gastar el Diplocat, ese que critica ya incluso hasta el señor Duran i Lleida? 2,6 millones de euros. Piden ustedes que se aumente el Programa de inserción de personas con discapacidad en la empresa ordinaria, que es un programa muy importante para insertar realmente en el sector empresarial normal, no protegido, a personas con discapacidad, 5 millones de euros. ¿Saben ustedes cuánto ha costado el Tricentenario, que se sepa? 6 millones de euros.

Le agradecemos, señor Amorós, que haya usted presentado esta moción porque nos sirve para que los catalanes sepan cuáles son las prioridades de este Gobierno. Y hace escasamente una hora en la Comisión de la Sindicatura de Cuentas han votado ustedes también en contra, junto con Convergència i Unió, Partido Socialista, Iniciativa, y la CUP creo que no estaba, a que la Generalitat de Catalunya y la Sindicatura de Cuentas publiquen un informe de cuánto nos ha costado a los catalanes el Tricentenario y cuánto nos ha costado a los catalanes la consulta del 9 de noviembre. Por tanto, si tienen ustedes remordimientos de conciencia me parece muy bien, pero lo que no van a conseguir es que los catalanes no sepan lo que realmente están ustedes haciendo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller..., senyor Amorós, miri, quan Esquerra Republicana ens presenta una moció amb onze punts, quan Esquerra Republicana, que governa Catalunya des de fa dos anys, ens presenta una moció amb quaranta-un apartats, quan Esquerra Republicana, que guia el Govern, ens presenta a sis mesos de les eleccions una moció amb sis pàgines és que la cosa no va bé –no va bé. Perquè si vostès, que governen des de fa dos anys, haguessin fet les coses bé no caldrien mocions de sis pàgines, d'onze punts i de quaranta-un apartats. No caldrien. Simplement ens presentarien avui el que han fet vostès durant aquests dos anys. Però, com li ha recordat una altra diputada d'aquesta cambra, vostès tenen, doncs, una certa, diguem-ne, mala consciència d'allò que han fet i ens ho presenten avui.

Perquè avui el que vostè ens presenta, senyor Amorós, ja li dic i li avanço que hi votarem a favor, però avui el que vostè ens presenta és una esmena a la totalitat a la política de la Generalitat d'aquests dos últims anys –una esmena a la totalitat. Ens ha posat negre sobre blanc... –i això no és com deia el meu company aquest matí, el diputat, eh?, ens deia «de quin color?», no –, negre sobre blanc tot allò que vostès han anat incomplint durant aquests dos anys. I ara vostè ens ho presenta a una moció. És així. Això és el que vostè ens presenta avui en la moció que ens ha presentat, senyor Amorós.

I fixi-s'hi, ahir vam aprovar uns pressupostos –vostès, amb el seu vot. Jo, el dubte que tinc, senyor Amorós, és: totes aquestes partides hi eren ja, en els pressupostos que van aprovar? Llavors, què presentem avui? Què aprovarem avui? Un altre cop? O és que Esquerra Republicana, com falten sis mesos per a les eleccions, el que necessita és marcar perfil de cara a aquestes eleccions? O és que el que ha vingut a fer, senyor Amorós, avui, aquí, és *postureo* davant unes entitats –per cert, els agraeixo que hagin vingut i que estiguin amb nosaltres aquí–, marcar perfil social, perquè venguin eleccions, precisament? És a dir, vostè ens ve aquí amb una moció dient tot allò que no ha fet en dos anys a dir-li al Govern que, amb sis mesos, esmeni el que el Govern de la Generalitat, Esquerra Republicana, Convergència i Unió, el senyor Junqueras i el senyor Mas han estat incapaços de fer en dos anys. Això és el que vostè ens diu.

I, miri, jo m'he anat llegint la moció molt atentament, i vostè hi posa moltes dades, i he vist que demana alguns increments; és cert, com deia una altra diputada, que hi han partides que no demanen que augmentin, que gràcies..., ens demanen que es mantinguin. Miri, està molt bé, després de retallar dos anys, doncs, miri, que vostès presentin una moció aquí dient que es mantingui una partida està molt bé –està molt bé. (*Veus de fons.*) I, fixi's, i ens diu..., i presenta com a gran victòria... –no el sento, perdoni, senyor Amorós; després em contesta, si vol–, i ens presenta com a gran victòria, i ens diu: «No, donarem mig milió més, per exemple, per a les empreses d'inserció.» Mig milió més, senyor Amorós? És a dir, fixi's, agafem el pressupost que van aprovar ahir, i resulta que tenim

26 milions d'euros per a unes eleccions anticipades; vostès s'han gastat 10 milions d'euros en una pseudo-consulta il·legal, absolutament il·legal; 40 milions més per a TV3; cinquanta ambaixades pel món mundial, agència tributària, ja li han recordat les partides. I ens presenta, aquí, com una gran victòria, mig milió més, senyor Amorós? Això són engrunes, senyor Amorós, engrunes del Govern, d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió.

I, permeti'm, com jo sento molt això de les engrunes últimament, li dic una cosa: «No volem, no volem les engrunes de les seves estructures d'estat. Volem el pa sencer de les estructures de benestar, senyor Amorós. No volem les engrunes del seu estat del benestar, sinó el pa sencer de les estructures de benestar.» Li ho repeteixo, i és així, perquè, quan un vota a favor de 40 milions més d'euros per a TV3, quan un vota a favor de 26 milions per fer eleccions cada dos anys, de 10 milions d'euros per a una consulta il·legal, i ens ve aquí a donar victòria, com que mig milió d'euros és una gran cosa, vol dir que alguna cosa no funciona més.

Miri, senyor Amorós, de veritat. De veritat, senyor Amorós, miri, després de ser còmplices... Senyor Amorós, perdoni. Després de ser còmplices de les retallades més grans que ha fet mai el Govern de la Generalitat, vostès han estat còmplices de les retallades més grans que han patit els catalans, ara ens vénen a presentar en aquest Parlament... (*Remor de veus.*) No, vostès, entre 2012 i 2015; el repto a mirar pressupostos, miri-ho, que ho podem mirar, és públic; és públic, senyor Amorós. Vostè, amb el seu dit, el senyor Junqueras, el senyor Mas, amb el seu dit, que han presentat les retallades més importants, ara ens vénen a donar lliçons de política social. No ho agafem.

Escolti, miri, mig milió no són absolutament res, després de les retallades, de tenir la classe política millor pagada; han recuperat la catorzena paga per a militants de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, ambaixades... Sap com es diu això? Separatisme d'amiguets.

Escolti, miri, faci cas –amb això acabo, senyora presidenta– al Consell de Garanties; acabin amb les estructures d'estat, i veurà com tindrà molt més per donar a les polítiques d'inserció.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyor diputat.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerra en aquesta moció. Jo crec que el primer que hem de recordar és que les xifres les fem servir per a tot, però, bé, no estan de més: atur al 20 per cent, un atur juvenil al voltant del 50 per cent, 267.000 famílies que no perceben cap ingrés, una devaluació salarial del 17 per cent, uns 21.548 expedients de regu-

lació d'ocupació; per tant, entenem que aquesta moció ha de veure's, no?, en aquest context.

Clar, les crítiques que s'han fet, en bona part, les compartim. Nosaltres no entenem ben bé, aquesta moció, diguéssim, què busca. Fa un replantejament sobre la renda mínima d'inserció que simplement tracta d'augmentar la partida; parla de partides que ja vam votar ahir en els pressupostos; parla, en tot cas, de..., es ratifiquen programes que ja funcionen per part de la Generalitat, per part del Govern. Per tant, no sabem si simplement és un exercici, doncs, de mera constricció al Govern, és un exercici de dir: «No ens en refiem; aprovem-ho en una moció.» I ja els diria una cosa: al Govern li donen igual les mocions que aprovem, eh?; en bona part és l'exemple de moltes mocions que hem aprovat aquí i que no s'han dut a la pràctica. Vull dir que, com a eina de pressió al Govern, posem en dubte que sigui una eina massa eficient.

Per altra banda, sí que veiem les xifres, que ja s'han dit, eh?, i ja ho han reconegut, vostès, insuficients; són insuficients els recursos que es destinen, són insuficients respecte a les partides, però, des del nostre punt de vista, el que finalment és insuficient és que, en un context greu, com tenim, d'atur, en un context de devaluació, en un context de pobresa, no podem seguir amb les mateixes receptes. Quan parlàvem el Ple passat també d'ocupació, d'inserció, nosaltres enteníem que hi ha una tríada que ha de fer replantejar el sistema, i enteníem que Esquerra podria ser, doncs, precisament aquell actor que pugui plantejar en clau positiva un replantejament del sistema i que això ha de començar pel model productiu.

Si agafem i veiem finalment què s'ha traslladat a la moció, més enllà d'un suport explícit a certes empreses, veiem que el replantejament sobre el model productiu no hi és, però en tot cas veiem que els compromisos amb aquestes empreses és simplement bonisme, perquè, quan es parla de les deslocalitzacions, bé, anem amb bones paraules, i llavors aquestes empreses que sí que s'han afavorit, doncs, per subvencions econòmiques directes, o per cessions de sòl industrial, o per desgravacions fiscals, aquestes empreses que després marxen, nosaltres entenem, doncs, que s'han de condicionar tots aquests ajuts públics, tots els impostos, tot el que finalment contribuïm amb aquestes empreses a un compromís de continuïtat de l'activitat; no pot ser que després aquestes empreses marxïn i no tinguin cap tipus, doncs, de responsabilitat sobre el territori. S'ha d'establir un sistema d'indemnitzacions, de danys i perjudicis, que no s'atreveixen a fer –que no s'atreveixen a fer–, no passa res; ho poden dir clarament, no s'atreveixen a fer-lo. I sobretot s'ha de poder oferir una solució a les treballadores i als treballadors perquè puguin recuperar les fàbriques, perquè puguin fer-les funcionar. El cas més paradoxal el tenim a Santa Perpètua, a Panrico: treballadors que saben fer dònuts, que només els faltava el recolzament institucional per a fer-los; ara, suposava tocar molts privilegis. Per tant, més enllà del voluntarisme, no veiem què acaba d'aportar la moció.

Quan veiem què parla i què no parla, també ens sobta que s'hagin inclòs uns preceptes sobre el SOC, en

concret el punt 7, on es parla, doncs, d'aquestes entitats que fan inserció i que, en canvi, no s'hagi dit clarament que no volem que es privatitzi la intermediació laboral. Poden dir-li com vulguin: externalitzar-la, pagar-la via subvencions, acreditar agències de col·locació i després pagar-la per un altre dallò; finalment, privatitzar la intermediació. No entenem com és que no hi ha cap referència.

I el que sí que ens sobta és que aquesta aliança, diguéssim, Esquerra - Convergència i Unió, no operi de manera frontal contra la reforma laboral. Ens ha sobtat. Ens ha sobtat que, plantejant, doncs, un context greu d'ocupació, no es digui expressament que s'ha de derogar la reforma laboral com a eina número 1, que s'ha de derogar per una qüestió de generació de precarietat, perquè ha flexibilitzat els llocs de treball, perquè ha facilitat l'acomiadament, perquè ha destruït treball, perquè també ha forçat aquesta flexibilització salarial i perquè, en definitiva, nosaltres entenem que ha sigut nefasta per a la generació d'ocupació, nefasta.

Per tant, nosaltres, en la majoria de punts ens abstindrem; votarem a favor d'alguns punts. No serem més dures del que cal. Però, en tot cas, per aquesta i altres mocions, qualsevol moció que vulgui parlar d'inserció laboral, que vulgui parlar sobre ocupació, que vulgui parlar sobre atur ha de començar a replantejar el model productiu, ha de començar a replantejar el fracàs escolar i ha de començar a replantejar el model de formació professional.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Per donar suport a aquesta moció. De fet, més enllà de les partides pressupostàries, indica alguns elements que avui aprovarem en el camí que hem de fer de tres temes que estan al damunt de la taula i que serien reformes estructurals més la recuperació del model d'inserció laboral que ha viscut a Catalunya durant molts anys, ara amb certa crisi, de les persones amb discapacitat: el Servei d'Ocupació de Catalunya, la Llei de formació professional, que necessita cicles també adaptats, i, tercer, la renda garantida de ciutadania.

Estaria d'acord que, en tot cas, podria haver-hi un apartat de renda mínima d'inserció o un apartat clar d'inserció sociolaboral per a una part molt important de les persones, que seran, doncs, les que estan subjectes a la renda garantida d'inserció, i, en benefici de les empreses d'inserció laboral, podrien ser part del Servei d'Ocupació de Catalunya, per la seva especialització en allò que els que hi hem treballat en dèiem SIL externs i SIL interns, que han fet un treball extraordinari d'inserció de les persones amb discapacitat o contra..., o a favor de les persones amb dificultats, en exclusió social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Bé, senyores i senyors diputats, els agraeixo molt totes les seves aportacions, formulades totes elles amb un to molt positiu. De fet, podríem resumir-les amb una frase que han dit, exactament, tres portaveus, que és: «No sabem com votar-hi en contra.» Bé, amb això ja està dit tot. És a dir, hem de trobar alguna forma de dir que hem de votar en contra, però no podem votar-hi en contra. Amb això, ja està dit tot. Hi han hagut tres portaveus que han utilitzat aquesta expressió. Dit això, no cal dir gaires coses més.

A alguns els sorprèn que coincideixi l'enunciat de la moció amb el que es vota en el pressupost i d'altres diuen que hauríem d'aprofitar la moció per pujar el pressupost. Home, el pressupost el vam votar ahir. El sentit de la moció... I alguns diuen: «Les partides es mantenen.» Ho ha dit el senyor López, no?, concretament. Digui'm una sola xifra que surti en aquest pressupost que digui «mantenir», perquè totes són increments respecte al 2014. Totes. Totes, senyor López. Totes són increments. I és una qüestió, senyor López, molt important. Vostè diu: «Aquest pressupost consolida les retallades.» Vostè sap que des de fa quatre pressupostos el topall dels pressupostos, és a dir, des que hi ha els acords respecte als límits de dèficit, el topall dels pressupostos el defineix una persona que és del seu partit? I que es diu Cristóbal Montoro? Això ho sap? Oh, clar, perquè és bo que els ciutadans ho sàpiguen, això. El topall dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya el fixa un senyor que és del seu partit. Si no li sembla bé aquest topall..., escolti, a Esquerra Republicana és que no ens ho sembla gens, de bé, perquè el topall real l'hauria de fixar la capacitat real de l'economia catalana, i no és aquesta la situació.

Per tant, totes les xifres estan al pressupost, és clar que sí. I per què fem la moció? Perquè totes les partides es desgranen i es diuen com es gastaran. A alguns els sembla poc i cridaran molt que els sembla poc i diran frases com: «No sabem com votar-hi en contra», que ho expliquen tot, diguéssim. Nosaltres, mentrestant, ens arremanguem, arribem a acords, expliquem quines són les nostres prioritats –molt ben dit, senyora Arrimadas, molt ben dit–, perquè totes són socials, totes les aportacions que fem al pressupost són socials, i expliquem punt per punt, sector per sector, concretíssimament en cada subapartat, quines coses concretes pensem que s'han de fer amb aquest pressupost. I això és el que fem, explicar com volem ajudar la gent perceptora de la renda mínima, com volem ajudar les persones amb discapacitat que s'insereixen a l'empresa ordinària, com volem ajudar les persones amb discapacitat que s'insereixen en els centres especials de treball i com volem ajudar les persones amb risc social que s'insereixen a través de les empreses d'inserció. Per cert, senyor López, la Feicat, Federació d'Empreses d'Inserció, ens va demanar que, per fer el que havien de fer, volien mig milió més, i això és el que hem fet.

I una última cosa, senyora Massana. Sempre hem dit el mateix als promotors de la ILP. Per tant, aquí no li accepto correccions. Sempre hem dit el mateix: «Votarem a favor de la seva tramitació.» Ara votem concretament –en pacte amb la senyora Granados, per cert– perquè s'avanci aquesta tramitació. El contingut de la ILP, en la seva literalitat, no l'hem compartit mai al cent per cent. Això sempre ho hem dit, sempre. I hi farem esmenes, i sempre ho hem dit. I ens agradaria que en aquest procés d'esmenes s'integrés també el procés renda mínima d'inserció. Per això volem que arribi una proposta del Govern en aquest plenari, per això ho volem. Per tant, volem que es tramiti...

La presidenta

S'ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

I presentarem el nostre punt de vista... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest segueix parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, demanem votació separada del punt 3.

(Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Sí, al senyor Amorós, per contradiccions, i perquè ho tinc...

La presidenta

Trenta segons.

Laura Massana Mas

...senyor Amorós, ho tinc aquí *(L'oradora mostra un full a la cambra)*. Jo li dic que el renyava, jo li he dit que el renyava... Jo no li dic que vostè, quan es tramiti, faci o no faci esmenes. El que dic és que no impedeixi el debat, i el que dic és que es compromet que això es pugui fer abans que acabi la legislatura. I vostès, no deixant que les emenes corrin justament per al debat, estan impeding que es pugui fer en aquesta legislatura. I a les proves *me remito*: aquí està el que vam discutir aquell dia, i ho pot buscar. Però per això hi ha heme-roteca.

Gràcies.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada dels punts 9, 10, 11 i 12.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada del 7.5.

La presidenta

Comencem la votació de la moció.

Votarem, en primer lloc, els enunciats –enunciats– dels punts 1, 5, 7 i 8; només els enunciats.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 114 vots a favor i 14 abstencions.

Votarem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 7, apartat 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor i 28 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 12 abstencions.

Senyora Vallet, podem votar 10, 11 i 12 junts? *(Pausa.)*

Doncs, ara, el 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 128 vots a favor.

I la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del canal Segarra-Garrigues (tram. 302-00253/10)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del canal Segarra-Garrigues. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

(Remor de veus. Pausa.)

Ja pot començar.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. En aquesta Moció del canal Segarra-Garrigues, de la gestió –i per nosaltres també de la gestió eficaç, en aquests moments no eficaç– del canal Segarra-Garrigues, ens havíem proposat diferents objectius.

El primer objectiu és la transparència. Ja fa molt temps, massa temps, que hi ha informes sobre el canal Segarra-Garrigues, que sabem que existeixen però que no es publiquen: l'informe del CADS, del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, l'informe de la Sindicatura de Comptes, que sí que l'ha publicat, òbviamment, la mateixa Sindicatura de Comptes, però que el Govern no explica i no ens dóna explicacions sobre la gestió econòmica, que s'està posant en dubte cada dia per part dels experts que giren o que treballen al voltant del canal Segarra-Garrigues. Una situació que, a més, el Govern ens ha negat per activa i per passiva i que creiem que ja és del tot insostenible, que ja no es pot aguantar més, que ja no es pot amagar més, doncs, la gestió econòmica, la gestió financera del canal Segarra-Garrigues, i que tampoc es pot amagar més que hi ha un conflicte mediambiental i d'impacte mediambiental amb el canal Segarra-Garrigues que cal que sigui resolt.

I cal que ho resolguem amb totes les parts, que escoltem a tots els experts i que finalment traguem conclusions de què és el que està passant amb el Segarra-Garrigues. Perquè tothom ho veu, tothom veu –els regants, els pagesos, el territori– com s'hi estan abocant milions i milions, en aquesta infraestructura, la segona infraestructura més cara, després de la línia 9 del metro, per als catalans i les catalanes, veiem com s'hi aboquen milions i milions i veiem com els regants, com els pagesos no poden aprofitar aquesta infraestructura.

Tenim un greu problema sobre la taula. Nosaltres ens havíem proposat, doncs, posar-hi transparència, llum i taquígrafs, sobre el canal Segarra-Garrigues, i creiem que en part ho hem aconseguit. Creiem que el debat serà possible; hem arribat..., i per això també agraïm la bona voluntat de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana, del PSC, dels grups en general que han volgut transaccionar, que han volgut fer esmenes. Hem arribat a un debat, hi haurà debat, hi haurà monogràfic sobre el Segarra-Garrigues, podrem debatre profundament sobre aquestes qüestions que a nosaltres ens preocupaven, i això, per nosaltres, és molt important. Per tant, agrair també aquesta bona voluntat que es posi llum i taquígrafs sobre el Segarra-Garrigues, que bona falta en fa.

Un altre dels punts que tenia la nostra moció i un altre dels objectius que teníem era la gestió de l'aigua. La gestió de l'aigua també, òbviamment, està qüestionada, qüestionada per les entitats ecologistes, qüestionada pels mateixos experts també que redactaven aquests informes. No tenim clar exactament quina serà la ges-

tió de l'aigua i quina ha de ser la utilitat final d'aquesta aigua. I això també ens preocupava moltíssim, perquè en aquests informes, en l'informe del CADS, també es proposava que el canal, la viabilitat del canal havia de ser o s'havia de donar gràcies al transvasament de l'aigua a Barcelona. És a dir, el canal ha de ser viable si venem l'aigua a Barcelona i amb aquests diners, doncs, fem que sigui viable de forma ordinària el canal. Doncs no, amb aquesta moció el que volem intentar també és frenar..., i per això també agraïm l'esmena d'Esquerra Republicana, que creiem que ens blindava aquesta qüestió. No volem que el canal serveixi per a transvasar, volem que el canal serveixi per a regar, per a crear llocs de treball al territori, per a crear riquesa al territori, per a crear, en definitiva, o generar..., o evitar, fins i tot, que la gent marxi, que hi hagi aquest èxode de població que estem patint a les terres de Lleida, precisament per la manca d'activitat econòmica.

Un altre dels punts que ens havíem proposat és l'accés a l'aigua de les petites explotacions. I el conseller ho reconeixia l'altre dia aquí, en seu parlamentària: «Vostès, senyors d'iniciativa» –ens deia–, «vostès creuen en el model d'explotacions familiars i de petites explotacions, i això no és viable», i ho reconeixia. Per tant, tenim un problema de model molt greu, aquí. I nosaltres ens volem assegurar que les petites explotacions puguin pagar l'aigua, puguin pagar el preu de l'aigua, puguin accedir a l'aigua, i que també puguin beneficiar-se d'aquest canal. És el més important: que les petites explotacions puguin continuar existint, perquè són les que ens asseguren un model agrícola segur en qüestions també de seguretat alimentària, òbviamment.

I, doncs, aquests eren els objectius. Creiem que els hem pogut recollir, que els hem pogut transaccionar. Òbviamment, ens han quedat moltes qüestions sobre la taula també, però aquestes qüestions també podran ser tractades durant el debat monogràfic, en què podrem parlar profundament sobre la qüestió del Segarra-Garrigues, i al qual emplacem també a tots els grups; també que les entitats, els pagesos, totes les entitats que giren al voltant del Segarra-Garrigues i que en depèn, doncs, la seva activitat, puguin venir al Parlament a parlar d'aquesta qüestió àmpliament i amb transparència.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig, en nom del Grup Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, vejam, la veritat és que la moció, respecte a la interpellació que vam fer fa quinze dies, la moció que es va presentar, amb les transaccions i les esmenes que s'han acceptat, n'ha anat millorant, al nostre entendre, el contingut final, i, per tant, votarem a favor de bona part del contingut de la moció.

Però, evidentment, des del Grup Socialista volem reiterar, clar i net, volem dir que sí, estem a favor del canal Segarra-Garrigues. Perquè moltes vegades amb

el redactat o les argumentacions que s'han fet servir aquí dóna la sensació que és una esmena a la totalitat del canal. Per tant, sí, estem a favor del canal Segarra-Garrigues. Per què? Doncs, perquè afecta aquestes setanta mil hectàrees i sis comarques de secà, en les quals transforma directament les possibilitats de poder desenvolupar activitat econòmica, desenvolupar sector agroalimentari i de fixar la població al territori, unes comarques prou difícils. Per tant, hi estem a favor i estem a favor de continuar les obres, d'acabar-lo, i, evidentment, una obra reivindicada durant molts i molts anys i que el que fa precisament és millorar la gestió de l'aigua, i, per tant, hi estem a favor. I el que cal, precisament, és acabar el canal.

Com també li diem «sí» al canal Segarra-Garrigues, també diem «sí» al control administratiu i a la fiscalització. I, per tant, qualsevol punt que té a veure amb ser transparent, amb posar els números sobre la taula, amb veure com es pot gestionar, acabar l'obra millor, gestionar millor, com es justifiquen els augments de costos de l'obra..., a favor; només faltaria –només faltaria! Però vostès han fet aquella trampeta que també ens fa el Govern a vegades, que diu: «Estem a favor de la consulta» –diu–, «però abans de fer la consulta fem estructures d'estat.» I vostès fan allò, diu: «Volem informació», i els ho accepten, informació, però ja ho porten a fiscalia Antifrau. Home, informació..., analitzem, mirem què hi ha, i llavors, amb l'auditoria, com han dit, mirem a veure si s'ha de portar o no s'ha de portar a Antifrau, si no és que ja tenen indicis –indicis– més que suficients per portar-ho. Si és aquest el cas, benvinguts a portar-ho a l'Oficina Antifrau sense cap problema. En tot cas, de la moció això ha desaparegut, ha marxat. Per tant, no ho votarem.

Per tant, més informació, sí. Preu més assequible per a l'aigua, també. Plans de gestió per a les zones ZEPA, també. Cabal suficient del Segre com a harmonització dels cabals, sí, evidentment. I abastament d'aigua de boca per als pobles de la zona, evidentment també, hi estem a favor.

Com, parlant del cabal, també és evident que cal un canvi en la gestió dels cabals, dels embassaments, per precisament no haver de patir desgràcies o inundacions com les que estem vivint a les zones de l'Ebre aquestes darreres setmanes. Per tant, els propietaris dels embassaments cal que canviïn la manera com desembassen, per evitar els problemes actuals.

Per tant, nosaltres estem a favor de tot el que sigui transparència, no estem a favor d'aquells redactats, d'aquelles argumentacions que serveixin per atacar aquesta infraestructura tan important per a nosaltres.

Han desaparegut alguns punts. Agraïm la voluntat d'acceptar les nostres esmenes, de transaccionar. Nosaltres també creiem que cal anar a la Comissió d'Agricultura, parlar-ne; que portin d'una vegada els informes que té el departament, els acabats, els que estan pendants d'acabar, els que han dit públicament que ja estan acabats, i que mirem a veure com garantim que hi hagi sostenibilitat ambiental, eh?, però, evidentment, per tirar endavant el Segarra-Garrigues.

També, evidentment, com podem acabar l'obra, com podem acabar la xarxa secundària; en aquests moments ens trobem que no anem ni endavant ni enrere. Hi ha problemes en algunes zones per regar, estem regant menys del que voldríem, és veritat. Per tant, cal acabar l'obra, acabar la infraestructura, les petites explotacions s'han d'ajudar, se'ls ha de donar recursos financers perquè puguin també connectar-se al Segarra-Garrigues. Nosaltres tenim discrepàncies profundes amb el Govern, i ho saben, amb la retallada de prop del 40 per cent del pressupost d'Agricultura, i diem: això ens resta recursos i ens resta eines precisament per ajudar els petits agricultors, petits ramaders, precisament perquè puguin tirar endavant en aquests moments tan complicats. Doncs, sí; sí, cal ajudar els petits agricultors, eh?, perquè es puguin també connectar, puguin fer ús del Segarra-Garrigues.

I llavors..., infraestructura reivindicada durant molts i molts anys, com el canal d'Urgell en el seu dia. No esperem que es regui una infraestructura llargament reivindicada..., que en quatre dies ja estigui en funcionament, les setanta mil hectàrees regables estiguin en funcionament. De mica en mica, a poc a poc i amb bona lletra, amb recursos per als petits productors, que són els que fixen gent al territori, que són els que creen llocs de treball més sostenibles, i, per tant, aquí nosaltres hi serem.

Per tant, gràcies per acceptar les esmenes –ja acabem. Nosaltres només reivindicar: estem a favor, evidentment, del desenvolupament d'aquestes comarques, del Segarra-Garrigues, i, evidentment, al Govern també li demanem, i al grup que dóna suport al Govern, que portem la informació, ho debatem a la Comissió d'Agricultura i tots plegats decidim a veure si tirem endavant auditories i si replantegem el projecte per fer-lo viable.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, el cert és que si haguéssim de votar aquesta moció per l'exposició de motius segurament hi votaríem en contra, perquè la idea que té el Grup d'Iniciativa, concretament la diputada Sara Vilà, sobre les infraestructures és completament diferent de la que té aquest grup parlamentari. Iniciativa per Catalunya fica les infraestructures al servei de la natura; aquest grup fica les infraestructures al servei de les persones, preservant la natura. És aquesta la petita diferència. Però com que el que votem és la part dispositiva, és la moció, i aquí sí que coincidim en la defensa del canal Segarra-Garrigues, coincidim que el canal Segarra-Garrigues és la gran infraestructura de Lleida, una infraestructura que havia de servir i que haurà de servir per al regadiu, per a l'agricultura i per a crear llocs de treball, votarem quasi a favor de tots els punts, mal-

grat aquesta discrepància. Hi haurà algun punt que no votarem a favor.

Com deia, aquesta és la gran infraestructura de Lleida i la gran infraestructura que ha de servir per a l'agricultura, per al regadiu i per a crear llocs de treball. Però jo aquí sí que vull recordar –i la diputada Sara Vilà ho va fer a la interpellació– que aquesta obra és d'interès nacional gràcies a una proposta que va fer una diputada d'Iniciativa. Però jo també vull recordar, i és just fer-ho, que aquesta obra es va ficar en marxa quan governava el Partit Popular. I vull reivindicar això: que tenim el canal Segarra-Garrigues perquè el Partit Popular va apostar per aquest canal. Perquè quan la diputada d'Iniciativa va presentar la proposta al Congrés dels Diputats, llavors governava el Partit Socialista i era ministre el senyor Borrell, i va dir que mentre el fos ministre aquest canal –tot i sent de Lleida, de la Poble de Segur– mai es faria.

Nosaltres... Aquesta moció és molt llarga; és una moció, com té costum Iniciativa..., i no ho dic amb ironia, però és una realitat: acostumen a fer mocions amb molts punts i molt llargues. Però aquí al final hi ha qüestions que són fonamentals, no?, i, almenys per nosaltres, hi ha dos qüestions que són fonamentals.

La primera és apostar políticament pel canal Segarra-Garrigues, apostar-hi de veritat –apostar-hi de veritat. I quan diem «apostar-hi de veritat» això vol dir que el que no pot ser és que un canal tingui el 60 per cent de la seua superfície no regable, i això vol dir que hem de compatibilitzar les zones ZEPA, que hem de compatibilitzar la protecció de les aus amb el reg. I s'ha de fer possible –i s'ha de fer possible.

I per això lamentem, tot i agrair les esmenes que se'ns han acceptat, que no hagin set acceptades dos esmenes que anaven precisament en aquest sentit: una que ja hem demanat en diferents ocasions, que és la presentació dels estudis tècnics previstos a les declaracions d'impacte ambiental precisament sobre això, sobre aquesta viabilitat del reg a les zones protegides, i l'altra també anava en aquest sentit, no?, de realitzar, ja que no els donen –igual no estan fets–, aquests estudis; ho hem de fer possible. I la setmana que ve hi ha precisament al Parlament Europeu una pregunta en aquest sentit, que veurem què és el que contesten.

Per tant, nosaltres creiem que si s'ha de defensar políticament aquest canal, si s'ha d'apostar políticament, moltes de les qüestions que s'han plantejat a la moció –i per això les votarem a favor– són absolutament defensables, entre altres, doncs, el preu de l'aigua, el debat monogràfic... Ens sembla bé; jo crec que parlar de determinades qüestions i, al final, que això acabi amb unes propostes de resolució que tots podem aprovar o no aprovar..., però en definitiva parlar del tema, no?, apostar políticament, o almenys que cada grup pugui dir el que pensa i el que espera i el que vol d'aquest canal. L'alcalde d'Albagés, que està aquí present ho sap molt bé, perquè ja té el 45 per cent de la part de l'Albagés acabada, que és el final, ja, de les obres del canal Segarra-Garrigues, no?

Però, en definitiva, nosaltres sí que plantejarem amb aquest debat, com a qüestió prioritària, perquè pen-

sem que és el prioritari, aquesta compatibilitat entre el reg i les aus, perquè, com deia al començament, una infraestructura no pot estar només al servei de la natura, sinó que ha d'estar principalment al servei de les persones, dels agricultors i de la riquesa de la zona.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ciuraneta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Ciuraneta Riu

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, en primer lloc, ja que és la meua primera intervenció, em deixaran que expressi l'honor que representa per a mi formar part d'aquest Parlament i el fet de poder-me dirigir a tots vostès des d'aquesta tribuna representant el que sóc, un pagès i un ramader compromès amb el meu país.

Entrant en matèria, agrair el clima de tots els grups polítics que hem estat parlant. Hem primat l'acord per damunt de la discrepància, intentant pactar aquestes discrepàncies –a vegades és complex–, buscant el fons, eh? Tot i això, cal fer-nos algunes preguntes de cara a les formes, no?

Els pagesos regants del Segarra-Garrigues saben de què parlem, o intentem jugar a confondre? Preguntem-nos-ho seriosament. No hem de generar neguit a les persones; hem de donar solucions, liderant el procés, que és el que s'està fent ara. Nos podem remetre al passat, però ja hem quedat que no cal parlar-ne massa, del passat, no?

Nous reptes necessiten noves respostes. L'altre dia a Lleida vaig sentir una fórmula que em va agradar –i el conseller també hi estava present–: I+D+I, il·lusió, més dedicació, més imaginació. Necessitem això, eh?, per a tirar una obra d'aquesta envergadura endavant.

I després, per a qui treballem? Mirin, me deixaran que faci una referència personal. Jo estic de diputat per Lleida, però sóc d'un poble de la Ribera d'Ebre anomenat la Palma d'Ebre, que està dintre d'un territori que es rega de l'embassament de Margalef. Aquest territori l'any 92 se va declarar espècie en extinció. Diu: «Per què?» Perquè el bàsic dels territoris són les persones. Perquè si no tenim persones no hi ha ningú per a poder-lo gestionar, i els territoris, igual que tots els espais naturals, s'han de gestionar.

Aquestes persones, persones/pagesos, necessiten uns missatges molt clars, eh?, no els que ens fan generar dubtes; a vegades hi som molt avesats, a intentar generar dubtes, no? Tenim l'obra més gran de Catalunya, un gran repte, però això és una gran oportunitat, i el repte genera convulsió també. Volem un canal per a fer que aquesta Catalunya ciutat..., perquè la majoria de gent que potser està asseguda en aquest hemicicle reconegui realment què és pensar que l'abastament de la zona costera s'ha de produir des de l'interior; amb una clara vocació agrària, que ha de tenir present el desenvolupament integral de tot aquest territori; amb un projec-

te que abasta tot aquest conjunt del país i que per això mateix pot saldar un deute històric. Recorden allò de la Catalunya vella amb la Catalunya nova?, de la marina amb la terra ferma? No amb plantejaments idealistes, en un sentit de poc realitzables, sinó amb plantejaments realistes i útils per a tothom. Sense dobles morals. Jo tinc un tiet que és bisbe; diu: «Però anem a ficar el ciri i en acabat anem a treballar. Amb lo ciri sol no farem re.»

És imprescindible per a assegurar noves il·lusions i ganes per a transformar aquest territori, tan imprescindible com van ser-ho els Jocs Olímpics per a la ciutat de Barcelona –m'agrada fer aquesta referència, perquè és molt important per a aquest territori, igual que vam transformar lo nostre cap i casal que va ser Barcelona. Diuen que d'escàs interès per als regants. Això ho diuen vostès, eh?; jo el que veig és que lo regant té força interès. Al canal d'Urgell van estar cent anys per a acabar-lo consolidant. Evidentment, estem al segle XXI; suposo que mos en costarà menys. Però tots aquests reptes que generen oportunitats necessiten temps.

Parlem de costos? Hi ha un cost que és intangible, que és lo cost-oportunitat, tindre'n o no tindre'n: lo tindre aigua és lo tot, lo no tindre'n és no re. Secà-regadiu, quan estem parlant de cultius de secà, o potser voldríem parlar de cultius mediterranis *versus* cultius atlàntics? Això ho hem de tindre molt clar, no? Cultius amb valor afegit; l'altre dia ho deia el conseller.

Parlem de gestió?, de la que demanava la Unió Europea amb els plans de gestió i només sabíem anar posant hectàrees i hectàrees i hectàrees? I vam passar de setanta mil hectàrees, que podien haver sigut regables, a quaranta mil –més o menys, eh?, perquè aquí hi ha uns decalates d'hectàrees. D'això és del que volem parlar?

Amb el greuge al pagès, que és l'usuari d'aquesta infraestructura...

La presidenta

Se li està acabant el temps, eh?

Jordi Ciuraneta Riu

...demanen que es faci públic l'informe del CADS, un esborrany, pendent d'aprovació. Això és el que hi ha i el que es reconeix com es pot ser... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Senyor diputat, ja... (*Jordi Ciuraneta Riu intervé sense fer ús del micròfon.*) És que no quedarà gravat. (*Veus de fons. Pausa. Alguns aplaudiments.*)

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Sí; gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, primer de tot, per parlar d'un tema tan important i tan cabdal per aquest grup, pel Grup d'Esquerra Repu-

blicana de Catalunya i, pel que veig i pel que sento, estic convençut que per tots els grups parlamentaris d'aquest hemicicle, voldria agrair a la diputada Sara Vilà haver tret aquest tema. Li vull agrair també la voluntat que hi ha hagut de poder arribar a consensos. Crec que és de les mocions en què ens ho hem passat més bé, perquè no hi ha hagut... (*Veus de fons.*) No, no jo i ella sola, eh? Tots plegats. (*Rialles.*) Com són, eh?, els diputats. Ens ho hem passat molt bé, perquè hem treballat en positiu (*persisteixen les veus de fons*), allà on hi havien problemes hem buscat les solucions... I si acaba l'acudit continuu, eh?; gràcies. Ha estat una feina molt positiva i ha valgut molt la pena. També vull agrair a la sectorial del meu partit, a la sectorial d'Esquerra Republicana de Catalunya, la feina que hem fet aquests dies tots plegats, i a mi avui em toca estar aquí, però hi podria haver estat el company Albert Donés, l'alcalde de l'Albagés, pagès i regant, també defensant aquesta moció amb la mateixa intensitat.

Mirin, han parlat els diferents grups de diferents qüestions de la moció. Jo, si em permet, faré una visió més global, perquè, si no, barregem «gimnàsia» i magnèsia i al final ens fotem un embolic.

L'estructura del canal Segarra-Garrigues és una estructura de país; per a nosaltres, una estructura d'estat. Ens omplim la boca parlant del sector agroalimentari català, del desenvolupament rural, de l'equilibri territorial, però si no parlem de qüestions tangibles, com és, per exemple, el canal Segarra-Garrigues, ens deixem la part fonamental del debat. Aquesta ho és.

I per mirar on has d'anar, per veure el futur, el primer que s'hauria de fer –i crec que és el que fem nosaltres– és mirar on ets. I per saber on ets, has de mirar al passat. El passat, en aquest cas, el podríem mirar de moltes maneres. El podríem mirar d'una manera crítica, agra... Tots hi hem tingut responsabilitats, en la gestió d'aquesta infraestructura. O la podríem mirar d'una manera asèptica. I asèptica, què vol dir? Doncs, coi, que si alguna cosa s'ha fet malament, doncs, s'exposa, es diu, es denuncia, i ara hi haurà qui hi sigui. Però no sé per què hem de parlar de coses que encara no sabem, que tenen molts condicionants, com, per exemple, informes que no estan acabats, informes que no han passat el seu procés... Però, escolta, que si alguna cosa hi ha, és que no pot ser d'una altra manera, per favor. Estem en un país que volem ser transparents, i en volem construir un que encara serà més transparent.

Per tant, un cop situats, el que hem de fer, i crec que avui comencem una nova etapa per a aquesta gran infraestructura, és mirar al futur. Un futur que ha de compatibilitzar moltes coses: el necessari respecte a l'entorn i al medi ambient, no perquè a algun li agradin més o menys els moixonets, sinó, simplement, perquè és que és el futur i el garant de les noves generacions, i a aquest món hi venim de pas i no quedarem per llavor. Per tant, és important que aquesta nova estructura respecti el medi ambient. Respecti el medi ambient, perquè és la garantia del futur de les noves generacions de catalans i catalanes que viuran en aquest territori.

Hem de pensar, també, en el que representa aquesta gran indústria, aquest gran poder econòmic i pilar

fonamental que té els peus de fang, que és el sector agroalimentari català. Això és el que hem de començar a debatre, també, de compatibilitzar el medi ambient, l'economia, amb el desenvolupament rural d'unes zones, d'un territori que ha estat absolutament abandonat. Penso, a vegades, crec que va ser el diputat Corbacho, que amb una pregunta al conseller de Territori i Sostenibilitat li deia –i amb raó– que hi havia una estació de metro a sis-cents metres una de l'altra i que estava per obrir, i que aquest greuge dels sis-cents o set-cents metres per poder accedir a una estació de metro era molt important i era un greuge. Bé, a Moià tenim la primera estació de metro a cinquanta quilòmetres, i a l'Albagés, ni us ho explico. Per tant, cal, també, pensar en aquestes coses, i aquest dèficit, i això ho explicava el diputat Ciuraneta, és el que també s'ha de tenir en compte. Per tant, medi ambient, equilibri territorial i desenvolupament econòmic. I això, senyores i senyors diputats, és absolutament compatible. És absolutament compatible, i ho farem.

I permetin una darrera qüestió, que és una de les esmenes que hem presentat. A dia d'avui, segle XXI, a les terres de Les Garrigues, de l'Urgell, de la Conca, hi han municipis que s'abasten d'aigua amb cisternes gairebé tot l'any. Tenint una infraestructura al costat de casa que hi passa aigua, és molt lícit, és molt just i, a més a més, així ho diu la directiva de l'aigua que s'hi puguin subministrar i puguin captar aquesta aigua del canal. Per tant, felicitats a totes i a tots per aquest consens. Debatrem en comissió aquesta infraestructura, que segur que és un bé del país, i és una de les primeres passes per a un gran infraestructura d'aquest nou estat que és Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, primer de tot, dir que el Grup Parlamentari de Ciutadans també està a favor de disposar d'aquesta infraestructura del canal Segarra-Garrigues, i que s'hi segueixi treballant, però avui toca parlar, precisament, de gestió. No només del canal Segarra-Garrigues, que jo aniria més enllà, també; hem de parlar de la gestió, dels usos d'un recurs natural que, ho hem de recordar, és imprescindible per a la vida i també per al desenvolupament. Per tant, avui parlem d'una font de vida i d'una font de riquesa, que cal tenir present que s'ha de gestionar bé, molt bé. I aquesta, per nosaltres, és una qüestió cabdal. És una qüestió cabdal que demana un debat serè i amb profunditat, un debat que encara està per fer. Un debat que, sovint, quan es produeix, es fa amb un to manifestament demagògic; ho hem vist al llarg del temps.

Aquests dies, l'aigua també ha estat notícia –ha estat notícia– com fa molts anys no ho era. Ho hem vist a la conca de l'Ebre. Aquest riu que, tot i donar nom a

una part de la província de Tarragona, doncs, ve de molt lluny, i de vegades, a més, ve amb molta força, i que hi ha gent arreu de tota la conca que se'l vol fer seu. Això ho hem de tenir molt present; gairebé seu en exclusivitat, tant pel que fa a l'aigua com pel que fa al mateix riu. I estem parlant, ho hem de recordar, d'una font de vida i de riquesa que és de tots, que és responsabilitat de tots preservar i gestionar adequadament, amb responsabilitat, amb debat seriós i serè, lluny de la demagògia i del sentit de la propietat exclusiva que alguns posen per sobre de tot a l'hora de parlar de gestió. Avui encara hi ha posicionaments polítics en els quals prima, precisament, la demagògia, com he dit, per sobre de l'interès general i de la necessitat de gestionar adequadament aquest recurs essencial.

El nostre grup parlamentari va introduir, precisament, en la Resolució 739/X del Parlament de Catalunya sobre el món agrari, de l'11 de juliol de l'any passat, del 2014, la demanda que el Govern elabori un pla estratègic d'usos de l'aigua per a l'aprofitament i l'ús sostenible dels recursos hídrics atenent les demandes de consum humà i enfocat als usos agrícola, urbà, mediambiental i ramader de l'aigua. Un pla estratègic que el Govern hauria d'elaborar amb el suport d'experts del món acadèmic i tenint en compte la necessitat de fixar objectius perdurables i ben dimensionats. De fet, en aquesta resolució del Parlament de Catalunya també hi han punts que demanen això, que demanen que, en tot el que té a veure amb la gestió de l'aigua, que tot el que té a veure amb els regadius en el món agrari, es tingui present aquest sentit estratègic.

S'ha dit reiteradament que el canal Segarra-Garrigues, doncs, no acaba d'anar tot bé. Hi han disfuncions, potser, en la gestió. La gestió del projecte no acaba d'anar del tot per bon camí. Hi han hagut sobre costos, hi han dificultats financeres, es parla que hi ha demanda insuficient per part de la comunitat de regants, i també, ho diu la mateixa moció, l'original, doncs, que hi ha una manca de transparència. En això podríem dir que en això també tenim manca de transparència, tot i aquells portals nous.

Nosaltres li hem de dir al grup proponent, al Grup d'Iniciativa, que ens agrada en el seu conjunt com ha quedat aquesta moció, que li donarem suport gairebé a tota –només ens abstindrem en un punt–, que ens l'hem mirada amb ànim constructiu, i que seguim reiterant el que hem dit: que aquest projecte és un projecte important, molt important, no només per a les comarques afectades; ho és per al conjunt, també, del món agroalimentari de Catalunya. Però no és menys cert, i això ho vull reiterar, que és, també, una pota més dins d'aquest debat, d'un debat que ha de ser integral, que s'ha de fer amb visió estratègica i que, a hores d'ara, encara està per fer. Per tant, li reitero, senyora Vilà, que li donarem suport gairebé a la totalitat de la seva moció, i res més.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Ens ha sorprès, una mica, al llarg de totes les exposicions, una espècie d'excés d'èpica al voltant d'un seguit d'odes al canal Segarra-Garrigues, que no sé cap on porten ni què pretenien, eh? Tots els diputats sortint aquí, fent defenses aferriades, històriques, del canal, de la seva necessitat... Aquí no estem parlant de la necessitat o no del canal Segarra-Garrigues, en aquesta moció; estem parlant que és un desastre, francament. És a dir, que, ni es miri com es miri, ara mateix, la gestió que se n'ha fet fins ara de la construcció, els resultats que està tenint, és un desastre. Això és el que hem d'analitzar i el que hem de parlar. Vaja, sembla una competició d'adhesions incondicionals i poètiques al canal Segarra-Garrigues, que no sé exactament en què ajuden que això deixi de ser un desastre i comenci a ser efectiu, el canal Segarra-Garrigues.

Nosaltres, o sigui, repassem quin és l'estat de l'obra, quin és l'estat de la seva posada en funcionament, quina és l'acceptació efectiva, és a dir, a què està servint, i per res se'ns acudiria fer un discurs eufòric, sinó molt preocupant. O sigui, molt preocupats, més que preocupant, per posar remei. Si ha de començar a treballar-se aquí al Parlament, ha de començar amb una jornada monogràfica, s'han de començar a presentar una sèrie de documents, que es comenci per aquí. Estem a favor, eh?, del conjunt de la moció, però ens sap greu que les intervencions que hi ha hagut són com de defensa d'un canal que ningú, ara mateix, està qüestionant, sinó que el que estem parlant és que no està anant exactament com estava previst.

És un canal que pateix una desviació pressupostària multimilionària, que hauria de fer enrogir totes les administracions que hi han passat per sobre, i que no acabem d'entendre com es pot desviar una obra de 1.100 a gairebé 1.900 milions d'euros, i més de 2.000 que es projecten en el futur. Ni entenem gaire com es pot passar de previsions de construcció que finalitzaven el 2015 a preveure-les fins més enllà del 2022. Tampoc no entenem, si l'objectiu inicial era regar 68.000 hectàrees, que el canal en regui avui 5.500 i que la perspectiva el 2017, d'aquí dos anys, no?, amb tota la necessitat que segurament hi ha de posar-lo en actiu, en un camp que segurament no viu els moments més eufòrics, tampoc, i, per tant, que té necessitat d'aquesta infraestructura, en siguin només 18.000. Ens preocupa el càlcul que també, el càlcul que es deriva d'aquesta obra hidràulica, de l'aportació que va fer, en exclusiva, pràcticament, el Segre. No sabem exactament si el riu Segre tindrà prou cabal o se li podrà mantenir un cabal ecològic si aquest canal Segarra-Garrigues entra en ple funcionament. Com que no passarà en molts anys, doncs, la preocupació és a futurs.

La dotació anual pactada pel canal Segarra-Garrigues és de 342 hectòmetres cúbics. Tot el sistema Ter-Llobregat, que abasteix l'àrea metropolitana, cinc milions de persones, amb tota la seva indústria, és de 200 hectòmetres cúbics. Vull dir, és una aportació, el canal Segarra-Garrigues, des del Segre..., la calculada per al futur, eh?, que no sabem exactament si en un país on cada vegada hi ha menys aigua, o cada vegada hi ha menys recursos hidràulics, es podran garantir. Els

beneficiaris, aquella gent per a la qual s'ha fet el canal Segarra-Garrigues, que no només s'ha fet per a un territori, sinó per a la gent que habita aquest territori i l'ha de treballar, a hores d'ara tenen dificultats per pagar el preu de l'aigua que se'ls ha fixat. Només dos-cents dels disset mil propietaris de les zones susceptibles de regar s'han adherit al canal. Hi ha, òbviament, un error de càlcul, en tot plegat, que s'ha de rectificar d'alguna manera, un error en el sistema de finançament i recuperació de la inversió, o del manteniment d'aquesta inversió, que s'haurà de corregir i s'haurà de fer ara. Perquè no anirem arrossegant un dèficit de regants en el canal, ni el que podem fer és, permanentment, subvencionar-los cada any en els pressupostos de la Generalitat. És a dir, haurem de pensar alguna cosa més sostenible, més definitiva, que no pas aquest esquema.

I és una obra, a més a més, que ha patit nombroses irregularitats. La Sindicatura de Comptes ho ha denunciat en els informes de 2010 i 2011, relatiu a la societat pública que gestiona aquest canal, Regsega. I, per tant, és de preocupació que s'allarguin els terminis fins on s'allarguen; que hi hagi un sobrecost multimilionari com el que hi ha; que els regants no hi puguin accedir; que, a més a més, hi hagi irregularitats en l'empresa pública. Això, si fos al País Valencià, estariem estirant-nos els pèls del cap. Això és un molt mal procedir.

Aquest canal Segarra-Garrigues està naixent molt malament i, per tant, més que èpica en defensa, i odes, i poesia, i versos, el canal Segarra-Garrigues..., em sap molt greu, vull dir, és molt seriós, el que s'està fent amb aquesta obra, per on s'estan perdent els diners, qui hi pot accedir i qui no hi pot accedir, quina és la projecció de futur, quins són els terminis per construir-lo... I hi haurà tota la necessitat del món a fer-lo, però ens posem seriosament a tractar-ho d'una altra manera, de forma més transparent, més seriosa i més acurada a la realitat socioeconòmica del territori i de la gent o, realment, tenim, ara mateix, un problema en el país, del que hauria de ser una infraestructura, com s'ha dit... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Maria Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per donar suport a aquesta moció. A ningú se li escapa que el sector agroalimentari és el primer sector econòmic del país; si sumem primari, industrial, secundari i terciari, és el primer en exportació, i que, per tant, el canal Segarra-Garrigues pensat, dissenyat des de fa tants anys, tants, i tant esperat és una infraestructura, a mi m'agrada dir-ho, de comunicació de l'aigua; comunicació, no només transport, sinó de comunicació de l'aigua.

I, per tant, el debat, doncs, que es generarà en comissió ha de servir obligatòriament per parlar d'un pla de viabilitat sostenible –econòmic, estic parlant–; segon,

un pla d'usos de l'aigua de boca, d'agricultura intensiva, eh?, de regadiu i extensiva. També, per descomptat, d'allò que és el més complex, però que necessita evidència científica i expertesa, que és que en el futur l'agricultura i qualsevol altre sector econòmic ha de tenir una gestió de la biodiversitat, entesa com a assentaments urbans, però també la contaminació dels aqüífers o també de la flora i la fauna. Això ha de ser compatible. Calen experts, i en tenim al nostre país, i, per tant, calma.

I en aquesta comissió ben segur que trobarem aquesta mirada a curt, però, sobretot, pensant en quin país aquest territori que ha passat i que està passant del seca i el regadiu, en alguns aspectes, al 2030.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies. Bé, gràcies també per tots els posicionaments. En això li donaré la raó, certament, al diputat de la CUP, en Quim Arrufat, que tota aquesta èpica al voltant del Segarra-Garrigues la vivim molt a prop del territori. És com un tema que ha estat intocable fins ara i que només des del nostre grup ens hem atrevit a tocar perquè s'havia generat tanta il·lusió al voltant del canal Segarra-Garrigues, i podem dir que era una falsa il·lusió i una falsa expectativa, perquè avui en dia els regants s'han trobat amb la paret que suposa el preu de l'aigua, amb la paret que suposa arribar a accedir a l'aigua. I tot allò que havia de ser il·lusió més aviat és il·lusionisme; il·lusionisme generat per les diferents administracions, com s'ha dit, i que té uns responsables, aquest il·lusionisme.

I el que mirem de fer és frenar aquesta il·lusió i posar realisme sobre el que està passant en el Segarra-Garrigues. Perquè és cert que necessitem aquest realisme. Perquè és cert que hi ha una desviació pressupostària del 81 per cent, i no sabem on han anat a parar aquests diners. I per això, quan parlàvem de portar l'informe de la Sindicatura de Comptes a fiscalia... –que, per cert, ja l'hi hem dut i no l'hi hem dut sols, l'hem dut també conjuntament amb la plataforma «Aigua és vida» i amb Enginyers Sense Fronteres i amb Ecològistes en Acció, que també veuen indicis d'irregularitats en tota aquesta desviació pressupostària, en tots aquests convenis, acords i contractes, que no sabem on han anat a parar i no sabem si s'han adjudicat amb concurs públic i s'han utilitat per a altres qüestions, que són molt freqüents, diguéssim, en les diferents administracions d'aquest Govern, del Govern de la Generalitat, i que les hem denunciades en moltes ocasions: el capitalisme d'amiguets, el famós capitalisme d'amiguets. I creiem i tenim proves suficients per pensar que el Segarra-Garrigues és un exemple més d'aquest capitalisme d'amiguets.

Nosaltres volem que el Segarra-Garrigues generi ocupació, generi riquesa al territori, per això vam fer

aquella esmena el 1994, però sempre respectant la natura, no al servei de la natura, com deia, però sí adequat al territori, adequat als nostres rius, adequat a la nostra biodiversitat.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada del punt 9.

(Òscar Ordeig i Molist demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Ordeig...

Òscar Ordeig i Molist

Presidenta, per demanar votació separada dels punts 5 i 8.

La presidenta

5 i 8; d'acord.

(Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.)

Senyor Guiteras...

Dionís Guiteras i Rubio

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Dionís Guiteras i Rubio

No, per al·lusions del diputat Arrufat, que podem compartir molt el que ha dit, però no ha estat ni la intenció ni és la voluntat d'aquest diputat ni del grup parlamentari caure en el cofoisme ni tampoc entrar en el dramatisme. Què vull dir amb això? Que vostè té raó, i que crec que nosaltres també tenim raó. És a dir, l'anàlisi, la transparència i la serenitat per poder analitzar el que ha passat i donar oportunitats al territori i a les persones i al país és absolutament compatible.

Que volia dir-ho també perquè és que, si no, vostè també amb molta força i molta vehemència ha donat a entendre la impressió que nosaltres no ens preocupàvem d'aquestes coses, quan crec que on ens haurem de preocupar i debatre i posar negre sobre blanc d'això que diu vostè és en aquesta Comissió d'Agricultura, on tècnics, professionals, institucions poden dir la seva i poden aclarir i escatir tot això.

Gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada dels punts 9 i 14.

(*Veus de fons.*) I, llavors, entenem que no hi ha hagut un canvi de numeració?

La presidenta

No, seguim la numeració que no és correlativa de la que tenim tots, eh?

(*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Per demanar votació separada del punt 14.

La presidenta

Molt bé.

Comencem la votació d'aquesta moció i ho farem amb el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 19 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 50 en contra i 37 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 1 en contra i 68 abstencions.

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia... (*Veus de fons.*) No, no... –no–, la resta de la moció –la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels bombers voluntaris (tram. 302-00254/10)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels bombers voluntaris. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Ja pot començar, eh?

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, diputats, diputades, la moció que presentem avui des del Grup Parlamentari del Partit Popular és una moció previsible. Els que ens van escoltar en la interpellació que li fèiem al conseller, doncs, ja poden endevinar per on anirà aquesta moció.

I, bàsicament, ens centrarem en la problemàtica dels bombers voluntaris, però també afegim dues qüestions d'actualitat respecte a la millora del servei per part dels bombers professionals.

I, en definitiva, què volem demanar al Govern? En primer lloc, que presenti un projecte de llei que realment porti un nou model del servei de prevenció i d'extinció d'incendis a Catalunya. I aquest nou model ha de contemplar el que és el fonament de l'actual, que és aquest model mixt, aquest model format pels bombers professionals, els bombers voluntaris i el personal de suport.

El que sí que ens trobarem és que si el president Mas convoca eleccions quan ha dit que ho faria, ens trobarem amb el fet que en dues legislatures el Govern de Convergència i Unió haurà estat incapaç d'abordar aquesta problemàtica, d'aprovar aquesta llei que és necessària i reclamada pel sector. I, malgrat que van fer promeses en l'anterior legislatura, malgrat els anuncis que farien aquesta llei, ens trobarem que no la faran. I això es diu o es pot definir com amagar el cap sota l'ala.

La segona qüestió que demanem és que s'estudiï la viabilitat d'atorgar la condició d'agent d'autoritat als bombers voluntaris només quan exerceixen aquesta funció. I, per tant, creiem que aquí és un camp que cal reflexionar i valorar aquesta possibilitat.

En tercer lloc, què reclamem? Que hi hagi un compromís ferm i clar del Govern de la Generalitat de convocar noves places de bombers professionals a casa nostra.

Un podrà dir: «Escolti, i en els pressupostos hi ha una certa previsió.» Però si aquesta persona, com jo, hagués escoltat el conseller presentant el pressupost en la comissió corresponent arribaria a la mateixa conclusió a què vam arribar el Partit Popular: que no sabem ni quants ni com, bombers voluntaris ni mossos d'esquadra, es convocaran noves places a l'any 2015.

La quarta qüestió que nosaltres plantejem és un element cabdal també, és, en definitiva, que els bombers voluntaris tinguin garantida l'assistència sanitària quan pateixen lesions en acte de servei, i també que tinguin les cobertures més àmplies, doncs, cobertes, valgui l'expressió, quan presten aquest servei. Perquè, en definitiva, el que cal valorar no és la condició en què l'estan prestant, sinó quin servei estan prestant aquests professionals.

I, per tant, creiem que hi han un seguit de cobertures, ho va reconèixer el mateix conseller, que al dia d'avui no les tenen garantides i que cal que els les garanteixin.

I, a més, hi ha una altra qüestió que cal evidenciar: malgrat que el mateix conseller va dir que «escolti, que la cobertura sanitària la tenien perfectament garantida», la realitat ens demostra que en moltes ocasions aquesta cobertura, aquesta garantia de la cobertura arriba tard i que els bombers passen un temps d'angoixa que no saben realment si estaran coberts o no. I això no pot ser. Han de tindre la garantia cent per cent que estaran coberts des del minut u en què pateixin un accident.

En cinquè lloc, què demanem? El que ja vam demanar: el cessament del director general. Si nosaltres avaluem quina ha estat la gestió durant aquests dos anys i escaig, un temps per part del director general, s'ha caracteritzat més pels problemes que ha creat que per les solucions que va aportar. I, per tant, escolti, malgrat que quedin sis mesos, si Mas compleix la seva paraula de convocar eleccions, doncs, creiem que aquest director general no serveix per a la funció, i demanem que el Parlament reclami al Govern el seu cessament.

I en sisè lloc, també, demanem que es facin les inversions necessàries. I aquí vam fer especialment èmfasi, que no és l'únic cas, però sí que hi vam fer especialment èmfasi, en els casos dels parcs de bombers professionals de Girona i Figueres. Són dos casos paradigmàtics del que no han de ser unes infraestructures, en aquest sentit, del Govern de la Generalitat adreçades al servei de prevenció d'incendis. Són infraestructures deplorables, estan en molt mal estat i cal una actuació immediata del Govern de la Generalitat. Ni Girona, ni Figueres, ni els seus bombers, ni els seus ciutadans es mereixen tindre un parc de bombers com el que tenen actualment.

Sí que és cert que després d'aquesta interpellació vam conèixer a través dels mitjans de comunicació que el Govern es va reunir amb el sector, amb l'agrupació dels bombers i, inclús, van arribar a alguns tipus d'acord.

Per nosaltres, benvingut sigui, si l'efecte de la interpellació i la subsegüent moció que sabia el Govern que venia és que el Govern accelera aquestes converses, benvingudes siguin. (*Veus de fons.*) Ja les donem per bones, escolti, els acords..., ens alegren molt, conseller, eh? —ens alegra molt, conseller—, però deixi'm acabar, que em queden vint-i-cinc segons. Ens alegra molt i ja és un primer efecte positiu, i per nosaltres ja té tot el seu sentit la presentació de la interpellació. Està molt bé. (*Veus de fons.*) No, jo no me la penjo, se la penja vostè; jo, això de penjar-se medalles, li ho deixo per a vostè. Però ja està bé que això serveixi per a això.

Però què li volem dir, conseller? Que no és suficient. Els petits acords a què vostès han arribat no són suficients, i cal que el Parlament es pronunciï d'una forma clara sobre quines han de ser les directrius clares en aquest àmbit que el Govern ha de seguir, i per això té tot el seu sentit, la moció. Pengi's vostè la medalla, però resolguem, des del Parlament, els problemes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors, conseller.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor David Companyon, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

David Companyon i Costa

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresidenta..., bé, fa molts mesos que la situació que està patint el model de prevenció i extinció d'incendis es situa cada cop més a prop del col·lapse, amb una situació que es va deteriorant. I el nostre grup entenem que no és només conseqüència del que anomenaríem «les retallades». Plantilles que des de l'any 2009 no tenen cap convocatòria; només l'any 2014 la plantilla de bombers va decreïxer en prop de dos-cents bombers, entre els que s'han jubilat, els que han passat a segona activitat o els que han demanat excedència. Parcs de bombers professionals i de voluntaris que s'estan degradant. Valdria la pena que alguns dels diputats anéssim, potser conjuntament, a alguns dels parcs de bombers i veiéssim com està la situació de les cuines, dels gimnasos, etcètera. És una situació d'una degradació que realment fa vergonya que a la Catalunya d'avui puguem tenir alguns dels parcs de bombers com els que hem visitat. N'hi ha alguns, conseller, que s'estan caient a trossos. Estan obsolets, estan mancats de manteniment. O, dit d'una altra manera, perquè no caiguin són els mateixos bombers els que n'han de fer el manteniment, cosa que no té re a veure amb la seva feina. Per no parlar ja de les eines, del material obsolet, no només en l'excarceració, sinó també en els «trajos» o en els vestits que comporta la seva feina d'extinció d'incendis.

Per no, també, parlar del cas de la furgoneta Kangoo 4x2. Conseller, l'altre dia, a la Comissió d'Interior vam veure el que cas de Campdevàrol. A mi..., no ho vaig veure, diguem-ne, en les seves paraules, però potser sí en la seva comunicació no verbal, conseller, en relació amb les 4x2. Realment és incomprendible que els parcs de bombers de muntanya no tinguin una furgoneta 4x4, i hagi, d'alguna manera, el conseller, de disculpar-se pel fet que en aquests parcs de bombers de muntanya no hi hagi vehicles 4x4. Kangoo 4x2, és a dir, sense tracció a les quatre rodes, que es van adquirir per part del departament en contra de l'opinió del comitè tècnic del mateix departament.

Conseller, hem pogut constatar, també, al cap d'aquests dos anys i escaig, una manca de diàleg, de capacitat d'entendre's, d'empatitzar amb els professionals i amb els voluntaris, que la seva feina o la seva actitud o activitat voluntària implica per a molts d'ells risc físic de la seva pròpia vida. Hem vist com s'ha imposat el decret d'ampliació d'horaris i ha provocat una vaga de bombers. Hem vist una voluntat de canviar el model de prevenció i extinció d'incendis basant-se bàsicament a desacreditar la feina dels mateixos bombers. Hi ha un llarguíssim recorregut; la distància entre la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i els professionals o voluntaris és enorme; cada cop més gran, conseller. Caldria posar-hi remei. I per això donarem suport a la dimissió, que es planteja en aquesta moció, del director de Prevenció i Extinció d'Incendis.

Naturalment, aquesta moció té un punt, diguem-ne, d'oportunitat –no diré d'oportunisme, d'oportunitat–; hi han desenes de caps de bombers voluntaris de Tarragona i de Lleida que han dimitit. I no pot ser que un fet com aquest, que posa en crisi el model de prevenció i extinció d'incendis, passés al marge del Parlament.

Per això hem proposat diverses esmenes. Una d'elles, transaccionada amb el grup proponent, té a veure amb el fet que donem una cobertura real i immediata ja, urgent, prioritària, diguin-li com vulguin, el problema no és l'adjectiu de la paraula... El que no pot ser és que encomanem a voluntaris, a bombers voluntaris, una tasca, hi insisteixo, que posa en risc la seva pròpia vida, i que no tinguin cobert, en aquest cas, si tenen un accident o qualsevol altre aspecte.

Hem plantejat que es cobreixi com a mínim amb dos-cents bombers professionals, de tal manera que no passés el cas que bombers voluntaris acaben fent la feina dels professionals, cosa que no només seria il·legal sinó que seria un contrasentit absurd. Hi han tres comarques avui en dia a Catalunya que no hi han bombers professionals. Això és molt greu. No pot ser que temes com aquest segueixin passant al marge del mateix Parlament i que des de la conselleria no s'hi doni resposta.

I, finalment, més enllà de posar nom físic a quins serien els parcs de bombers que caldria de manera urgent remodelar, el que hem proposat és que sigui la comissió de seguretat i salut laboral d'aquesta direcció general la que dictami quins són, per prioritat o per urgència, els parcs de bombers que caldria atendre ja.

I simplement recordar-li, conseller, que tots els protocols..., s'està incomplint una de les resolucions de la Comissió d'Horta de Sant Joan, que és que els protocols de Bombers passin pel comitè de seguretat i salut laboral. I, ja li ho vaig dir la setmana passada, això ha estat denunciat a la inspecció de treball pels mateixos bombers. Caldria donar-hi una resposta al més aviat possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Diputat Calbó, anem a discutir i a votar la moció que vostè ha presentat, una moció que, clar, és complicat de votar-hi en contra, eh? Bàsicament perquè moltes de les coses que vostè ha dit avui i reclama les hem dit tots moltes vegades. Però no, està bé; ho ha fet bé. El que passa, que hi ha algunes coses que grinyolen.

Per exemple, ja li ho dic d'entrada, estem a favor i votarem a favor del punt número 2, el d'estudiar la viabilitat d'atorgar la condició d'agent d'autoritat als bombers voluntaris. Estudiem-ho, és un tema important,

és una reclamació que tenen, el col·lectiu, i que està molt bé que ho fem.

També, el punt número 4, establir un sistema de pensions o d'ajuts de mutualització per als accidents dels bombers voluntaris que a dia d'avui passen per la incomoditat, no?, de tenir un accident, d'haver de presentar les factures. Que jo sàpiga, i així me n'ha informat al departament, ningú s'ha quedat sense cobrar, però sí que és veritat que és una «trastada»; sí, és cert.

Ara, poder haurem de reflexionar a fons com tenim personal voluntari fent unes tasques..., que si els tenim voluntàriament són ells que ho fan de forma altruista i voluntària, perquè el model així ho diu, i segurament aquest és un bon model, però que s'ha d'adaptar a la realitat del segle XXI i a la Catalunya del segle XXI. Però també hi han unes responsabilitats; per tant, tenen uns avantatges, uns desavantatges, que tot just ho haurem de discutir. Perquè això, si no, podria ser una relació laboral encoberta. Per tant, està bé que ens ho plantejem, però siguem conscients del que discutim; que està molt que ho discutim, i és la nostra obligació.

El que no li votarem a favor, tot i que estem absolutament d'acord, és a ampliar..., garantir la convocatòria de bombers voluntaris i bombers professionals. Clar, si ens haguessin votat el pressupost, jo li donava la raó. Però no vota el pressupost, i hi és, el compromís de fer aquestes places... Ostres! No? Ja estem d'acord que les hem de fer, i les farem, però, clar, no vota el pressupost i ara li he de votar que sí a una cosa que igualment farem. Li votaré que no.

Igual –igual– que una cosa molt important, i vostè ho ha definit molt bé i ho ha explicat molt bé, que és que tenim uns parcs de bombers professionals i voluntaris que estan fets una «piltrafa», i indignes, segurament. Però, clar, ja hi hem reservat una partida, per arreglar-los. I vostè no ha votat el pressupost.

Per tant, clar que sí que estem amatents a això, i està molt bé que ho digui, però li ha faltat la forma. Hi estem absolutament d'acord, amb la seva demanda, que a més a més és l'escollida i segurament trepitjada *in situ*, que els parcs de bombers, i no només el de Figueres i el de Girona, estan en condicions no desitjables; no desitjables segur que per al Govern, no desitjables per al grup parlamentari que li dona estabilitat aquí, al Parlament, i segur que no desitjable per a cap dels grups parlamentaris, ni per a cap dels ciutadans que han de reclamar, moltes vegades, els seus serveis.

Per tant, aquestes dues coses no les hi votarem, tot i que estem absolutament d'acord amb vostè. No les hi votarem per aquest defecte de forma, diguéssim: si haguessin votat els pressuposts, jo ho veuria molt lògic i molt sensat i molt raonat; no els han votat, doncs, clar, prou farem, i ho vetllarem, i hi estarem a sobre, i ho voldrem, perquè exigirem que això es faci efectiu.

I després hi ha la primera; la que fins i tot en una darrera moció que vostè..., que vam estar discutint, jo sempre ho he reclamat: cal fer una nova llei sobre els serveis d'extinció i salvament d'incendis. Cal. És imprescindible. Però, clar, fer una nova llei en el context actual, no el de les eleccions, com vostè bé ha dit –ens

queden pocs mesos, i bé, doncs, ho deixarem tot així, mig empantanegat, esperant altres majories—, no, no; és que en el context de comunitat autònoma, amb un dèficit fiscal brutal, sense capacitat de recursos. Què hem de fer, tornar-los a enganyar? Crear i generar expectatives que això ho solucionarem? Per nosaltres, no. El que cal, per nosaltres, és fer un debat profund, seriós i rigorós, pensant en... Clar, és el nostre objectiu: tenir clar que el Cos de Bombers i que una llei d'extinció i prevenció d'incendis, i de salvament, és una eina d'estat imprescindible. No una eina d'estat política; una eina d'estat al servei dels ciutadans, amb la capacitat de recursos que aquests ciutadans generen, i podent decidir políticament que destinem recursos econòmics i materials a un col·lectiu que és imprescindible perquè pugui donar servei als nostres ciutadans.

Per tant, diputat Calbó, doncs, aquest és el nostre posicionament. I que quedi molt clar que aquestes coses a les quals votem que no, no és perquè no ho vulguem, sinó perquè ja ens hi hem compromès i ens hi hem compromès votant aquests pressupostos.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresidenta..., deixi'm començar pel final, perquè, de fet, aquesta és una proposta que feia el diputat Calbó, del Partit Popular, però veig que han arribat a acord amb Iniciativa, i Esquerra Unida, i Alternativa. (*Remor de veus.*) I deixi'm dir una qüestió. Vostè ha dit que ens havíem d'acostar als parcs i veure com estan, i el seu estat, i fer millores i propostes de millora, i consignar partides pressupostàries en un pressupost per ser executades. I jo li puc dir que personalment vaig fer una visita al parc de Figueres, i realment necessita clarament una millora i una reforma. Però en comissió els vaig dir, i els ho torno a recordar i a reiterar, que algunes de les reivindicacions que fan els grups parlamentaris tenen, en aquest cas, en el pressupost del 15, consignació pressupostària, i vostès no voten a favor dels pressupostos.

Per tant, reitero la necessitat (*remor de veus*) sí, sí... —sí, sí—, si haguessin votat de forma absolutament concreta i específica les partides del pressupost del 15 del Govern de la Generalitat que aniran per resoldre les mancances de Figueres, del parc de Figueres, i del parc de Girona. Així tindria certa congruència la política i tindria, d'alguna manera, una relació directa entre el que un demana i el que un..., des d'una perspectiva política, es pot portar a terme, que és l'execució de les consignacions pressupostàries. Aquesta és una qüestió que volia deixar sobre la taula, que coincideix, també, amb algunes... (*Pausa.*)

Ara em dirigiré al proponent de la moció, que és el senyor Calbó, que avui ha tingut una bona dosi d'oportunitat. Jo no ho qualificaré d'oportunisme, perquè

ja sap que no tinc... (*Veus de fons.*) Digui'm? He dit «oportunitat»; «oportunisme» no, «oportunitat».

Però, evidentment, hi han qüestions en què no hi ha coincidència. No hi ha coincidència en quina? Nosaltres defensem la continuïtat del model de bombers a Catalunya, que significa que donem continuïtat, o entenem que té sentit, a bombers voluntaris i bombers professionals. I en la mesura d'aquest equilibri, sobre-tot adequat al territori, tirarem endavant o hauríem de tirar endavant amb la màxima urgència una nova llei de bombers. El cert és que aquesta legislatura, però, té una data de caducitat. I, per tant, no té sentit avui, sense la participació dels bombers, sense la participació de tots els agents que participen o que tenen interès a dir la seva en aquesta qüestió, tirar endavant un projecte de llei d'aquestes característiques.

Estem d'acord pel que fa, i hi votarem a favor, al punt 2, quan es refereix a l'autoritat, a la condició d'autoritat que han de tenir els bombers voluntaris. Simplement es necessita, però, una modificació legal que consisteix en el fet que determinats tipus legals, amb una modificació del rang de llei corresponent, d'alguna manera acreditat i objectivitzat precisament aquests tipus subjectius que, des d'un punt de vista penal, es necessita determinar. Per tant, hi estem d'acord, estudiant la possibilitat des d'una perspectiva jurídica, i si aquesta és la voluntat dels bombers voluntaris, ho tirarem endavant i tindrem la possibilitat de consolidar aquesta proposta.

No estem d'acord en el fet de demanar la dimissió del director de bombers entre altres coses perquè s'ha obert, i estem disposats a fer-ho, i ell especialment —i el conseller, per altra banda ho ha fet públic i ho ha palesat des d'aquesta perspectiva—, que estem disposats a dialogar, a parlar, de tot el que calgui. Per tant, si el motiu o la causa de demanar la dimissió del director de bombers era manca de diàleg ja li dic que estem disposats i oberts —tant el director general, que ho ha manifestat públicament, com el conseller, com des del grup parlamentari— a iniciar el diàleg que calgui.

Creiem en els bombers de Catalunya, creiem en el sistema actual, no som partidaris de fer canvis, i, per tant, al punt 1, que era un punt transcendent, hi votarem en contra.

I, en darrer terme, hi ha una coincidència —i pràcticament ja acabo la meua intervenció— amb la intervenció que ha fet el diputat d'Esquerra Republicana: els bombers del país, encara que no els agradi, són estructura d'estat. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., són estructura d'estat, una estructura d'estat important, estratègica, vital, com la resta dels serveis públics que necessita el país per funcionar. I aquests..., entre aquests hi ha els bombers.

I hauríem de fer un esforç entre tots de consolidar una proposta que sigui assumible per tots els grups parlamentaris, de forma transversal, respectant les diferències, que n'hi ha, òbviament —n'hi ha—, però també hi ha molts punts de coincidència. I, per tant, des d'aquesta perspectiva estem oberts a aprofundir en aquests punts de coincidència, però no només amb els grups parlamentaris, sinó també amb els agents i

amb el Cos de Bombers professionals i amb el Cos de Bombers voluntaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats, d'entrada em dono per renyat, senyor Guinó, perquè jo també sóc oposició, el meu grup parlamentari és oposició i ja li vaig dir al senyor conseller en el debat de la secció pressupostària que coincidíem. Coincidíem en moltes de les partides que es plantejaven en aquesta secció, però que en el seu conjunt no ens creïem els pressupostos de la Generalitat d'enguany, i també li vaig dir que és que ni el mateix Govern de la Generalitat se'ls creia. Per tant, era lògic que nosaltres estiguéssim molt, molt escèptics respecte a aquests pressupostos.

Aquesta moció parla de la situació dels bombers voluntaris, i quan parlem de bombers parlarem d'un servei essencial que, un cop més, està en situació precària, una estructura d'estat, com ho som tots nosaltres, eh?, d'un estat clarament constituït i clarament emmarcat dins d'un ordenament democràtic. Per tant, aquí no ens costa reconèixer que, efectivament, aquest Parlament, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, tots som estructura d'estat.

Ho repeteixo, parlem d'un servei essencial en situació precària, amb una clara manca de recursos, amb una manca de recursos suficients, materials, perquè sovint n'hem parlat, els recursos materials sovint també estan obsolets, però també amb una manca de recursos humans, amb una taxa de reposició que està minvant contínuament l'operativitat, la capacitat d'actuació, l'eficàcia, en resum, la prestació d'aquest servei essencial per a la seguretat de les persones, per a la seguretat dels béns i per al medi natural també.

Aquesta moció se centra en un col·lectiu, doncs, que forma part dels recursos humans d'aquest servei. Estem parlant de més de 2.400 efectius humans distribuïts per tot Catalunya; una part molt important de recursos humans que pateixen, precisament, la manca d'aquests recursos materials que hem esmentat. I també s'ha de dir una manca important de recursos econòmics per tal que rebin una contraprestació justa —una contraprestació justa—, un tracte molt més just en contraprestació, precisament, d'aquest servei, val a dir-ho, d'alt risc que presten a la societat.

Tot i la demanda feta per part dels grups parlamentaris de l'oposició, entre ells el de Ciutadans, els bombers, tots, els professionals i els voluntaris no estan rebent encara el tracte que es mereixen, el tracte que se'ls ha de donar com a servidors públics en un servei públic d'especial perillositat i, torno a dir-ho, d'elevat risc.

Hem demanat reiteradament al Govern que s'obri el diàleg i que millori les condicions de treball i els recursos

públics necessaris perquè aquest treball, aquest servei essencial, aquesta feina que ens estan prestant a tots pugui desenvolupar-se en unes condicions més dignes i que es pugui assolir l'eficàcia que tots necessitem.

És en aquest sentit que valorem aquesta moció. És per refermar el nostre compromís amb els professionals i amb els voluntaris que treballen abnegadament per garantir la nostra seguretat en situacions d'emergència, que donarem suport a gairebé tota la moció, amb el redactat final, un cop esmenada i transaccionada.

De fet, Ciutadans només ha presentat una esmena, i que podem dir-ne que té un caràcter menor, el punt 1, que demana, precisament, al Govern que presenti una proposició de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments que modifiqui i millori l'actual model englobant-hi tots els bombers, els professionals i els voluntaris i personal de suport.

Només li volíem treure el caràcter d'urgència, no per res, no perquè no pensem que sigui necessari i que sigui urgent, només perquè no ens agrada aquesta moda que ha imposat darrerament el Govern, aquesta moda de la urgència per mirar de lligar, potser, les coses que encara resten pendents i que sembla que l'enfonsament de Convergència, almenys pel que sembla a les enquestes, farà difícil que torni a governar la pròxima legislatura, cosa que de ben segur també estem segurs que no sabrà greu o gens greu a molts catalans.

En qualsevol cas, li donarem suport a aquest punt i a la resta de la moció, llevat de la sol·licitud de cessament del director general de Prevenció d'Extinció d'Incendis i de Salvament del Departament d'Interior perquè, precisament, pensem que, de pensar-ho, de pensar que se l'ha de cessar, potser hauríem d'apuntar més alt. Per tant, és responsabilitat del mateix conseller, és responsabilitat d'aquest departament que s'obri aquest, doncs, camí cap al diàleg que faci possible que millorin substancialment les condicions de treball dels nostres bombers.

Moltes gràcies, presidenta, vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, en primer lloc, comencem la nostra intervenció amb un reconeixement al Cos de Bombers i, molt especialment, al Cos de Bombers voluntaris del país.

Dir, com deia aquella novel·la, en el debat d'avui *Crònica d'una mort anunciada*, ho sabíem, perquè ha sigut notícia als mitjans de comunicació, fa dies que en parlem, nosaltres mateixos vam fer una pregunta parlamentària aquí: «Escolta, que cal trobar una solució a la problemàtica actual.» El mateix conseller ho ha reconegut en nombroses ocasions als mitjans de comunicació: cal trobar una solució. I la realitat s'imposa

per ella mateixa: cobertura sanitària, definir el model mixt.

Ara, l'actitud? Jo crec que aquí hi ha un pecat original, que és que l'actitud del principi del Govern en aquest tema no ha estat correcte. I, llavors, quan han volgut atrapar els problemes, llavors, segurament ha sigut massa tard.

Nosaltres esperàvem arribar avui aquí i fins l'últim moment a l'hora de decidir el sentit de la nostra votació de la proposta del Partit Popular, doncs, per la dimissió, que demana la dimissió del director general, doncs, home..., voldríem estar al costat del Govern i dir que no perquè s'ha arribat a un acord. I hem estat permanentment en contacte amb el col·lectiu de bombers voluntaris. Ho saben. Sabem que s'han estat reunint. Hi ha hagut un canvi d'actitud. No creiem que el responsable a qui hàgim d'assenyalar és el conseller, perquè creiem que és el director general qui ha d'atendre aquesta qüestió i, si no ho resol –si no ho resol–, i perdura en el temps, llavors, en tot cas, evidentment, màxim responsable el conseller.

Però estem aquí i tenim la proposta sobre la taula. I el nostre grup s'ha de definir. Hauríem preferit, segurament, reprovar el director general, perquè avui això no està resol. Perquè els bombers voluntaris en les demandes que fan, que són molt legítimes, no són excessivament costoses, la majoria, doncs, nosaltres creiem que s'hauria d'haver resol. No s'ha resol? Per tant, nosaltres votaríem a favor d'aquest punt.

No és oportunista, en tot cas, el cost d'oportunitat de no estar votant avui això aquí i fent aquest debat avui aquí sobre les problemàtiques dels bombers voluntaris que ja s'havien d'haver resol i que nosaltres, evidentment, som partit de Govern, havíem estat governant i també en podem ser coresponsables, però ara hi ha el problema i cal resoldre-ho. I, a més a més, hi ha molta preocupació; i, a més a més, hi ha dimissions, i, a més a més, necessitem parcs oberts, bombers mobilitzats i que es puguin activar.

Per tant, bona proposta del Partit Popular. Es pot subscriure fil per randa. No farem com els companys d'Esquerra Republicana i el company Dionís, que li tinc molt «carinyo», ja ho sap, però li repetiré el que li vaig dir l'altra vegada: ha tornat a fer el paper de *La extraña pareja*, eh? –el paper de *La extraña pareja*. (Veus de fons.) Sí, perquè diu: «M'agrada la seva proposta, molt bona. A mi també m'agrada» –diu– «però no la hi votaré a favor.» Ai, noi! Llavors, diu: «Escolti, clar, la vida és millor.» Si vostès creuen que hi han de votar en contra, doncs, votin en contra i ho justifiquin. Per tant, nosaltres diem: «Ens agrada la seva proposta, hi votarem a favor.» Tant de bo li poguéssim votar en contra, això voldria dir que el departament ho ha solucionat.

I llavors, conseller, un altre aspecte: planificar model mixt, definim el model amb el projecte de llei, està bé; si no és amb el projecte de llei, defineixin el model. Però, clar..., eleccions cada dos anys és impossible planificar. Quin missatge li dóna vostè a les persones que treballen amb vostè a la conselleria?

Per tant, caduquen legislatures cada dos per tres i caduquen governs cada dos per tres, perquè tota l'estona estem en dinàmica electoral. I això, evidentment, fa impossible planificar i resoldre els problemes que tenim al davant. Per tant, definim model ja, sí al projecte de llei per definir-lo, agent de l'autoritat els ho han posat molt bé perquè han dit «estudiar la viabilitat» –la viabilitat. Places noves de bombers voluntaris, si no són dues-cents, escolti..., marquin vostès el nombre: cent, cinquanta, anem fent progressivament. Jo crec que al final la voluntat manifesta d'aquesta moció és d'empènyer i per això hi donarem suport.

I, evidentment, hi ha hagut una desinversió. I això, ho entenem, és normal; hi ha molts problemes econòmics financers, però hi ha hagut una desinversió del cos de mitjans materials de parcs de bombers, i, per tant, també de noves convocatòries. Entenent aquestes dificultats, però, llavors, cal posar els parcs en solfa, perquè, precisament, vindran campanyes d'estiu, eh?, vindran situacions de risc, tenen situacions d'emergències i no podrem actuar com toca. Per tant, cal reconèixer-ho i cal buscar entre tots una nova planificació que permeti tornar a invertir en els nostres cossos d'emergència, en aquest cas, també, dels bombers professionals, i també dels bombers voluntaris.

I, evidentment, abans d'acabar només reiterar el nostre compromís amb les conclusions de l'Horta de Sant Joan, que queden algunes, d'elles, bastantes, pendents de complir, per tant, aquí sí que afecten bombers voluntaris i bombers professionals.

Per tant, al costat dels bombers voluntaris, a disposició del Govern, evidentment, per arribar a acords, però sí que donarem suport al conjunt de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt. (Veus de fons.) David Fernández. M'enganyeu, eh?

David Fernández i Ramos

Bona tarda, presidenta. Sóc el Quim Arrufat, i perdó per no avisar, és que el Quim està en una moció següent. Molt ràpidament, primer, tres prèvies en allò que s'ha dit: la primera és que perquè estem a favor dels bombers voluntaris no votem els pressupostos, precisament per això, perquè ha fet un argument, senyor Guinó, en nom del grup parlamentari que em correspon, però, em sembla que la resta de grups, també, seria una mica feudal, banal, tribal i espuri i gairebé còmic; ens ha fet un sillogisme aristotèlic aquí de dir: «Si estàs a favor dels bombers voluntaris i vius a Catalunya has d'estar a favor dels pressupostos, no?» Ho hem entès així –ho hem entès així. Per tant, per moments semblava que era poc estètic i que es carregava tres-cents anys de parlamentarisme.

En tot cas, nosaltres, com que som estructura social contra l'estat de les coses i contra les coses de l'Estat, doncs, hi votarem a favor. Que també valdria una

primera reflexió als grups que hi voten en contra i al mateix conseller, que alguna cosa deu passar, no?, per albirar algun miracle, que no em diran..., no?, «miracle polític», és que el senyor Calbó, del Partit Popular, rebi tot el suport del grup parlamentari de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Què passa perquè això passi? Altres vegades hem fet altres símils similars, però és una reflexió que mereix...

En tot cas, i tornant al tema important, que precisament s'ha dit això dels bombers voluntaris, donarem suport als sis punts fonamentals en què es basa la moció presentada pel Partit Popular, respecte a la regulació holística, no?, dels serveis de prevenció i extinció d'incendis. És veritat que hi ha una qüestió prèvia. Recull òbviament totes les reivindicacions acumulades al llarg del temps –no recents, sinó acumulades– dels bombers voluntaris, però llegint això, que per nosaltres no és tangencial, que és la qüestió de l'agent de l'autoritat. Si nosaltres escollíssim algú per a autoritat escolliríem els bombers. Això que ho tingui tothom molt clar, o el que són les dinàmiques de protecció. Si té un excés darrerament de normativitzar, que moltes coses són agents de l'autoritat: els revisors de tren, els mestres. Llavors ens preocupa, perquè ens amoïna, perquè avancem cap a una societat del control i de l'autoritat/autoritarisme, i segurament el sentiment de pertinença a una comunitat es fonamenta més en una pedagogia compartida, en una ètica comuna i en un reconeixement mutu, no?, d'uns valors comuns.

En tot cas això és un debat segurament més polític. I l'altre és el del concepte, que algú s'hi referia –crec que el Dionís– sobre la qüestió del voluntari, no? Què és un voluntari, què no és i quines implicacions i conseqüències té, que també ha passat amb altres coses que hem viscut com la inspecció de treball a entitats esportives. Però, en tot cas, això esperem que es resolgui favorablement en el tràmit de la Llei del voluntariat.

Però, finalment, i com s'ha dit, a Catalunya hi ha 1.600 bombers voluntaris i 2.400 de professionals. Fa temps que les condicions s'estan degradant. Els fets són innegables. La reducció de la capacitat extintora, la no-convocatòria de places, tot el que s'ha dit. I, òbviament, un fet que és dràstic, que també s'hi ha referit, que és que en determinades agrupacions, a determinades regions, s'ha dimitit en bloc davant el que es considera la desídia del Govern de la Generalitat. Un fet prou greu per respondre-hi políticament i institucionalment. I també amb unes propostes de canvis reglamentaris que impliquen noves responsabilitats, no?, sense cap millora en les condicions materials –no salarials, òbviament, són voluntaris– que acumulen aquest sentir-se desproveït de determinades condicions de protecció jurídica.

M'oblidava d'una cosa: respecte a l'agent de l'autoritat, sí que estem a favor de la defensa jurídica del bomber voluntari, però no sabem si la fórmula és precisament la de dotar-lo d'agent d'autoritat. Que tinguin un aixopluc judicial en el desenvolupament de la seva responsabilitat hi estem absolutament d'acord. Que la fórmula sigui aquesta, no ho tenim clar.

Les principals reivindicacions s'han dit: tenir les mateixes condicions en matèria de protecció jurídica i sanitària, la protecció jurídica a la qual em referia, la millora en els parcs i vehicles, condicions desastroses i insalubres, tristes; fins i tot, ho ha reconegut el diputat de Convergència. I és una pregunta que qualsevol govern s'hauria de fer: si no protegim els bombers voluntaris, que basen la seva activitat en l'altruisme, no?, i en l'entrega comunitària, a qui està disposat a protegir aquest Govern? Per tant, l'objectiu bàsic de les demandes que recull la moció del Partit Popular és incrementar finalment el nivell de protecció sanitària i jurídica. I a nosaltres també ens suscita la reflexió: qui pot oposar-se a una demanda tan bàsica?, amb quins criteris i amb quins motius?

Alguns esquemes –ho hem parlat molt a la Comissió d'Interior– de com s'han anat perdent la capacitat extintora i les condicions sobre els que apaguen els incendis, que finalment són els bombers, ho desenvolupen i que ens desvetllen, de més precarietat, més fragilitat i més vulnerabilitat. Per la qual cosa hem votat en contra dels pressupostos i, en canvi, votem a favor d'aquesta moció.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar el vot favorable en aquesta moció. I voldria fer algunes consideracions: primer, aquest país també necessitaria un debat en profunditat perquè som un dels països més boscosos del món, cosa que desconexem en moltes ocasions, i per això també tenim en un clima mediterrani més incendis i hauríem de fer prevenció real dels incendis.

Però, més enllà d'això, una llei que reguli els serveis, revisant el model, el model, per exemple, de l'Aran, que vostès el coneixen, de *pompiers voluntaris*, o de models francesos o de molts llocs del món, mixt; però també alguna consideració en l'element de l'autoritat. Autoritat donada per la societat o autoritat donada per llei? Perquè també hauríem de veure si els agents de les ADF..., son autoritat? I, per tant, hi ha un debat en més profunditat, que cal fer-lo, i potser en un projecte de llei de llei el podríem fer.

I, finalment, un últim debat amb relació a la necessitat de la responsabilitat civil de les persones voluntàries i la mutualització. Si ho ha de fer el sistema públic, doncs, hem de veure com ha de fer-ho, perquè estem parlant fonamentalment d'accidents, eh?, propis més de mútues laborals i d'accidents que no pas el sistema general propi. Però, en tot cas, per descomptat, ja que tenim un sistema nacional de salut, podem fer-ho i veure qui finança o qui..., i a través d'un assegurament... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Manifestar que hem acceptat l'esmena número 1, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, per la qual el que es concreta és que com a mínim hi hagi una convocatòria de dues-centes noves places de bomber professional. I, en segon lloc, també hem fet una transacció amb el Grup d'Iniciativa respecte a la cobertura sanitària, per deixar més clar que no hi hagi cap tipus de confusió entre el règim professional i el règim voluntari a l'hora d'abordar aquesta qüestió. I, per tant, aquestes són les esmenes que han estat acceptades.

Miri, fa pocs dies vostès m'acusaven que no parlàvem dels problemes dels bombers. I ara que em parlem m'acusen d'oportunisme. Per tant, conclusió: és igual del que parli. A vostès no els agrada el que proposem el Partit Popular i em dirà un all o una ceba en funció del que plantegem.

Dit això, com és possible que grups tan diferents com els que han expressat que donaran suport a aquesta moció es poden ficar d'acord en aquesta qüestió i poden donar-li suport? Doncs, és molt senzill, perquè només hem pensat en els bombers voluntaris i en res més, exclusivament ens hem centrat en això. I per això és fàcil que es puguin donar aquestes coincidències. I vostè, senyor Guinó, ha volgut dir: «Ecolti, no li fa cosa arribar a un acord amb Iniciativa per Catalunya?» No. (*Remor de veus.*) Exacte, ho dic perquè tinc l'apuntador. No. Per què? Perquè només pensem en els bombers voluntaris. És senzill d'entendre, senyor Guinó, molt senzill d'entendre, no?

Nosaltres..., escolti, ens diuen: «Nosaltres hem aprovat un pressupost que..., i vostès no.» Perquè nosaltres partim d'una diferència, que entenem que vostès no han aprovat un pressupost, han aprovat una *camama*. I li ho explicaré.

Miri, un pressupost en què vostès no saben com pagaran 2.500 milions d'euros no és un pressupost, és una presa de pèl. Perquè jo em puc trobar, senyor Dionís, que vostè digui després, a final d'any: «Ecolti, com que no tinc aquests 2.500 milions no hem pogut fer la convocatòria de bombers voluntaris.» I és el més raonable que pugui passar, perquè quan vostè planteja un pressupost sense saber d'on traurà els cèntims el més probable és que l'incompleixi. I si vostè hagués sentit la defensa del conseller en Comissió d'Interior de si es faria o no la convocatòria d'aquestes places, vostè, n'estic convençut que, amb la preocupació que té per als bombers professionals i voluntaris, vostè avui votaria aquesta moció. Perquè era per ficar-se les mans al cap, perquè..., absolutament cap compromís. I el dia d'avui no el té, tampoc, perquè Convergència i Unió no ha sortit aquí dient: «Aquí en convocarem tants.» No ho han dit. I saben per què no ho han dit? Perquè no ho saben. I, per tant, aquest és el nivell de compromís.

I què reclamàvem nosaltres? Doncs, escolti, davant d'aquesta indefinició del Govern, que el Parlament es

pronuncii i marquem uns mínims. I això està en les seves mans i en les mans d'Esquerra Republicana, de poder-ho fer. I jo li demano que sigui així.

I acabo. Respecte a les estructures d'estat, vostès no han aprovat un pressupost en base a impulsar unes determinades estructures d'estat?, que ho hem sentit tots? Llàstima que s'hagin descuidat els bombers. No estan en aquesta llista de nou estructures d'estat que vostès han pactat. Se les han descuidat, que és una llàstima. Però, malgrat això, vostè té a la mà de poder votar i garantir aquestes places avui.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Lluís Guinó i Subirós demana per parlar.*) Senyor Guinó...

Lluís Guinó i Subirós

Per al·lusions, presidenta. Una, que fa referència al diputat Fernández: no és una qüestió de parlamentarisme antic, simplement és una qüestió de coherència. I la coherència en política és demanar actuacions a un govern i consignar-les pressupostàriament. Això és modern, regenerador i interessant des d'un punt de vista polític. I jo he fet aquest comentari, simplement: no té massa sentit i és una incoherència demanar en una moció unes actuacions que consten en uns pressupostos que un els vota en contra. Per mi això és incoherència política.

I, per altra banda, i pel que fa al Partit Popular, jo no he parlat d'oportunisme. Precisament..., senyor Calbó, on és? (*Remor de veus.*) Hola. (*Rialles.*) Precisament li he dit que era una moció oportuna, no oportunista. I, per tant, a mi el que em dóna la sensació és que vostè ni quan el felicito se n'adona. (*Rialles i remor de veus.*)

Gràcies.

(*Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Guiteras...

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, per al·lusions, de quasi tothom, no?, del senyor Calbó, del senyor Ordeig...

La presidenta

Trenta segons.

Dionís Guiteras i Rubio

...i del senyor Fernández, que són trenta segons no acumulables. Bé. Mirin, les places hi són. I no és una contradicció ni és una opereta dir que hi està a favor i li dónes la raó al diputat que la té i votar-li en contra. Perquè a casa diem una cosa, a casa diem que «per co-

llir s'ha de sembrar, i per collir també t'has d'embrutar les mans». I els bla, bla, bla als bombers voluntaris i als bombers professionals no els faran cap favor.

I una cosa que m'he descuidat, que era el tema del director general. Mirin, no demanarem la dimissió del director general per sis mesos que queden, però sí que li exigirem, al senyor director general i al Departament d'Interior, que aquests sis mesos que queden es posi les piles, tingui la cintura necessària com a responsable del Govern i es posin d'acord.

Moltes gràcies.

(Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Alonso... –senyor Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta, per demanar votació separada; votació separada del punt cinquè.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, demanaríem votació separada dels punts 2 i 4.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

I començarem votant el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 69 en contra i 9 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 70 en contra.

Passem a la següent moció.

Abans de començar, els faig avinent que, per acord dels grups parlamentaris autors d'aquestes últimes mocions, la 19, la 20 i la 21, relatives a la pobresa, les desigualtats socials i les mesures d'urgència social, procedirem a fer un debat conjunt de les tres, per un temps d'intervenció de deu minuts per a cada grup parlamentari i votació separada de cada una de les mocions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la lluita contra la pobresa i les
desigualtats socials (tram. 302-00257/10)

Té la paraula, en primer lloc, per a l'exposició de les mocions, el Grup Parlamentari de Ciutadans, il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, debatimos hoy ni más ni menos que tres mociones que versan sobre los mismos temas, la pobreza y el incremento de las desigualdades en Cataluña. Si hay tres mociones sobre estos temas, tan importantes y tan trascendentales para la vida de muchos, por desgracia, muchos ciudadanos catalanes que están pasando por malos momentos, es, a nuestro juicio, porque algo no se está haciendo bien, no se está haciendo bien desde hace mucho tiempo y por eso se celebró, ya hace más de un año, un pleno monográfico en este Parlamento sobre el incremento de la pobreza y las desigualdades.

Le decíamos hace un par de semanas a la *consellera* que creíamos que no se había hecho todo lo que se debía y que no se estaba poniendo este tema, en cuanto a prioridades, en el orden en que creíamos que le correspondía; no puede ser, y así se lo decíamos, que, después de un año de haberse celebrado este pleno, en lugar de haber disminuido la pobreza, lo que tengamos es un incremento de la pobreza en Cataluña, y eso, además, no es discutible y nadie lo discute, ni siquiera lo discute el propio Govern. Y le dijimos también a la consellera que el propio Idescat, por ejemplo, que es un organismo público, o también el Síndic de Greuges alertan de que la pobreza y la desigualdad crecen, crecen en Cataluña y, de momento, no paren de crecer, por mucho que desde el Gobierno central y también desde el Gobierno autonómico se presume de recuperación económica, una recuperación económica que no llega; no llega, en todo caso, a aquellas personas que más lo necesitan.

Hace escasas dos semanas, también la propia presidenta de la Taula del Tercer Sector Social decía también, literalmente, que «la recuperación era falsa», «falsa» decía ella, exactamente, y decía también que la cohesión social, aquello por lo que muchas veces se presume desde este *faristol*, en cohesión social estamos peor que hacer un año. Para nosotros, la conclusión es clara y así se lo decíamos; vuelvo a recordar, el Govern no ha hecho bien las cosas o, para decirlo más claramente todavía, no ha hecho ni siquiera las cosas que está obligado a hacer, de acuerdo con la resolución que este mismo Parlamento aprobó después de celebrarse el Pleno monográfico sobre el incremento de la pobreza. La propia consellera, además, reconoció que no había cumplido y, de hecho, lo que hizo es presentar, a nuestro juicio, como un éxito un cumplimiento parcial, un cumplimiento supuesto parcial.

Bien, pues, nuestra moción es tan simple que solo pide que se cumplan íntegramente todos los compromisos y los acuerdos que salieron de aquel pleno monográfico de la pobreza y que se haga antes de finalizar el presente período de sesiones. A nosotros se nos ha in-

formado por parte del Grupo de Convergència i Unió que se va a votar a favor de este punto y, por supuesto, no podemos más que alegrarnos de que sea así. Allí se establecían una serie de acuerdos, acuerdos que lo son de mínimos, y se especificaban una serie de medidas concretas que ni siquiera se han cumplido, al menos en su totalidad, un año después. Por lo tanto, como digo, nos tenemos que alegrar de que este punto vaya a salir aprobado. Pero, ciertamente, visto lo que ha pasado durante este año, nos quedamos expectantes para ver si eso se va a cumplir realmente o no, porque, en cualquier caso, las elecciones anunciadas servirán de juicio ciudadano respecto de si ahora el Gobierno realmente cumple con los que más lo necesitan o hace lo que ha hecho durante este año, que es firmar compromisos o asumir compromisos que, después, no ha cumplido.

Pero, además de eso, le pedimos a este Gobierno algo que es mucho más concreto –mucho más concreto– y que, de verdad, demostraría la existencia de un compromiso claro en la lucha contra la pobreza y las desigualdades. ¿Qué es lo que le pedimos? Que se pague sin demora –sin demora– las cantidades pendientes a todas las entidades sociales que, supliendo, además, la inacción del Gobierno en esta materia, están atendiendo y trabajando cada día para las personas que más lo necesitan en Cataluña. Si no se está dispuesto a hacer eso, si no se está dispuesto a saldar las deudas que se tienen ya hoy con esas entidades, para nosotros quedará muy claro que no existe ese verdadero compromiso en la lucha contra la pobreza y contra el incremento de la desigualdad en Cataluña y quedará más patente aún cuando vemos que, precisamente en este mismo Pleno, se alcanzan pactos presupuestarios para pagar otras cosas como estructuras de estado u organismos improductivos de política exterior, mientras se deja sin pagar las deudas que se tienen con organismos que atienden a las personas, deudas que se tienen, que son vencidas y exigibles, como se dice en el lenguaje financiero, son deudas vencidas y exigibles, y son deudas que se tienen con las personas que más lo necesitan. Si no se paga eso y se paga lo otro, para nosotros quedará muy claro cuáles son las prioridades de este Gobierno y quedará muy claro que no es una prioridad la lucha contra la pobreza y sí lo es, en cambio, otras cosas que creo que están muy alejadas de lo que necesitan las personas que lo están pasando peor en Cataluña.

Por lo demás, y por lo que se refiere al resto de mociones que debatimos ahora conjuntamente, nosotros vamos a apoyar en su práctica totalidad la moción presentada por el Partido Socialista con las enmiendas que ellos han aceptado, porque entendemos que van en la misma línea de instaurar medidas concretas que pretenden reducir la pobreza y supone, igualmente, una insistencia en el cumplimiento de los acuerdos que surgieron de aquella resolución del Pleno de pobreza y que el Gobierno, como digo, no ha cumplido.

Creemos, igualmente, que las comparecencias de la renta garantizada de ciudadanía han de sustanciarse con urgencia, pues es necesario entrar en el debate de una medida que, como esta, más allá de la idea o del concepto que cada uno de los grupos podamos tener respecto de la concreción de lo que debe ser, ha de

servir, en todo caso, para conseguir un modelo de protección social más justo para los que peor lo están pasando. Aunque también es verdad que nosotros no vemos posibilidad reglamentaria de abrir el período de enmiendas si no se han acabado todavía las comparecencias, por lo que será este el único punto donde nosotros no podremos votar a favor de la propuesta del Partido Socialista. En todo caso, en cuanto acabemos las comparecencias y en la medida que vamos a votar que se sustancien de manera urgente, se abrirá ese período de enmiendas y cada uno de los grupos podremos presentar nuestro modelo y entrar en el debate de una medida como esta, que, como vuelvo a repetir, podemos tener diferentes modelos, pero creo que es necesario que exista ese debate porque se han de buscar soluciones para los que peor lo están pasando.

En relación con la moción de la CUP, nosotros podemos compartir algunos puntos, como los que tienen que ver con la dependencia o algunas propuestas relativas al sobreendeudamiento, que vamos a votar, por supuesto, favorablemente, pero, por otro lado, no podemos compartir en absoluto muchas otras de las medidas que, desde nuestro punto de vista, lo que generarían es un modelo totalmente insostenible a medio plazo, que, de hecho, generaría sin duda, a nuestro juicio, más pobreza, y eso es algo que también se ha demostrado en otros países donde se han aplicado medidas similares.

En cuanto a las enmiendas que ustedes han aceptado, evidentemente, las nuestras las vamos a votar a favor. Las de otros grupos, el tema es que vemos que, a veces, sobre el mismo punto se han aceptado diferentes enmiendas de otros grupos que nos parecen un poco que encajan de manera complicada unas con otras; entonces, lo que haremos es abstenernos a las que han aceptado de otros grupos y votar favorablemente las que han aceptado nuestras; algunas, también, que han aceptado de otros grupos, votaremos a favor, por supuesto. En fin, es un modelo, el suyo, que nosotros, en general, no compartimos, pero, en todo aquello que yo creo que hay puntos significativos que sí que compartimos y estamos de acuerdo, pues, votaremos a favor.

Y sobre las enmiendas que se han presentado a nuestra moción, pues, aprovecharé el siguiente turno que tenemos cada grupo para pronunciarme sobre ellas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per exposar la moció...

Moció

subsegüent a la interpe·lació al Govern sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 302-00258/10)

...té la paraula el Grup Parlamentari Socialista, la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, jo començo agraint el conjunt d'esmenes que s'han

presentat a la moció que vam presentar després de la interpellació a la consellera Munté, després de l'any del Ple de pobresa i desigualtat, i també el to en la negociació per part d'Esquerra Republicana, per part d'Iniciativa, de Convergència i Unió i també de Ciutadans.

Bé. Nosaltres presentàvem aquesta interpellació i aquesta ponència perquè fa un any del Ple, la setmana que ve farà un any d'aquest Ple, i acabem de presentar els pressupostos, uns pressupostos que tiren enrere la inversió social una dècada al nostre país, i creiem que les resolucions que es van aprovar no eren molt ambicioses i el que volem en aquesta moció, un doble objectiu, per una banda, tirar endavant mesures que considerem que ens són del tot urgents i, per una altra banda, amb aquest compte enrere en què ens ha situat el president Mas, amb una convocatòria d'eleccions per al proper 27 de setembre, doncs, passar dels estudis a les resolucions i, en aquest compte enrere, anar directament a les resolucions que havien de tenir productes concrets.

Ens hem fixat en tres blocs: en els temes d'infància, en els temes de necessitats bàsiques i en el sistema de garantia de rendes; creiem que són les urgències que té, en aquests moments, el nostre país. Pel que fa a infància, cal posar sobre de la taula que, tot i que tenim un pacte per la infància signat, enguany, els pressupostos de la Generalitat redueixen les partides d'infància, concretament, pel que fa al programa en un 2 per cent i en altres partides, com pot ser l'escola bressol, doncs, directament a zero euros.

Hem volgut fixar tres mesures concretes pel que fa al tema d'infància. La més important per a nosaltres té a veure amb les beques menjador; vàrem tenir un debat en la interpellació i hem fet una moció molt concreta que diu que totes les famílies que estan en el llindar de renda per tenir una beca menjador tenen una beca menjador. Això, en aquests moments, no està passant al nostre país. És cert que hi ha més recursos per a beques, però també és cert que hi ha més sol·licituds i que, amb les normes que el Departament d'Ensenyament ha posat com a llindar de renda, hi ha famílies al nostre país que no estan tenint beques en aquests moments, i això cal dir-ho, cal dir-ho amb totes les paraules i, si s'aprova el punt que tenim en la nostra moció –en aquest cas, no hem acceptat l'esmena de Convergència i, per tant, creiem que sí que tirarà endavant–, el Departament d'Ensenyament haurà d'habilitar recursos extraordinaris per fer front a la casuística que en alguns consells comarcals estan al voltant del 20 per cent de beques menjador de famílies que estan en el llindar de renda per tenir una beca menjador i que el Departament d'Ensenyament no està facilitant els recursos per fer-les possibles. Així que, si el número 3 de la resolució de la nostra moció tira endavant, significarà això.

També, d'infància, hem intentat que l'ordre que augmenta el topall per tenir l'ajut a les famílies que han tingut un naixement o una adopció o una tutela durant aquest any passa fins a 16.000 euros, això ha estat l'acord d'Esquerra Republicana amb Convergència en els pressupostos; nosaltres volíem 20.000 eu-

ros, no ha estat així, però sí que, per primera vegada, votarem, i sembla que ho aprovarem, que estudiarem la posada en marxa que aquesta prestació arribi a llindars dels 35.000 euros, de la qual cosa també ens felicitem. I, per una altra banda, l'estudi perquè hi hagi una renda garantida infantil; hi ha una llei de prestacions socials de caràcter econòmic, i també ens felicitem que aquest punt també pugui tirar endavant.

Pel que fa a la cobertura de necessitats bàsiques, en aquests moments la consellera està negociant amb els consells comarcals i amb els ajuntaments el contracte programa, el contracte programa del 2015, que esperem que es signi aviat. Jo deia durant la meua interpellació que els ajuntaments necessiten més recursos per urgència social, una urgència social que ja no és urgència, és estructural: s'estan pagant medicaments, s'estan pagant taxes per accedir al sistema educatiu, s'estan pagant lloguers, s'estan pagant subministraments, i, si s'aprova el que..., tal com està la moció, que sembla que sí que s'aprovarà, hi haurà d'haver més recursos per al contracte programa del 2015. I esperem que així sigui, tal com consta a la moció que aprovarem.

Per una altra banda, hi ha la prestació d'aliments garantits, que es va aprovar ahir en els pressupostos amb zero euros, i el que fem amb aquesta moció és dotar-la dels recursos adients, també per a aquest any 2015. Entenem que d'aquesta manera, tant pel que fa a infància com pel que fa a beques i pel que fa a la cobertura de necessitats bàsiques, estem davant d'un major compromís per part del Govern sobre aquestes matèries. Esperem que així sigui, i així ho controlarem, amb el compliment per part de l'acció de govern, a partir d'ara.

Un altre capítol important. Ahir al matí, a les dotze, es va fer una roda de premsa davant del Parlament, una roda de premsa de la Comissió Promotora de la ILP de la Renda Garantida, a la qual van assistir diferents grups parlamentaris. Les entitats i diferents personalitats del nostre país demanaven als grups parlamentaris l'agilització, la no-obstrucció en la tramitació de la renda garantida de ciutadania. Hem arribat a un acord, en aquest cas amb Esquerra Republicana, perquè les compareixences s'hagin acabat, s'hagin substanciat el 27 d'abril. I entenem que substanciant les compareixences el 27 d'abril podrem tenir la ponència oberta el mes de maig i, si hi ha voluntat política, podrem portar a votació la renda garantida de ciutadania en aquest període de sessions i, per tant, abans que s'acabi la legislatura. Per nosaltres aquest és, doncs, un punt molt important d'aquesta moció també, perquè vol dir que el que havíem aprovat fins ara que ho faríem durant aquesta legislatura..., passem de la voluntat, passem de la declaració de voluntats a la concreció. I, per tant, amb el president de la Comissió de Benestar Social –que no està per aquí– haurem d'ajustar els calendaris per poder tenir les quaranta compareixences que ens queden acabades aquest mes d'abril.

Hi ha un punt que, malauradament, no s'aprovarà i que té molt a veure amb la urgència social. Vull fer repàs, una mica, de la renda mínima d'inserció, que és el sistema que tenim en aquests moments, que és la renda mínima d'inserció que es va pactar amb el

Partit Popular, que Esquerra Republicana, doncs, no ens ha portat aquí la seva reforma i que el conseller Puig, encara que a mi m'ha respost per escrit diverses vegades que el 2014 estaria reformada la renda mínima d'inserció, no ha estat així. Estem al març del 2015 i continuem amb la renda mínima d'inserció pactada pel conseller Mena amb el Partit Popular.

Bé, doncs, tinc les respostes escrites del conseller Puig de la liquidació de recursos que s'hi van dedicar. I resulta que, si el 2011 es van liquidar 172 milions –el 2011–, el 2014, amb aquest acord amb Esquerra Republicana en què es deia que havien d'arribar als 173, se'n van liquidar 154. Per tant, la situació que tenim, amb les respostes que m'ha enviat avui mateix el conseller Puig, és que no s'estan complint els compromisos que tenim pel que fa a les prestacions de la renda mínima d'inserció. I per això nosaltres volíem que hi hagués un decret llei que ens portés el PIRMI que teníem el 2010, el PIRMI que funcionava, el PIRMI que tenia 33.000 beneficiaris i que en aquests moments està en 27.000, i tenir això mentre no ens arriba la renda garantida de ciutadania. Perquè estem en un compte enrere, perquè no té sentit continuar dient que ja portarem la llei, ja farem la tramitació. Si realment volem atendre la urgència social al nostre país, el que necessitem és una estructura d'estat, com ho havia estat la renda mínima d'inserció, i que en aquests moments no tenim.

No serà possible, sembla que Esquerra Republicana en això no ens recolzarà, i ho lamentem profundament, perquè és evident que seria la solució a molts desnonaments que s'estan produint al nostre país i a molta pobresa energètica, tenir aquesta prestació per tirar endavant.

Per últim, tenim un capítol que té a veure amb el compliment de la Resolució de pobresa, i aquí tenim tres apartats molt concrets; hem arribat a acords en dos d'ells. Finalment, si el Govern compleix el que vota –ja ho va votar fa un any–, tindrem el mapa de prestacions, aquest mapa de prestacions que fa anys que esperem i que sembla que els propers mesos tindrem; igual que tindrem l'organització de les prestacions socials per poder fer aquest estudi i, a partir d'aquí, veure què és el que es pot fer amb el sistema de garantia de rendes.

Ens passa el mateix amb el primer punt de la resolució del Ple de pobresa de fa un any: es va fer una resolució on es deia que es presentaria un informe d'avaluació i d'estat de polítiques d'inclusió al nostre país. Ha costat, però sembla que abans que acabi aquest semestre tindrem aquest estudi, aquest informe, presentat per part de la consellera en aquest Parlament. I ens n'alegrem si així és i, si no, també ho denunciarem des d'aquest faristol.

I acabo amb el punt desè de la moció proposada pel Grup Socialista. I aquí vull posar en relleu el que està passant al nostre país, i és que tenim lleis, tenim drets, però el Govern diu que, com que no hi ha recursos, no s'apliquen els drets de ciutadania. I això és una anomalia que s'està denunciant, ho estan denunciant les entitats socials, ho estem denunciant l'oposició, ho denuncien els acadèmics... I aquí, consellera, tornem a

no estar d'acord: les prestacions econòmiques vinculades s'han de pagar, perquè és el que diu la llei. I, si no ho pot fer, hauré de canviar la llei, però no es pot no complir la llei. Esperem –esperem– que aquestes prestacions econòmiques vinculades que estan portant els avis a no poder accedir a les residències siguin una realitat al més aviat possible. I el mateix ens passa..., i això ens fa ja mal la boca de dir-ho, que paguin el que deuen a les entitats. I això, lamentablement, tampoc serà una realitat avui.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per exposar la moció del Grup Mixt...

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre les mesures d'urgència
social (tram. 302-00259/10)

...té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Fa anys, ja fa uns quants anys i bastants, per als que som més joves bona part de la nostra vida, que ha transcorregut en crisi. Quan va començar la crisi, recordo que hi havia uns governs d'esquerres que van interpretar que la crisi era segurament un clot temporal en el creixement econòmic, que augmentant la inversió amb l'estil keynesià, doncs, ràpidament passaria el clot. De mica en mica es va anar demostrant que aquesta crisi no era només un clot en el camí, sinó que era una crisi estructural, segurament el final d'una sèrie de models econòmics, financers, de gestió pública, però també de gestió de bona part de les activitats privades, un endeutament generalitzat de famílies, de privats, de l'Estat, sobretot dels bancs, que va forçar, doncs, tota la situació que vam conèixer.

Aquella situació, que primer va ser d'excepció, va motivar una sèrie de plans d'excepció, d'austeritat, de retallades, de redreçar l'economia pública, és a dir, les finances públiques a partir..., va motivar..., hi havia una certa línia argumental, més o menys lògica, que portava a actuar amb un pla de xoc retallant tota una sèrie de partides i fent cas a l'austeritat; cosa que ja hi ha un comú, diguéssim, majoritari en la societat, i també dins de les administracions, que entenen que l'austeritat, que aquest pla de xoc de les retallades tampoc estan aportant cap sortida econòmica a la crisi i, més que sortida econòmica a la crisi, el que estem comprovant és la cronificació de la crisi. Es va cronificant una situació de pobresa, que ja no és excepcional, ja no és fruit d'un clot, ja no és un clot més d'una situació estructural que cal reparar mitjançant retallades, sinó que de mica en mica estem..., excepte l'1 per cent, que continua guanyant diners, que continua especulant, que continua creixent, hi ha un 99 per cent de la societat que comença a estratificar-se en tres grans grups: el que més o menys treballa i pot viure, el que viu en l'absoluta precarietat malgrat que treballi i

aquell que ja està o comença a estar exclòs socioeconòmicament de la nostra societat.

Per tant, males notícies, s'està cronificant la crisi, s'estan cronificant moltes situacions de pobresa, algunes ja formen part del nostre paisatge habitual, i si davant d'una crisi es van prendre una sèrie de mesures de xoc, com retallades i aplicar plans d'austeritat, davant d'una cronificació de la pobresa i una cronificació de la crisi cal, pensem nosaltres, prendre mesures de xoc també. Ja no és una excepció que la gent pugui aguantar temporalment per després tornar a créixer; malgrat que en algun sector algú hi pugui veure un cert creixement econòmic, el gruix de la crisi –ho diu l'OCDE, no ho diem nosaltres–, el 20 per cent d'atur no comença a revertir-se, diu l'OCDE, fins al 2020, si, en tot cas, a partir de llavors ho fa. I, per tant, aquest és el país que tenim, aquesta és la gent que tenim, aquest és el paisatge que hi ha. Per tant, cal actuar-hi amb mesures estructurals, però sobretot començar a actuar amb plans de xoc i d'emergència social.

Quina és la situació, *grosso modo*? 1,6 milions de pobres, contra els quals s'ofereixen 28.000 PIRMI; 320.000 llars, es quantifiquen més o menys, perquè no hi ha manera que aquelles empreses que es van quedar el parc públic de l'electricitat i se'l van repartir i ara tenen beneficis multi-, multi-, multimilionaris donin xifres exactes de quants subministraments tallen i quanta gent sense recursos deixen sense subministraments bàsics, la pobresa energètica es calcula que afecta 320.000 persones, contra les quals s'ofereix un fons de 10 milions d'euros. I contra 80.000, gairebé 80.000 sol·licitants d'habitatge públic se n'assignen 1.000, perquè el parc públic no es va preparar en el seu moment, no s'ha preparat mai en aquest país per assumir majors quotes de garantia del dret d'accés a l'habitatge.

Però també és un país que de recursos en té; els ha de mobilitzar, però de recursos en té. Se n'estan generant malgrat la crisi, i n'hi han suficients perquè ningú hagi de passar gana. Hi ha 450.000 pisos buits, 100.000 en mans de la banca. Hi ha un frau fiscal calculat al voltant de 16.000 milions d'euros. Ens ha costat, el rescat a les caixes catalanes, només a les caixes catalanes, 15.000 milions d'euros públics, que han anat a parar al rescat de les caixes catalanes. Els darrers sis anys s'han pagat 10.720 milions d'euros d'interessos del deute des de l'Administració catalana, molts diners, molts beneficis per a la banca, que òbviamment s'han tret d'altres partides pressupostàries que haurien d'haver anat destinades a cobrir aquestes necessitats bàsiques; 4.985 milions d'euros són els beneficis de «la Caixa» i el Banc de Sabadell durant la crisi –són els dos grans bancs privats a Catalunya–; 16.000 milions d'euros és el patrimoni acumulat pels deu catalans més rics –per tant, de recursos n'hi ha i n'existeixen a la nostra societat–; entre 10.000 i 16.000 milions d'euros és el que es calcula de dèficit fiscal amb l'Estat espanyol; 7.100 milions d'euros és el que les tres grans companyies elèctriques de l'Estat espanyol van guanyar l'any passat, només en un any, van obtenir de beneficis nets després d'impostos.

Per tant, de recursos se'n creen, de beneficis en paguem, de riqueses se n'acumulen, de patrimoni n'hi ha, de pisos n'hi ha, d'energia se'n produeix. És a dir, el país produeix suficient per no haver de fer passar a bona part de la nostra societat la vergonya de viure, la indignitat de viure en la pobresa, en la misèria de no saber si arriba a final de mes, no saber si pot escalfar casa seva, no saber si podrà donar un futur als seus fills i filles, no saber si pot garantir una vida digna per a la seva família.

Fa poc va guanyar el govern de Grècia una nova força política, o una força política vella però, en tot cas, que obtenia una nova majoria. I una de les primeres coses que va fer, com han fet molts governs de l'Amèrica Llatina, d'esquerres, quan han arribat al poder, que els darrers deu anys han aconseguit revertir les enormes desigualtats que afectaven el continent de l'Amèrica Llatina, va ser emprendre una sèrie de mesures d'urgència, que entenem nosaltres que eren..., no fan un canvi de model econòmic, no fan un canvi de model, però en tot cas sí que posen fre a algunes de les derives socials que s'estaven vivint a Grècia. S'augmenta el salari mínim interprofessional a 751 euros –ja ho voldríem nosaltres aquí, tenint un nivell econòmic i una situació econòmica molt diferent de la de Grècia. S'aturen els plans de privatització que estaven en marxa, relatius a les empreses elèctriques, relatius als ports. Es fa una mesura per la pobresa energètica: 300.000 persones rebran electricitat gratuïtament, perquè no en poden assumir el cost. Fan una auditoria del primer pla de rescat per saber exactament què va passar en el primer pla de rescat perquè sortís tan desfavorable a Grècia... (*Veus de fons.*) No, no, ja sé que no farà vostè una auditoria, ja; clar, clar... (*Veus de fons.*) Bé, ho comprovarem després. Després es retracta si és mentida, eh? Es retracta, ve aquí i es retracta. (*Veus de fons.*) Vindrà aquí i es retractarà si és mentida la informació que estic donant. D'acord. Limitació del retorn del deute per a aquelles persones que tenen deute amb l'Administració, que no sobrepassi el 20-30 per cent dels ingressos, per no ofegar les economies familiars. Prohibició dels desnonaments, una segona prohibició dels desnonaments per llars menors amb valor menor de 200.000 euros i persones que, òbviamment, no tenen enlloc més on anar, i nous impostos sobre les grans propietats. Mesures, totes elles, que no alteren el model econòmic, que continuen amb el mateix model econòmic, però que intenten aturar, posar frens a algunes de les situacions més greus.

En aquest sentit, i amb les limitacions que sabem que té l'Administració catalana, i que encotilla també l'Estat espanyol a l'Administració catalana, hem intentat fer una sèrie de mesures, aportar-ne més; no són ni les màgiques, ni les úniques, ni les que ho arreglaran tot, però aportar una sèrie de mesures més d'ordre social, per frenar la sagnia que és la pobresa en el nostre país. N'hi ha algunes relatives a la renda mínima.

Nosaltres entenem que hem d'accelerar els tràmits... –ja ho diu una altra moció, per això ja està recollit–, accelerar els tràmits perquè es parli de renda garantida de ciutadania, i veurem quins ingressos calen, d'on es poden treure els ingressos, què es pot fer i què no es

pot fer amb una renda garantida de ciutadania, a què ajuda i a què no ajuda la renda garantida de ciutadania a reactivar l'economia, a més de garantir un mínim de dignitat per a les persones. Mentre no s'aprovi, demanem que es passi a dret subjectiu la percepció de la renda mínima, no pas que estigui subjecta a les limitacions pressupostàries de la Generalitat, sinó que sigui un dret subjectiu.

Reclamem recuperar el lloguer forçós, el lloguer forçós que existia en la Llei del dret a l'habitatge, però ho fem, sobretot, pensant en aquells casos de desnonaments per decisió judicial, de famílies que després no tenen enlloc més on anar. I, per tant, que la Generalitat intervingui per poder habilitar lloguers forçosos amb aquella entitat bancària mentre aquella família tingui necessitat d'aquell habitatge perquè no en té cap altre més on anar.

Demanem moratòria a la Generalitat, a l'Estat espanyol i amb les mesures legislatives que facin falta, perquè no es desnoni de la primera llar persones sota un determinat nivell de renda, que no tenen possibilitats de sortir cap a un altre..., d'anar a viure a un altre lloc.

Fem una sèrie de propostes, també, vinculades a la dependència, a una realitat oculta en el nostre país, que ha estat, diguéssim, en boca de molta gent durant els últims anys, però que segueix oculta en moltes cases de persones dependents.

Fem també propostes encarades a incidir també en el món escolar, o a través del món escolar, en els efectes de la pobresa. Fem, sobretot, atenció a no segregar per raons d'origen a les escoles concertades i tampoc a les públiques, a reforçar l'activitat pedagògica i escolar a través de professors i millorar les ràtios d'alumnes en els barris més complicats, amb situacions socioeconòmiques més complicades...

Vint segons i acabo.

La vicepresidenta primera

Deu.

Quim Arrufat Ibáñez

Deu segons? Doncs... I, finalment, volia dir que hem incorporat una esmena, que la formalitzen Iniciativa i Esquerra Republicana, però que ve proposada pel grup de treball contra la corrupció, de la qual demanarem, senyora presidenta, votació per separat i lectura del punt, que bàsicament reclama que l'Administració catalana es personi en el judici pel cas Palma Arena, com a perceptora que hauria d'haver estat de la tributació de 150.000 euros, que hauria d'haver tributat... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les seves esmenes, i per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Si volen els deixo un espai del meu temps, eh?, no tinc cap inconvenient que puguin continuar aquest debat apassionat que tenien aquí amb micròfons. Segurament que al conjunt de la ciutadania l'interessaria moltíssim.

En tot cas, intento, en els deu minuts que tenim, explicar el posicionament del nostre grup parlamentari al voltant de tres mocions que tenen un comú denominador, que és el tema de la pobresa i la lluita contra les desigualtats, que ha estat un tema que ha estat debatut de forma àmplia en aquesta cambra parlamentària, i que, a més a més, va merèixer un debat monogràfic, un debat monogràfic en el qual es va arribar a tot un seguit d'acords, que podem considerar, des de qualsevol perspectiva, que són més o menys suficients –evidentment que tots voldríem més; estic convençut que la consellera voldria tenir més recursos i tots plegats voldríem tenir més instruments per lluitar contra allò que és la màxima preocupació, segurament, des d'un punt de vista social d'aquest país–, però es va arribar a un seguit d'acords.

I val la pena remarcar que, precisament, el fet que en una de les mocions hi hagi un punt en el qual demani que en un termini determinat es compleixin aquests acords vol dir que en el fons estem visualitzant que els acords són bons i que el full de ruta que es va traçar en aquell debat monogràfic és un full de ruta que hem de seguir consolidant. Per tant, des d'aquí el nostre suport a aquest punt, perquè, ho repeteixo, aquest punt al capdavant el que posa en valor són aquells acords als quals es va arribar.

Voldria remarcar, a banda d'això, que hi han tot un seguit d'elements que han estat posats en diferents mocions, i agrair també l'acord que hi ha hagut, des de totes les perspectives. Jo crec que hi ha hagut un esforç des de tots els grups parlamentaris, no només d'aquells que han presentat mocions, sinó dels altres que hem intervingut d'alguna forma o altra, per intentar arribar a acords, com no podia ser d'altra forma.

Jo crec que en un tema tan sensible com aquest el que ens demana la ciutadania és que arribem a acords. Seria difícilment explicable al conjunt de ciutadans o ciutadanes, i més aquells que estan patint en aquells moments, que utilitzéssim aquesta principal preocupació del conjunt de la ciutadania per arma llancívola, des d'un punt de vista electoral i partidista. Nosaltres no ho farem i intentarem utilitzar tots els espais que tinguem, la màxima influència, per intentar arribar als màxims acords possibles.

Dit això, vull posar en valor també els acords, però també algunes contradiccions que apareixen en algun document, i amb el benentès, lògicament, que compartim bona part de les reflexions que feia el Partit Socialista, però no deixa de ser certament complicat d'explicar que el seu grup parlamentari, com a mínim el portaveu del seu grup parlamentari, de forma recurrent, ens digui que hi han 2.500 milions d'euros que estan computats en el pressupost que no arribaran, que, de cop i volta, tregui 300 milions d'euros d'un suposat estalvi del FLA, i que resulti que no el destini a

eixugar aquest suposat forat que el seu grup denuncia, sinó a crear més despesa.

Però el més perplex no és només això, sinó que resulta que entre les prioritats que vostès determinen en aquests 300 milions d'euros no hi figuren bona part dels temes que vostès avui ens estan recollint en aquesta moció. És a dir, el PSC ens està dient que aquells 300 milions d'euros de prioritització de despesa que ens varen voler computar no tenen res a veure amb els punts que avui ens estan plantejant, perquè en aquests 300 milions vostès no hi plantejaven ni una renda infantil, ni hi plantejaven ajuts per a famílies, ni hi plantejaven altres punts que avui apareixen en la seva moció.

Per tant, el que hauríem de demanar tots plegats és no només que tinguéssim la vocació de fer propostes, sinó que aquelles propostes fossin coherents amb allò que plantegem, i que si el Grup Socialista ha fet l'esforç, i li ho agraïm, de plantejar 300 milions d'euros i d'establir unes prioritats, el que seria recomanable, el que seria desitjable, el que ens sembla que tots plegats agrairíem és que després allò que plantegen, i més tenint en compte que es tracta de la mateixa sessió plenària en la qual aprovem els pressupostos, tingués alguna cosa a veure amb aquestes prioritats.

Perquè, ho repeteixo: no les sabem veure en això. Vostès plantegen tot un seguit de propostes, com, per exemple, revisar la dotació dels ajuts d'urgència social per als ens locals. Doncs, home, d'aquests 300 milions d'euros jo no sé veure res que faci referència a això –res. Plantegen un altre punt en el qual ens demanen que ampliem el topall de renda que dóna dret als ajuts per infant a càrrec, i vostès en la seva proposta plantejaven un llindar de 30.000 euros. Doncs, escolti'm, vostès..., en aquell llistat de prioritats no hi figura res d'això. O ens plantejaven una renda infantil; doncs, en cap dels punts que vostès plantegen hi figura aquest aspecte, i així podríem anar continuant. Repeteixo que hauríem no només de tenir la vocació de plantejar propostes, sinó que aquestes propostes fossin coincidents amb allò que planteja el nostre grup parlamentari.

Dit això, també voldria posar en valor que és evident que tots plegats voldríem fer més recorregut i voldríem tenir més recursos, però també hem de tenir present quines són les limitacions que tenim. Algun grup parlamentari ens planteja aquí pagament immediat dels deutes amb les entitats socials. Evidentment que ho compartim, però és que no tenim en compte quins són els condicionants que té el Govern de la Generalitat? És que no tenim en compte que el Govern de la Generalitat resulta que el 90 per cent d'allò que gasta no ho recapta ell, sinó que ho recapta una altra administració? Perquè, és clar, és molt fàcil comparar-nos amb Grècia, comparar-nos amb altres països, però resulta que aquests tenen una diferència substantiva, que és que tenen un estat al darrere. Nosaltres volem tenir un estat, precisament per poder fer això, però mentre no el tinguem, doncs, difícilment ens podem escapar, com a mínim en alguns temes, d'allò que realment és difícilment d'escapar.

En tot cas, és evident que, tot i aquestes limitacions del marc competencial, hem fet avenços significatius, i voldria posar en valor, des d'aquest grup parlamentari, l'avenç que s'ha fet, per exemple, en el tema de pobresa energètica, que apareix en alguna de les mocions. És evident que no tenim tots els recursos, que voldríem nosaltres des d'aquí poder establir un preu social no només de l'aigua, sinó també del gas i de la llum, però per a això necessitem un estat, i ho sabem perfectament, necessitem un estat.

Que podem anar més enllà? Doncs, evidentment; que, precisament, per això varem plantejar en el seu moment la modificació de la Llei del Codi de consum, per intentar utilitzar tots els mecanismes que tenim al nostre abast, d'una banda, per dotar-nos d'un fons específic, un fons que prioritàriament estigués dotat per les empreses subministradores, per tenir mecanismes àgils per als ciutadans, i, en definitiva, per blindar-nos de qualsevol tall en el subministrament elèctric.

Compartim també bona part dels punts que planteja el Grup Mixt, el Grup de la CUP - Alternativa d'Esquerreres en allò que fa referència al dret a l'habitatge; també en bona part dels temes que fan referència a dependència i allò que fa referència al tema d'ensenyament, i compartim també, ho repeteixo, alguns aspectes de les altres mocions.

Però està bé, ho repeteixo, plantejar propostes; però al darrere de qualsevol proposta tots plegats hauríem de fer un esforç, ens sembla, d'honestetat, que és dir al conjunt de la ciutadania d'on sortiran els recursos per pagar, per finançar això. El nostre grup parlamentari ha fet aquest esforç –ha fet aquest esforç– de dotar un fons suplementari de 100 milions per intentar incidir en aspectes estratègics, aspectes que apareixen en algunes mocions. Ho repeteixo, des d'un punt de vista de dependència, des d'un punt de vista de renda mínima, des d'un punt de vista d'escola inclusiva, des d'un punt de vista d'atenció a les persones amb discapacitat. Però aquest esforç que hem fet nosaltres voldríem que el fessin també la resta de grups parlamentaris.

I vaig acabant. També hem entrat –i, en aquest sentit, ens afegim al que comentava el diputat de la CUP– una esmena per tenir en compte un aspecte que, per nosaltres, és substantiu, i que té molt a veure també amb el tema de la lluita contra la pobresa, que és el que fa referència a aquesta moció, acordada també amb el Grup d'Iniciativa, sobre el tema que la Generalitat es personi com a part perjudicada en el procés judicial de Palma Arena. Estem parlant no només d'una qüestió de dignitat, des d'un punt de vista de país, sinó del fet també d'una pèrdua de recursos d'un cas que, al nostre entendre, contribueix i lesiona greument els interessos d'aquest país.

I, en aquest sentit, la lesió d'aquests interessos, la lesió d'uns recursos que són substantius per al nostre país, també significa una forma, en definitiva, de tenir menys mecanismes per lluitar contra la pobresa i les desigualtats socials.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Popular i per posicionar-se, té la paraula la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Bé. Estem davant de tres mocions en les quals es demana bàsicament quelcom tan senzill com que es compleixin les propostes, les resolucions que s'aproven en aquest Parlament. Per tant, és normal que des del Partit Popular donem suport a totes aquelles iniciatives que ja han estat aprovades, al marge del partit que les hagi presentades, no?, qui hagi fet la proposta. Ho repeteixo, al marge del partit que les hagi presentades, dels colors polítics que representin, ja que considerem que estan destinades a protegir els més vulnerables.

En primer lloc, i crec que és una demanda de tots els grups d'aquesta cambra, és que es doni compliment a la resolució sobre la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials que es va aprovar ara farà un any. La conselleria ja ha presentat un informe de compliment, un informe que entenem que han presentat o han elaborat els diferents tècnics, els diferents funcionaris del departament i cal preguntar-se si les persones afectades, si les entitats socials, tenen la mateixa opinió, la mateixa valoració que ha fet el Govern al respecte, no?, quin és el grau de compliment d'aquesta resolució.

A mi per això m'agradaria que..., ja sé que la consellera no em pot contestar, però sí que li pregunto de forma retòrica si aquest informe l'han ajudat també a elaborar-lo Càritas, Creu Roja o altres entitats que segurament no ho veuen com ho estan veient des del departament.

Bé. Jo crec que el quid de la qüestió és si a dia d'avui, un any després de l'aprovació d'aquesta resolució, han davallat sí o no els índexs de pobresa i exclusió social, no? Després d'escoltar diferents manifestacions, ja sigui per part de la presidenta del tercer sector social, de diverses entitats o del síndic, sabem que la situació continua sent molt i molt preocupant, i, doncs, per aquest motiu donarem suport a la majoria de propostes que han fet els diferents grups parlamentaris a través de les seves mocions, perquè entenem que el que es pretén és que el Govern es posi les piles, perquè actuï –perquè actuï– d'una vegada per totes.

On és, aquest pacte de lluita contra la pobresa que fa tants anys i anys que en sentim parlar? Doncs, jo crec que ni en cent mil anys tindrem aquest pacte de la pobresa. Ara, això sí, tenim un pacte pel dret a decidir, que van enllestir en un *plis plas*, des de fa 983 dies, des de fa cent quaranta setmanes, des de fa trenta-dos mesos; gairebé tres anys. Tenim un pacte, el del dret a decidir. Però, malauradament, encara és hora de veure el de la lluita contra la pobresa.

Però aquí està el tema; el tema és aquest, no?, que estem parlant de prioritats. Quines són les prioritats del Govern? Sí, a un pacte per la independència; parlem

clar, però no podem aprovar un pacte per acabar amb la pobresa a Catalunya.

És una qüestió de polítiques de prioritats: anys i panys per un pacte social; en canvi, vostès han tret temps, han tret recursos per aconseguir, en poc temps, un pacte antisocial, en el sentit que s'intenta excloure, han arribat a aconseguir excloure aquells que no pensen com el conseller Homs, per exemple.

Dit això, i pel que fa referència a una altra qüestió que surt a les mocions, que és el pagament del deute per part del Govern a les entitats, i sobretot a les administracions municipals, doncs, tot el nostre recolzament; hi estem totalment d'acord.

Per cert, quan parlem d'administracions municipals, aquest Govern pot justificar que hagi eliminat la partida a les escoles bressol? Vostès han dit: «Ja pagaran les diputacions la part que correspon a la Generalitat.» Però m'agradaria, també, no?, que quedés clar. D'on surten els diners de les diputacions? Doncs, bé, la majoria, el 80 per cent de les diputacions reben els diners de l'Estat, d'aquest Ministeri d'Hisenda que ens ofega a tots, de l'ogre Montoro, que no paga. Doncs, les diputacions, el 80 per cent, estan finançades pel Govern de l'Estat.

Estem davant de tres mocions on es toquen diverses qüestions, que, com ja he dit, votarem majoritàriament a favor, de les seves propostes, entre altres coses perquè des del Partit Popular hem demanat el mateix en el transcurs d'algun ple o en comissió.

I crec que es mereix un punt i a part tot allò que fa referència a la renda mínima d'inserció. Sí que és veritat que ja ha sortit en una moció anterior, ja se n'ha parlat, però sí que també crec que ha de quedar què és el que pensa fer el Govern en aquest sentit. Vull dir, ara tenim un decret que es va aprovar, és veritat, amb el suport del Partit Popular; s'estan fent diferents propostes per part dels grups parlamentaris; tenim una ILP sobre la renda garantida de ciutadania, i creiem que els ciutadans de Catalunya han de saber què és el que pensa..., cap a on pensa tirar el Govern en aquest sentit: si pensa reformar la renda mínima d'inserció fins que hi hagi una renda garantida de ciutadania aprovada, o esperar, estarem com estem, fins que s'hagi aprovat aquesta nova renda.

Estem convençuts que la millor política social és aquella que crea llocs de treball. I, per tant, s'ha de fer un esforç i s'han de posar tots els recursos perquè tots aquells que rebin un ajut econòmic, ja sigui a través d'una renda mínima o a través d'una renda garantida de ciutadania, doncs, acabin trobant un lloc de treball i puguin inserir-se en el món laboral.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes i per posicionar-se en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Home, primer de tot, el senyor Espejo, el senyor Bosch, han fet esment del Ple monogràfic, del Ple monogràfic que va impulsar el nostre grup juntament amb el Partit Socialista i la CUP. Si no, aquí no hi hauria ni la misèria que es va pactar, eh? És que no hi seria ni això. Això que es va pactar, que és miserable i que no es compleix. I com vol que no li votem això que diu el senyor Espejo? Però és que és de calaix, perquè en tres frases resumeix el que està passant.

Una, que hi ha uns mínims acords miserables d'un monogràfic que no va impulsar el Govern ni el grup que li dona suport i que no es compleixen. I, a més a més, hi han unes entitats, que se les estima molt, però que no cobren, i que estan fent les feines absolutament com poden, amb uns deutes que no poden resistir, perquè se'ls esgoten les pòlisses de crèdit i perquè, quan van amb un paperet, amb un aval, se'ls diu que aquell paper no val res, aquell paper de la Generalitat. Així estan les coses.

Per tant, senyor Espejo, oi tant que aquests mínims acords s'han de posar. Però aquests mínims acords no són suficients en el context en què estem. És que això és un espai, un moment per a la reflexió. Vostès creuen que és suficient, amb la que està caient, les xifres que ja es van dir l'altre dia, les xifres que s'han dit en aquest debat, amb el nivell d'emergència social, d'urgència social, que està la ciutadania? Hem de blindar drets, dotar-los de pressupost, i hem de garantir uns mínims vitals dignes per viure: sense gana, amb llum, amb gas i aigua, amb una renda i amb un habitatge digne. Això no es va poder..., en la moció, no hi cabia, en les mocions, perquè tot va anar a la retallada, com la mateixa renda mínima.

El pressupost no està sent una bona eina, ni ho serà; no ho és ja el monogràfic, està superat, perquè en aquest combat contra la pobresa, en aquest combat contra la desigualtat, tot això no contempla aquestes necessitats reals, ni aquest pressupost addicional del qual tiren de veta a cada moment els companys d'Esquerra, i que, al final, representa un 0,24 més per fer anar un pressupost. Però continua, en aquest sentit, el nostre Govern mantenint privilegis a aquells que sí que cobren cada dia.

Que no hi ha marge? Jo li ho reconec, senyor Bosch; no hi ha marge, el Govern té limitacions importants, les polítiques europees, que nosaltres les combatem, però és que vostès donen suport a un govern que aplica aquestes polítiques europees. Tenim Madrid, òbviament, i un endeutament que cada vegada és més alt; justament per aquestes polítiques, per una manca de fiscalitat, que serviria per pagar tot això, i per un canvi en l'orientació, perquè encara estem pagant escoles d'elit que segreguen en comptes de posar més diners a les escoles bressol. I això és així i això ha de canviar.

I la renda garantida és el pal de paller de tot aquest canvi, és el primer d'aquests canvis, i fer un pla de xoc.

Per mocions, ja he dit que, òbviament, la del senyor Espejo... La moció del PSC, que era completa, jo en-

tenc que ha anat una mica a la rebaixa amb voluntat de l'acord, no?, en aquest punt 1, perquè, al final, hi hagué una altra vegada el pressupost, els 16.000, però, com que ho fa bé i posa al darrere que intentarem millorar-ho, al cap i a la fi, hi votarem a favor. Però és el pressupost que ells han acordat i que és del tot insuficient –és del tot insuficient.

Li votem absolutament tota, i sobretot recolzem que es faci un decret de la renda mínima mentre no es fa la renda garantida, per tornar a aquesta universalitat, que això és el mínim que haurien d'haver fet amb aquests dos anys que portem..., bé, ja són tres, acumulats, de la retallada que es va fer amb el Partit Popular, i Esquerra no ha sigut capaç, en aquest tripartit Convergència, Unió i Esquerra, de revertir-ho, això. No ha sigut capaç. I és indispensable. No podem acceptar, diríem, el fet que no es preocupin d'allò que és més substancial.

La proposta té punts, a més a més, positius. Estudiar la implementació de la renda, a mi em sembla bé, tot i que el text original era més ambiciós, com deia. I, en general, parla de la cobertura de necessitats bàsiques. És cert que en el tema de beques haurem de veure, no?, si això el Govern també ho compleix.

I, en definitiva, intenta fer aquesta, diríem, puntada una mica endavant, que en el fons no acabarà de resoldre res, perquè, com ja s'ha vist, el decret no serà votat, perquè puguem iniciar aquesta qüestió de la renda mínima.

I, òbviament, és important que tinguem el model d'ordenació del conjunt de polítiques, perquè fa més d'un any que el demanem i perquè és que és absolutament necessari tenir-lo per saber si realment podrem implantar aquesta garantia de rendes, sabent què és el que paga cadascú –jo faig una recomanació–, no només d'allò que fa el Departament de Benestar, sinó que, aquí, Salut, Ensenyament i els altres departaments, què destinen, per exemple, a recursos contra la pobresa, per poder fer aquest càlcul.

Ara, li dic una cosa, m'abstindré en el que ara és el punt 6. No entenc, senyora Granados, com és que passem de dir que la renda garantida... –i això, agraint-li que ens accepti la nostra esmena que el tràmit d'esmenes corri. Ja sé que no s'aprovarà, és que ho tinc claríssim, però no entenc per què accepta el que..., de la seva proposta era que la renda es discuteixi abans del 27 de març i accepti una transacció per al 28 d'abril. Jo ho estic comptant; no tindrem temps. (*Veus de fons.*) No tindrem... No, no. Jo, el que proposaré, i ho dic aquí, és que fem el debat com hem fet amb la Llei del SOC: en dos dies. Queden quaranta-dues compareixences; fem-les en dos dies. Ja els ho faré arribar de forma escrita. I, segurament, serà abans del 27 d'abril.

Per tant, en això, ens abstindrem, perquè entenem la voluntat, i ho respectem, ho hem fet abans, però ens abstindrem perquè no ens sembla coherent, si primer diem el 27, que podia ser acceptable, que passem al 28 d'abril.

Pel que fa a la moció de la CUP, jo començaré per aquesta esmena que hem entrat conjuntament, que és del Grup de Treball contra la Corrupció a Catalunya,

que presentem també la seva petició, els tres grups, com aquí deia bé el diputat d'Esquerra, que la Generalitat es presenti com a part civil perjudicada en el procés judicial del Palma Arena, que s'instrueix al jutjat de Palma de Mallorca. L'argument és clar: aquí hi han uns diners que pressuposen menys ingressos per al pressupost de la Generalitat, perquè ens correspon recaptar aquest 50 per cent de l'IRPF de les persones residents, tal com són la senyora Cristina de Borbó i el senyor Iñaki Urdangarin. Per tant, això perjudica les polítiques socials. I crec que aquest és un argument que permet aquesta esmena.

Dir que, amb el diputat Arrufat, de la CUP, hem transaccionat en diversos aspectes. En l'aspecte d'habitatge, on hem posat recuperar el lloguer forçós, tal com deia la Llei de l'habitatge.

També hem pactat aspectes, en aquest apartat, que és en el procés de, diríem, recuperar la Llei de barris, també incorporar-hi urbanitzacions, i, diríem, la seva adaptació i millora, ja que hi ha moltes persones que han anat a viure en cases i encara viuen en espais, doncs, que no estan prou ben arranats, en urbanitzacions no prou ben arranades, i que estan vivint, diríem, en precari i sense serveis.

Estem contents també que, en l'apartat de prestacions contra la dependència..., a favor de la Llei de la dependència i l'autonomia personal, ens acceptin, i esperem que es voti, per tots aquells que ho volen canviar, diríem, l'actual ordre de pagament... –això també ho dic directament, doncs, al senyor Bosch i a qui s'hi vulgui apuntar–, és a dir que es reverteixi ja l'ordre dirigida a incrementar el copagament i comptabilitzar en això el patrimoni, perquè, tal com està formulada, només perjudica les classes mitjanes i les classes populars.

Així mateix, en educació, ho votarem tot, perquè hem arribat a transaccions.

I m'agradaria fer un esment als senyors de la CUP i senyora de la CUP que votarem l'esmena que han pactat amb Convergència, tot i que redueix el que deia la nostra. Aquí diuen que no es segregui alumnes, tal com queda, en funció del seu origen. Nosaltres afegim «i del sexe». I això, en la seva transacció no hi és, no hi és contemplat. Ho votarem, diríem, igualment, però aquesta reflexió, que això continua obrint, diríem, les portes, doncs, al que ja sabem de tipus de segregació.

Per part meua, en aquest sentit, res més. Emplaçar-los que facin aquest esforç que els demanarem en la renda garantida. Jo entenc que tothom pugui fer-hi esmenes, faltaria molt, però el que no pot ser és que aquesta llei no s'aprovi en aquesta legislatura.

Ja els ho he dit, els farem arribar els «tempos», com queda la manera, i que sigui una llei com les nou que va pactar Esquerra amb el Govern, amb el Grup de Convergència, prioritària de veritat, no només sobre el paper.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Tinc dos minuts? O un? Un?

La vicepresidenta primera

Trenta segons, diputada.

Marina Geli i Fàbrega

Acumulats en tres, o no? Trenta segons? Bé, és igual...

La vicepresidenta primera

Disculpi, un minut –un minut.

Marina Geli i Fàbrega

D'acord; molt bé. Moltes gràcies. Era per donar suport, en general, a les tres mocions. Fonamentalment, perquè, ja vaig dir-ho, el plebiscit més important és si som capaços de fer reformes estructurals, amb relació..., per fer prevenció de la pobresa extrema. Fonamentalment, perquè s'han de tirar endavant els acords, en el cas de la moció de Ciutadans; s'ha d'acceptar que hi ha molta fragilitat a les entitats del tercer sector que ens ajuden a minimitzar, com a mínim, la pobresa. I per això se'ls ha de pagar. La morositat aquí encara és..., també és falta d'ètica.

Per altre costat, com a mínim, dret subjectiu de la renda mínima d'inserció, mentre, i això és una obligació moral, acordar una renda garantida de ciutadania, perquè els recordo que és un mandat estatutari del 2006 que hem incomplert tots els que estem aquí. I jo hi era, i també, per tant, m'hi poso al davant.

I finalment, una observació, perquè això ve de lluny; té a veure amb un model demogràfic de baixa natalitat, i amb un model econòmic, i els vull recordar que van arribar 1 milió de persones en un any, i, de fet, s'estava coent un canvi social molt important que abocava a un model social que volem revertir. I per això dic mesures conjunturals i mesures estructurals, que estan bàsicament a les tres mocions, i potser ressuscitar la primera llei del Govern Maragall, que era el Pla de barris, i aprofitar l'Agència de Protecció Social, consorciada amb els ajuntaments, precisament per tenir una finestra única, que la vam aprovar ahir, per això la vaig aprovar, entre altres coses, en la modificació que plantejava el Consell de Garanties Estatutàries. Deixem de parlar de si és una estructura d'estat o social, però una agència única de protecció social dirimirà i podria ser el canalitzador de la renda garantida de ciutadania, amb molta preferència en la infància. Els vull recordar que un nen amb pobresa familiar té el triple de possibilitats de tenir a Catalunya un trastorn mental.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bé, comencem a acabar aquest debat tres en u que ens han proposat els propietaris de les mocions sobre polítiques socials, deixin-m'ho dir, economitant el temps per debatre-les, i la veritat és que creiem que és un contrasentit per a aquells que tant reclamen parlar de polítiques socials, però que, evidentment, vostès tenen el dret d'arribar a aquests acords, i així procedirem, tal com vostès han acordat. Tres mocions que suposem han compactat perquè, en definitiva, doncs, tracten sobre urgència social, i que per fer front a aquesta urgència que vostès plantegen, doncs, en alguns casos proposen tramitar decrets lleis i en d'altres, adoptar mesures legislatives per articular l'expropiació, revisar la Llei de barris, una nova llei per fixar qui ha d'assumir el cost dels impagaments dels usuaris, com si, per exemple, la tramitació d'una llei fos quelcom automàtic o instantani. Per tant, des de les mocions, vostès afronten aquesta urgència amb accions que no podem satisfer, diguem-ne, amb la immediatesa que requereix la urgència que vostès ens plantegen. Tres mocions que com que tracten d'àmbits diferents abordaré, si m'ho permeten, per separat.

Respecte a la moció de Ciutadans, miri, plantegen donar compliment a una resolució, la 577/X, de què ja saben que el 70 per cent, doncs, està complert i que el 30 per cent restant està en tràmit. Cap problema: nosaltres hi donarem suport, perquè, en definitiva, el que diu és instar el Govern a fer allò que fa des de fa aproximadament un any. Per tant, escolti'm, hi donarem suport.

Respecte al pagament de les entitats i els ajuntaments, els hem presentat una esmena a cada punt per tal de reafirmar la voluntat que el Govern i aquest grup tenen de prioritzar els pagaments tant a les entitats socials del nostre país com als ens locals, pel que fa a polítiques socials. Si bé ens agradaria fer-ho –i abans s'hi han referit– amb immediatesa, vostès saben que tant les condicions de liquiditat a què es veu sotmès el Govern de la Generalitat com el dèficit fiscal a què el Govern de l'Estat espanyol, doncs, també sotmet el nostre Govern fan que segurament hi hagin alguns retards, no? I, escoltin, en aquest punt els proposem que, si realment vostès, doncs, tenen com a prioritari el pagament a aquests col·lectius esmentats estaran d'acord que si poguéssim gestionar tots els recursos que es generen a Catalunya seríem capaços d'actuar amb immediatesa, pagar-los amb immediatesa. Per tant, sumint-se amb nosaltres també a fer, escolti'm, doncs, aquesta justícia social amb els recursos dels catalans i les catalanes, per destinar-los a les entitats i als ens locals de Catalunya.

Pel que fa al Grup Mixt, en aquesta moció, tot i que vostès addueixen mesures d'urgència social, ens hi compilen pràcticament tot el seu programa electoral. Per tant, home, amb immediatesa és impossible d'assumir, perquè vostès ens proposen accions que es dilaten en el temps. Abans els ho deia: reformes legislatives, noves lleis, accions per a les quals no tenim ni competències, i, a més a més, moltes accions que s'allunyen dels recursos reals de què realment dispo-

sem, no? La moció és molt exigent amb el Govern de la Generalitat, però molt poc exigent amb d'altres administracions que vostès saben que constantment defugen les responsabilitats que tenen, no?

I, home, és veritat, i això sí que ho vull posar en valor, que la feina feta en aquests àmbits, doncs, no és poca, encara que a alguns els costi reconèixer-ho; un govern que destina el 71 per cent del seu pressupost a inversió social, un pressupost, doncs, que acaba amb les retallades, un pressupost que contempla una ampliació pressupostària important de la renda mínima d'inserció, augmenta el 15 per cent respecte de l'any 2014, i, diguem-ne, amb un total de 185 milions per a la renda mínima, que si bé no és suficient, segurament és la quantitat més gran que mai s'hagi destinat a aquest programa.

Vostès aposten per l'expropiació forçosa, i, home, coneixent les experiències que hi han en d'altres llocs, com Andalusia, com Navarra, que també hi han apostat, però que saben que no són mesures immediates, perquè totes les expropiacions o quasi totes estan recorregudes i, per tant, estan judicialitzades i, per tant, es dilaten en el temps, doncs, nosaltres apostem més per incentivar, per mitjançar amb programes com l'Ofideute, com l'Avalloguer o com el Lloguer solidari, o amb acords amb el Sareb, amb altres entitats, que, per exemple, han donat que un total de trenta mil famílies rebin algun tipus d'ajut per mantenir el seu habitatge. Això creiem, en tot cas, doncs, que és atendre més la urgència i que és més immediat que no iniciatives legislatives.

Pel que fa a les prestacions i ajuts, d'acord a garantir les PEVS per a persones amb vulnerabilitat; ho estem fent. Els hem presentat esmenes per ampliar la partida per al 2015 de les PEVS.

Els hem presentat esmenes per ampliar els serveis d'ajuda a domicili quant a ensenyament. Escoltin, doncs, evidentment, apostem perquè l'educació de zero a tres anys sigui un instrument d'equitat i d'igualtat d'oportunitats per a tots els infants. Evidentment, els centres concertats i els centres públics no poden, diguem-ne, segregar alumnes en funció del seu origen.

I, pel que fa a la pobresa energètica, creiem que el Govern s'esforça prenent mesures via el Codi de consum o el Fons d'ajuda als afectats, encara que n'hi hagin d'altres que ens vulguin posar molts pals a les rodes per aturar-ho, no?

Voluntat d'acord n'hi hem posat, els hem presentat quinze esmenes. Esperem que vostès hi posin voluntat, diguem-ne, per assumir-les, per poder arribar a acords.

I, quant a la moció del PSC, dir-li, senyora Granados, que avui li votarem la majoria de transaccions que vostès ens proposen i, a més a més, esmenes que vostès ens ha acceptat. Però a mi m'agradaria fer referència a alguna de les seves intervencions..., o la intervenció que va tindre en la interpe·llació, no?, i després, si puc, al contingut de la moció.

Miri, vostè feia un escandall d'informes, declaracions sobre l'augment de la vulnerabilitat, i fins i tot, em

sembla que era ahir, la senyora Romero ens acusava dels índexs de pobresa existents. Però és que vostès sempre es deixen de parlar de quins eren els índexs de pobresa que va deixar, en tot cas, el seu Govern quan vostès van marxar del Govern: era d'un 18 per cent, no era poca cosa! I, per tant, també es deixen de parlar que, escoltin, mentre vostès van tenir responsabilitats de govern i varen tenir recursos, molts més dels que hi han ara, ni varen implementar ni varen dissenyar cap política preventiva, que de ben segur –segur– ens hauria ajudat a treballar, diguem-ne, per reduir la vulnerabilitat que a vostès tant els escamna, no?

I vostè sempre demana..., va parlar de malnutrició infantil. Sempre demana la foto, mai troba a la web aquell protocol de detecció de malnutrició. Miri, jo he fet un «pantallasso» de les tres webs, on l'he trobat realment publicat: webs del Departament de Benestar (*remor de veus*)... –es diu així, em sembla, «pantallasso»–, ja els els donaré. Però és que, a més a més, he trobat fins i tot el protocol signat pels departaments i per un company seu de partit, que és el president de la Federació Catalana de Municipis. Per tant, existir, existeix, i s'està aplicant. Com que sempre ho dubta, doncs, escolti'm, aquí els té, i de ben segur que els podrà trobar.

Passo a la moció. Per exemple, li hem presentat esmenes per treballar sobre l'increment del topall de rendes, que dona dret a ajuts per naixement, adopció, tutela, acolliment, perquè s'hi està treballant. O respecte a les beques menjador: nosaltres seguirem donant suport al Govern, i crec que vostès també ho haurien de fer, doncs, en la seva tasca i voluntat de dotar per primera vegada criteris homogenis per a tot el territori, o de garantir el cent per cent d'aquestes beques a famílies, per primera vegada, doncs, amb vulnerabilitat.

Li hem presentat altres esmenes, però no podré entrar en elles, perquè el que sí que voldria és fer una menció especial dels treballs, no?, de la comissió respecte de la renda garantida de ciutadania. Mirin, nosaltres mai ens hem oposat a tramitar aquesta renda garantida de ciutadania; de fet, estem aquí i estem treballant-ho en la comissió. Home, entenem necessari, sí, ara accelerar els treballs, perquè, és veritat, ens trobem, diguem-ne, que estem en l'últim període de sessions, i, per tant, donarem suport a l'esmena que diu, doncs, que abans del 27 d'abril les hem de tenir substanciades, les compareixences, no? El que no farem és donar suport a una mesura que resulta que ara vostès, que tant reclamaven... Això és una ILP, una ILP que, evidentment, vostès saben, doncs, d'on procedeix, i ara resulta que haurem d'avançar el tràmit d'esmenes sense haver escoltat aquella gent que realment ens la proposava. Nosaltres en això no els donarem suport.

I, senyora Xandri, miri, ja sé que vostè, doncs, no intervé massa i no té cap moció. Però, clar, sap què passa? Que els pactes no es poden signar si els grups parlamentaris no hi estan d'acord. (*Remor de veus.*) Senyora Xandri, que després no em podrà respondre. Que dic que els pactes no es poden signar si els grups parlamentaris no hi estan d'acord, i aquest és un fet. Cent mil anys, jo crec que no s'haurà d'esperar. No sé pas si la gent del PP, doncs, té una expectativa de vi-

da tan ampla; la resta dels mortals, ni que volguéssim. Però el que sí que li he de dir és que vostè sap, perquè ho ha anunciat el president de la Generalitat, que hi ha un pla del govern de lluita contra la pobresa que en breu vostè podrà gaudir i «disfrutar» veient-lo.

En tot cas, res més, gràcies per tot i..., i això.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Josep Maria Espejo-Saavedra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, en primer lugar, pues, agradezco la enmienda que ha presentado el Grupo de Convergència i Unió–, y agradezco que vayan a votar el primer punto de la moción. Pero también les pido una cosa: que, si lo hacen, háganlo creyéndose, por favor; creyéndose, señora Figueras. Porque yo la verdad es que tras oírla me da la impresión de que votarán «sí» alegremente a este punto de la moción, porque ustedes con decir: «Es que están en trámite y, por tanto, ya lo hacemos bien» ya les parece fantástico. Y entonces esto yo creo que no funciona así. Es decir, si se aprueba una resolución en este Parlamento y el Gobierno se conforma con decir que está en trámite para considerar que ya lo ha cumplido, no vamos bien. Y menos en este caso, porque mientras tanto la pobreza crece. Y no lo digo yo: lo dice el Síndic de Greuges, lo dice el Idescat, lo dice la Taula del Tercer Sector.

En cuanto a las enmiendas que han presentado o la enmienda que han presentado, ustedes nos llevan diciendo siempre que la lucha contra la pobreza y el pago a las entidades del tercer sector social y a los ayuntamientos a los que les adeudan dinero es prioritario, prioritario, prioritario, y ahora nos vuelven a presentar una enmienda diciendo que pagarán de manera prioritaria. Pues, mire, la verdad es que, para ser prioritario, sigue sin pagarse, oiga. O sea, llevamos mucho tiempo sin pagar y ustedes mucho tiempo diciendo que es prioritario. Y, sin embargo, han dotado en este mismo Pleno y pagarán puntualmente –estoy convencido de ello– las famosas estructuras de estado. ¿No era para ustedes también, la cohesión social en Cataluña, una estructura de estado? Pues, mire, la Taula del Tercer Sector Social dice que la cohesión social se están destruyendo. Y si ustedes no pagan a las entidades que trabajan por la cohesión social y a los ayuntamientos que trabajan por la cohesión social, desde luego, no creo que estén consiguiendo esa famosa estructura de estado que para ustedes es la cohesión social –para nosotros, evidentemente, la cohesión social es algo necesario en cualquier sociedad, no una estructura de estado.

En cuanto a lo que ha explicado el señor Bosch, efectivamente, el Pleno de la pobreza –y usted también, señora Massana– era un acuerdo de mínimos en que debíamos ir a más, y seguramente nos quedamos cortos.

Creo que iba en la buena línea, y nosotros llegamos a acuerdos también en aquel Pleno. Pero es que, precisamente, lo que no sirve es hacer un pleno y que luego se quede todo sin cumplir, ¿no?

Y luego, por último, señor Bosch, a mí no me ha quedado claro si usted también va a votar a favor de que se pague de manera inmediata a las entidades del tercer sector social y a los ayuntamientos a los que se debe dinero para que luchen contra la pobreza, o no. Porque eso también dirá mucho del compromiso de su grupo respecto de la lucha contra la pobreza y la desigualdad.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Intentaré donar poques xifres, però vull que les retinguin, la diputada Figueras i també la consellera, perquè és que ens passem el dia parlant de taxes relatives i hi ha dades absolutes, i mentre vostès governen hem passat de 230.000 pobres severa a Catalunya a 460.000. I això no són percentatges ni taxes relatives; són persones, 460.000. Això ho diu la Xarxa Europea d'entitats de Lluita contra la Pobreja. Per tant, deixem de relativitzar un fet que és una alarma, una alarma social.

I saben què passa? Que mentre vostès governen, a Santa Coloma de Gramenet, el 2010 hi havia 2.400 rendes mínimes, i ara n'hi ha 1.680, senyor Bosch. I fa dos anys que vostès estan recolzant el Govern de Convergència i Unió. Abans ho havien pactat amb el PP. Ara fa dos anys que estan amb vostès. I la realitat és aquesta: 460.000 persones amb pobresa severa i de 2.400 a 1.600 PIRMI a Santa Coloma de Gramenet. Aquesta és la situació. Per tant, suspens en atenció a la pobresa.

Jo me n'alegro que avui puguem aprovar que el 27 d'abril tindrem les compareixences substanciades de la renda de garantia de ciutadania, i que serà possible portar la llei a aquest Parlament, a aquest Ple, consellera, i espero que així sigui.

I també me n'alegro que avui votem que dues de cada deu beques –dues de cada deu beques– que en aquests moments el Departament d'Ensenyament no està pagant, i que estan dins del llindar de renda, s'hagin de pagar. I farem tot el possible perquè així sigui si així es vota en aquests moments.

I també ens alegrem que hi hagin més recursos per al contracte programa, perquè en aquests moments el Govern hauria de pagar el 66 per cent de la urgència social. I sap què està pagant? El 34 per cent. Aquesta és la realitat. Parlem de Madrid; parlem també de Catalunya. Això és el que està passant.

I, per últim, i ja acabo, aquest independentisme màgic a què ens tenen acostumats en què a partir d'una Catalunya independent no hi hauria pobresa, no cola –no cola. I això, senyor Bosch, ho ha dit també... Vull dir,

les nostres esmenes..., si haguessin votat les nostres esmenes als pressupostos, hi hauria el tema de pobresa, pobresa energètica, zero-tres, beques i pla de xoc contra l'atur de llarga durada.

Passo a dir les esmenes que hem acceptat: la 2 i la 3 d'Esquerra. Hem transaccionat la 1, la 4, la 5 i la 7 d'Esquerra. Hem transaccionat la 7 de Convergència i Unió. Hem acceptat la d'Iniciativa. I no hem acceptat la de Ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, per pronunciar-nos sobre les esmenes. N'hem tingut cinquanta-nou, d'esmenes, de cinc grups diferents, i això sempre és complicat, després, d'intentar..., perquè totes eren encertades, diguéssim, o la majoria eren encertades, apuntaven correctament, i, per tant, intentar fer «matxembrats», digueu-li transaccions, de cinquanta-nou esmenes és complicat.

N'hem acceptat crec que de tots els grups que ens n'han presentat, i el document crec que tots els grups el teniu a disposició per poder votar, perquè, si no, serà un caos la votació.

I, simplement, per apuntar tres coses. La primera és que el 71 per cent del pressupost de la Generalitat es destina a qüestions socials perquè la Generalitat és una autonomia, que no és un govern independent, que està basada en transferències de competències i de diners, bàsicament, en temes socials, bàsicament.

Vull dir, clar, no és un xifra comparable. Algú dirà, no?, un altre Govern, el de França dirà: «Hosti, 71 per cent en temes socials! Aquí s'hi desvien, s'hi maten, i ho han abocat tot als temes socials.» No; bàsicament perquè la Generalitat té competències en educació, en sanitat, serveis socials i policia. I poca cosa més –poca cosa més. I, per tant, sempre surt un tant per cent molt elevat de despesa social. Clar, són les principals partides.

Respecte a la proposta recollida en una esmena, o sigui, feta formalment per Iniciativa i per Esquerra, però que ve directament del Grup de Treball contra la Corrupció, nosaltres demanem seriosament a Convergència, que no sé si s'ha pronunciat sobre la qüestió, que voti favorablement a personar-se, la Generalitat, en el cas Palma Arena. No hi ha... Mira, la gent pot passar molta gana, però el que no es pot tolerar és que, amb casos que afecten persones que han robat, que han robat diners públics i que a més a més són de renda alta, fins i tot de casa noble, de casa reial, en aquest cas, si defrauden, i aquest frau va en contra de l'erari públic dels catalans i de les catalanes, per tant, en contra, i també atempta contra els seus drets socials, la seva Administració no defensi fins a l'última instància això. I, per tant, els demanem, si us plau, el vot favorable per personar-se com a administració en la causa

oberta en el cas Palma Arena, i reclamar la part que hauria d'haver tributat a Catalunya del frau comès per Iñaki Urdangarin i per la infanta Cristina.

I, finalment, bé, volíem fer una reflexió. Hem estat mirant quines mesures de Syriza han tirat endavant i quines no. N'hi ha dues que han estat paralitzades, i ja està. Però això..., d'aquí a dir mentider a algú, a dir «mentides, mentides», ho ha dit..., nosaltres això, òbviamment no ho acceptem. Mentida, una gran mentida és creure, com va defensar vostè ahir en el Ple de pressupostos, que és el creixement econòmic el que redueix les desigualtats, el que assegura la vida de la gent i el que augmenta els drets socials, perquè fa anys i panys que es treballa pel creixement econòmic, i aquí les desigualtats augmenten, es cronifiquen, la pobresa es cronifica, i aquí el que assegura un mínim de dignitat a la gent és la distribució, la redistribució de la riquesa. I en aquest país, justament, tenim un problema: que els rics no paguen.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí. Tenim bastantes votacions separades, no sé si val la pena que...

La presidenta

El que farem serà d'una en una, i llavors...

Jordi Turull i Negre

D'una en una; perfecte.

La presidenta

...quan comencem amb la primera em diuen si hi han d'haver votacions separades i ho anirem fent en cada votació, eh?

Jordi Turull i Negre

Doncs, de la primera, demanaríem votació separada del punt 1.

(Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Sí; per demanar votació separada. De la moció del PSC, que és la segona...

La presidenta

Primer... No. Fem de la primera, eh?

Laura Massana Mas

Ah, fem moció per moció...

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga. José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.) Senyor Espejo-Saavedra?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, presidenta; para pedir la lectura del punto 2 de nuestra moción, 2.a y b.

La presidenta

Comencem la votació de la primera moció.

Tinc petició de votació separada del punt 1 i lectura del punt 2.

Per tant, votarem, en primer lloc, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Punt 2.a i b.

La vicepresidenta primera

«Per tal de fer tots els esforços possibles per lluitar contra la pobresa i les desigualtats socials, a, fer efectius de forma immediata tots els pagaments pendents amb entitats del tercer sector social i altres entitats amb què la Generalitat ha signat concerts o convenis de col·laboració; b, fer efectiu de forma immediata tots els pagaments pendents amb ajuntaments per a la prestació de serveis socials bàsics i concessió d'ajuts en l'àmbit social.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 69 en contra.

Passem ara a la segona moció, la presentada pel Grup Socialista.

Votacions separades, senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí; demanaríem votació separada del 6.1, del 7 i del 10.

La presidenta

D'acord. Senyora Massana?

Laura Massana Mas

Votació separada del 6.

Gràcies.

La presidenta

Del 6.

Laura Massana Mas

Del punt 6, sí.

La presidenta

Iniciem la votació. I comencem amb el punt 6; 6, primera part –6, primera part–; després, el 6.1 –6, primera part.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 abstencions.

Votem ara el 6.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor i 78 en contra.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Passem ara a la tercera moció, la presentada pel Grup Mixt.

Petició de votacions separades? (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar:*) Senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Apartats 2.1 i 2.2, per un costat, i, per un altre costat, 2.4, 2.6, 5.1, 5.3 i 6.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar:*)

La presidenta

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Vist el que ha demanat el senyor Rodríguez, i ja sé que no em guanyaré la simpatia de l'hemicicle, però jo gairebé faria un per un, perquè en tenim moltes de separades.

La presidenta

Moltes?

Jordi Turull i Negre

Sí, si pot ser.

La presidenta

O sigui, que faria punt per punt. (*Remor de veus.*)

Jordi Turull i Negre

No, no; punt per punt. No, ho dic perquè és que pràcticament coincidirà amb punt per punt.

La presidenta

Punt per punt.

Jordi Turull i Negre

Sí.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar:*)

La presidenta

Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Només per recordar la petició que he fet en la meua primera intervenció...

La presidenta

Sí, sí... –sí–; quan arribi el moment.

Quim Arrufat Ibáñez

...de lectura separada del punt 6.

La presidenta

En el punt 6, eh? (*Pausa.*) Sí, d'acord. A veure, doncs votarem... (*Jordi Turull i Negre demana per parlar:*) Sí, senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

No, que... Puc dir-ho, eh?, però...

La presidenta

Però si ja són totes, no, és igual.

Jordi Turull i Negre

No, però és 1.1, 1.2, 2.1, 2.2, 2.3...

La presidenta

Deixem-ho –deixem-ho–; fem-ho d'un en un.

Comencem pel punt 1.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 en contra.

Votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 69 en contra.

Votem el punt 2.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 75 en contra.

Votem el 2.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 65 en contra i 9 abstencions.

Votem el 2.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara el 2.4.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 54 vots a favor, 1 en contra i 74 abstencions.

Votem ara el 2.4.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 27 abstencions.

Votem el 2.4.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 abstencions.

Votem ara el 2.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

El 2.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 18 abstencions.

Votem el 3.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 3.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 3.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 3.4

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 3.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 3.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 3.7 –3.7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara el 4.1.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 4.1.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 4.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el 4.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 4.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 4.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem el 4.6.1

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 4.6.2

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el 4.7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el 5.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor, 21 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el 5.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el 5.4.

Comença la votació.

El 5.3 l'hem votat? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*) Doncs el 5.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 68 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el punt 5.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor i 47 abstencions.

I passem ara a llegir el punt 6.

La vicepresidenta primera

Atenent la proposta del grup ciutadà Grup de Treball contra la corrupció a Catalunya, el Parlament acorda, 6.1: «Que la Generalitat es personi com a part perjudicada en el procés judicial Palma Arena que s'instrueix al jutjat de Palma de Mallorca on s'ha imputat la senyora Cristina de Borbón i el senyor Iñaki Urdangarín, donat que el perjudici efectiu derivat dels delictes contra la hisenda pública podrien comportar una reducció en els ingressos del pressupost de la Generalitat de Catalunya, a la qual li correspon el 50 per cent de l'IRPF recaptat amb relació a les persones residents,

tal com ho són la senyora Cristina de Borbón i el senyor Iñaki Urdangarín.

»Aquesta recaptació d'ingressos afecta directament la capacitat de sufragar les polítiques socials on la principal beneficiària és la ciutadania de Catalunya. A més, tal com indica el Grup de Treball Contra la Corrupció a Catalunya aquesta personació implica donar suport a la no aplicació de la doctrina Botín, deixant clar que la Generalitat no vol crear situacions de greuge comparatiu entre els seus ciutadans residents.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquest punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 62 vots a favor i 67 abstencions.

(Alguns aplaudiments.)

Acabat l'ordre del dia s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i onze minuts.